

שאחי הספיק לראות אם היה גול, הוא הסתובב ורץ בחזרה לכיווני. שי הושיט לי יד ועזר לי לעמוד. הלכנו ביחד לכיוון הברזייה והוא תמך בי בזמן שהרמתי בזהירות כל פעם ברוך אחת ושטפתי אותה במים הקרים. כשחזרנו הביתה, אמא שאלה מה קרה ואמרתי לה שהיה משחק קשה. כשאבא חזר הביתה הוא שאל אם ניצחנו או שקרעו לנו את הצורה. לא ידעתי מה להגיד, אז שתקתי ואחי ענה במקומי - "ברור שקרענו להם את הצורה."
היום אני כבר לא מאמן את אחי. הוא עכשיו הקפטן של הפועל חיפה ילדים ואנחנו לא משחקים יחד כי אני לא ברמה. אני גם כבר מבין שכנראה שלא אהיה שחקן כדורגל מקצועי. ואפילו שאמא ואבא טעו לגבי הרבה דברים, לגבי דבר אחד הם צדקו - אני אוהב את אחי הקטן מאוד מאוד.

ארבעה שירים / יוחאי מיטל

סטורגין

ליל חרף בגנת יחזקאל,
רגל מבעד לשמיכת טלאים קצרה
זרועת פצעונים ונפוחה.

כלבי מרחרחם קרוב מדי ומעיר אותו
"אין דבר"
הוא מלטף אותו
"אני לא משגע,
אם זו לא פרובלמה, מה השעה?"
הוא מחיך לעברי.
חצי שעה אחרי חצות
ואני וכלבי ממחרים הביתה.

בבקר רק שקיות ושמיכה.
ששה ימים איננו,
ובשביעי מצאתי אותו יושב ננחת,
פרש עצמו ליבוש בשמש.
הצגתי את עצמי והוא:
"קוראים לי סטורגין."
חזרתי על שמו פעם ועוד פעם,
והוא הביט בי מדאג.
גלגלתי לשנינו סיגריות.
לפני שנפרדנו שאלתי
"הכל בסדר," השיב
וסרב לשמר את חפיסת הטבק.

שיר הלל לאופנים

הללו הללו
האופנים.
הו! קלילים, זולים,
ירקים ונהדרים —
האופנים.
פנו השביל
למרכבת הפועל,
נקו הדרך
לאצילת העמל,
עליהם בעונה
ובשקט מתגלגל,
שוך הקלוריות
בעודו מפדל,
הללו הללו
האופנים.
קלסו קללהו
האוטומוביל.
אח! יקר, רבבני,
מסריח וימני —
האוטומוביל.
חומד המדרכות
מרעיש וצופר,
ובתוכו השמן
מגדף ומקנטר,
במראה לא מציין,
כי בניד מדבר,
מאחורים מפייח
מחלונו מאפר,
קללו קללהו
האוטומוביל.

ירוּשָׁלַיִם

בְּמִלּוֹאִים עָלִיתִי אֵלֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם
מִזְבֵּיל אַחֲרֵי מַחְלָקָה.

אַתָּר הַהֶרֶס,
בְּנֵינָן חֲמֵשׁ קוֹמוֹת
הַתָּוֶה לְעֶרְמַת בְּטוֹן מִשְׁתַּפֶּכֶת.

פְּקַדְתִּי —

נִקְבּוּ תִקְרוּתֶיהָ בְּפִטְיֵשׁ הַיְדֻרָאוּלִי,
חֲדָרוֹ אֶל קִירוֹתֶיהָ בְּמִסוֹר יְהִלּוּם
חֲתָכוּ בְרִזְלֶיהָ בְּדִיסקַת חֲשָׁמְלִי
נִפְצוּ רְקוֹתֶיהָ בְּפִטְיֵשׁ וּבִלּוּם.

וּבְתוֹכָךָ, הַמְרַסְקָת, הַמְדַמָּמָת,
חֲשָׁפְתִי גּוֹפָה אַחֵר גּוֹפָה
וּמְדֵי פֶעַם

חֲרוֹתֵי חַיִּים

חֲסָרֵי גִפְיִים,

בְּנִשְׁמָה לֹא סְדִירָה,

צָמְאִים, חֲרָדִים,

נֶאֱחָזִים בְּתִשׁוּקָה

כְּכַחוּט הַשְּׁעָרָה

בְּדַפֵּן הַזֹּאת שֶׁל עוֹלָם.

נֶעֱטָפִים בְּרִכּוֹת בְּצוּאָרוֹן פִּילֵדֶלְפִיָּה,

מִצָּמְדִים לְקָרֵשׁ גֵּב.

מְגִיִּס יָדַיִם עוֹבְדוֹת כְּדֵי לְשַׁלֵּף אוֹתָן מִתּוֹכָךָ,

בְּחִבָּלִים, בְּסִלְמוֹת, אִם צָרִיךָ — בְּצַפְרֵינָיִם.

לֹא נָנוּם וְלֹא נִישָׁן עַד שֶׁנִּחְלַץ אַחֲרוֹן נְעֻדְרִיךָ
וְנוֹתִיר אוֹתָךְ עֶרְמַת פְּסֻלַּת חִלּוּלָה,

חוטי חשמל נטולי זרם,
בְּרָזִים שֶׁלֹא דוֹלְפִים מִים
וְרֵק צְנֵרֵת הַבִּיּוֹב
מִמְשִׁיכָה לְהַעֲלוֹת צְחָנָה
מִזְכָּרֵת לַחַיִּים שְׁהִיוּ.

הִיקוּ בְּדַרְכֵימָם

עוֹבֵד קִבְּלָן תּוֹלָה שְׁלֹטִים:
"חַג אָבִיב שְׁמַח"
תֵּל אָבִיב.

סוּדְנֵי צוֹבֵעַ
שְׁפַת מְדַרְכָּה
בְּכַחֵל וְלָבֵן.

נִעְנַע רַעֲנָנָה בַּחֲלוֹן
נוֹשְׁמַת רַעֵשׁ
וּפִיחַ.

מְחַלֵּף עַד הַלּוֹם
עוֹצֵר לְתַדְלָק,
יְמִינָה קָטָן לְיָם.

הַדְּשָׂא דוֹמָה לְקִנְיָא
יֵרֵק כָּכֵל
שְׁתִּשְׁקוּ אוֹתוֹ.

הַעֲשׂוּב צְנוּעַ כְּשִׂמְחָה,
קָמֵל הוּא
בְּבוֹא יוֹם קִיץ.

יום הולדת לארז / מיכל זוהר

"היום אנחנו לא מקבלים סירוב," ג'ק מצמיד לחישה לאוזני. "הגיע הזמן שתראה את התפוח הגדול בלילה." אני מהנהן בחיוך וג'ק נראה מרוצה. אחרי סדרת סירובים מצדי, הוא בטח חשב שיהיה לו קשה לשכנע אותי, אבל היום אני לא יכול לסרב והאמת - אני גם לא רוצה.

בכל הערוצים מדברים היום על פטריק הקדוש ועל התהלוכות ועל כל האירועים שמתקיימים בעיר, ומהחדר במלון אני עוקב כבר מהבוקר אחרי בלוני הענק שהולכים ומתנפחים. פעם, בזמן שחיכינו במכבסה שליד הבית לבגדים שהסתובבו בתוך המכונה, חיפשנו ארז ואני אירועים שקרו באותו היום שהוא נולד – שבעה-עשר במרץ. מצאנו את המינוי של גולדה לראשות הממשלה בשישים ותשע, את זה שפינק פלויד הוציאו את The Dark Side of The Moon את פרשת השוחד של אריה דרעי בתשעים ותשע ואת Saint Patrick's Day.

ארז בטח סוגר עוד משמרת לילה במיון ואני מתאפק שלא להתקשר, מנסה לשמר את הכעס. שימשיך לטפל בחולים ובפצועים שלו. את זה הרי הוא עושה בצורה מושלמת, בעצם כמו כל דבר אחר שהוא עושה.

"עכשיו הכול מתחיל," דיוויד מצהיר בדרמטיות כשהוא מוזג לנו וויסקי באווירה פחות פורמאלית, והלימוזינה עוצרת באזור חשוך. אנחנו צועדים לעבר בניין מגורים מוזנח בסגנון השיכונים מסדרות המשטרה האמריקניות ואני יכול לשמוע בתוך הראש את ארז מזהיר אותי ממה שמסתובב פה, או ליתר דיוק מ"ההשלכות" - המילה שהוא הכי אוהב. חמש שנים אני חי עם המנטרה הזו ומנסה להימנע מ"ההשלכות". בטח לומדים אותה בבית הספר לרפואה, כבר בסמסטר ראשון של שנה א'.

מכונית נוספת עוצרת, יורדים ממנה החבר'ה של ג'ק ודיוויד ונדחסים איתנו לתוך המעלית. אחרי הקומה השלושים, מישהו נלחץ אליי ומסתיר לי את הצג, אני מפסיק לספור. כשהדלת נפתחת, החבר'ה של ג'ק ודיוויד שכבר נראים די מתודלקים, מתקדמים

לעבר הבר. המקום צפוף ודחוס, אבל איכשהו המקומות חיכו להם. המעבר החד מהגלריה, מהאנשים המחויטים עם הכינור ברקע למקום הזה שעוד לא החלטתי איך להגדיר אותו, מבלבל אותי. אני מנסה להחביא את הבורות החוצלארצית שלי, שלא ירגישו שזו פעם ראשונה שלי בניו יורק, שזו פעם ראשונה שלי במקומות האלה, שזו פעם ראשונה שלי בכל מה שקורה לי השבוע. הבר משקיף על הסנטרל פארק ועל ההדסון והאורות מתערבבים אצלי בריח סיגריות ובושם ואלכוהול. פעם, כשהייתי מינוס כמה שנים ומיניס ארז, היה לי חלום לפתוח בר משלי, משהו בסגנון הסלונים שרואים במערבונים הישנים - מן מסבאה. הברמן היה לובש אצלי חולצת כפתורים לבנה ושלייקס והמלצריות היו לובשות שמלות כמו נערות השעשועים. בפירת הבר, הייתי שם מכוונת תקליטים וכל הרהיטים היו בנויים מעץ מהגוני. שנים הסתובבתי עם התכניות בראש ובכל פעם הוספתי עוד פרט קטן אבל משמעותי לעיצוב של המקום. הכי אהבתי את המשרד הקטן שדמיינתי מאחורי הבר. כשסיפרתי לארז יום אחד על הרעיון שלי, הוא אמר שאני לא בוגר וישר דחף את העניין של "ההשלכות". הדי. ג'י. נכנס לי לתוך "הסלון" שלא בניתי עדיין, דופק לי בראש את העבודה שלו והוודקה מתחילה לדפוק לי בראש את העבודה שלה. "מבחינתי אפשר להישאר כאן," אני צורח לדיוויד לתוך האוזן, כמעט קורע לו את עור התוף. "עוד לא ראית כלום," הוא אומר ומרוקן לתוכו עוד משהו. "לחיים!" אני אומר בעברית. התחנה הבאה "stone street" מבנה מהמאה התשע-עשרה שהפך למועדון, "ג'ק מסביר כמו מדריך תיירים ועדיין מצליח לקלוט מתוך האלכוהול שבו, את ההתלהבות שלי. גם כאן כולם מכירים את ג'ק ודיוויד, גם כאן האוויר מחושמל. "מה אתה אומר? כמו שהבטחתי?" ג'ק צוחק אליי מהקצה השני של הבר בסיפוק עצמי, אני מרים את הכוס ומסמן לו 'לחיים'. הוא קורא לי לבוא ואני בקושי משתחל בין אנשים מזיעים ששואבים הנאה מפוקפקת מלמרוח את הזיעה שלהם זה על זה. ג'ק דוחף לי כוסית עם משהו ירוק בפנים. "אתה מכיר את דון?" הוא צועק. אני מסמן עם הראש. "כן, נפגשנו בגלריה". "תישאר איתו, אני תכף חוזר," הוא אומר

ולפני שאני מספיק להגיב הוא נעלם. "תשתה", דון מצביע על הירוק. "מה זה?" אני שואל אחרי ששתיתי, "לא רע". "אבסנט", הוא מנסה ללחוש אבל יוצא צועק. "זה לא חוקי, אבל יש לי קשרים עם הברמן", הוא ממשיך וקורץ לי, כאילו הייתי ילדה קטנה שהוא מנסה להרשים. "ודרך אגב, אהבתי את העבודה שלך שם בגלריה", הוא מחמיא, ממשיך בחנפנות האמריקנית שלו. את הקריירה שלי כצלם, ארז דווקא עודד, למרות שהיו לו לפעמים הסתייגויות לגבי סוג הדברים שצילמתי. בקטע הזה אולי אני אשם, כי תמיד ביקשתי לשמוע את דעתו ואז גם קיבלתי אותה ולפעמים באופן שלא אהבתי. חשבתי שאת העבודות שלי בבית החולים הוא הכי יאהב, כי הוא מחובר לזה, זאת הטריטוריה שלו. בגלל זה לא יכולתי לצפות את ההתנגדות הכל כך חזקה שלו לדברים שהוא ראה בצילומים. עכשיו הם מוצגים בגלריה לא רעה בניו יורק, אז אולי במקרה הזה דווקא טוב שהיו "השלכות".

הירוק הזה בתוכי וכמה דקות אחר כך אני כבר יודע לדבר סינית. דון מקרב אליי שוט נוסף של אבסנט. "לחיי הצבע הירוק", הוא אומר בלי קול. "לחיים", אני שומע את עצמי מגמגם ושופך קצת על החולצה הלבנה שלי.

הכול מתחיל להיות כבד, סמיך, מיוזע. חם לי, קר לי, צפוף לי, הקולות עמומים. בר הופך למועדון. נכנסים ללימוזינה, יוצאים מהלימוזינה. פרצופים חדשים מתערבבים בפרצופים שאולי כבר ראיתי ואולי לא, כולם מחייכים וצוחקים ונוגעים אחד בשני, ומרוצים מעצמם כאילו אין כלום. באמת אין כלום, שום דבר. "בוא", דון מושך אותי ואני נגרר אחריו לאיזה חדר. איך זה שיש אסלות בסלון, אני שואל את עצמי ולא מצליח להגיע לתשובה ברורה. הוא נועל אחריו את הדלת ומוציא מהכיס קופסה קטנה. אני עדיין עומד, מנסה לברר את סוגיית האסלות כשהוא מסדר שורות לבנות על מדף. "בחיים לא..." אני ממלמל מתוך איזה תפקוד חלקי של המוח, אני מעורפל אבל משהו מנסה להתנגד. דון לוקח שטר מגולגל של דולר שואב לתוכו שלוש שורות ואז תוקע לי אותו ביד. "לא אמורים לעשות את זה עם מאה?" אני שואל ומיד עושה כמוהו, זה מצליח לי בניסיון הראשון. כנראה שזה עובד טוב גם ככה.

"זהו?" אני שואל. "לא נראה לי שזה משפיע."

לא נראה לי שזה משפיע והנה אני כמו עיפרון שחידדו אותו במחדד הזה עם הידית המסתובבת, עוד סיבוב ועוד סיבוב, חד, חד, בלי רעשים, בלי קולות. בלי משהו שעומד לי בדרך. בלי ארו. בלי שאלות, בלי התלבטויות. הכול ברור. אני יודע, אני יודע. אני אלוהים, אני טיל, אני עומד להתפוצץ, אין כובד, אין חם לי, אין קר לי.

אני עומד. הזכוכיות מראות אותי מכל הכיוונים. אני שם מולי, כמעט יכול לראות מה יש בתוך המוח שלי איך כל החושים מתחברים שם, איך העין שלי מחליטה איזה פריים לתפוס ומתי. כמו סרט רץ אני רואה כל תמונה שצילמתי ותלויה עכשיו בגלריה המזדיינת בסוהו. אני רואה את האיש שמנגן בכינור, לבוש בחליפה מחויטת, יש לו כתם קטן על הצווארון. כל האנשים מחייכים אליי, לוחצים לי את היד, לבושים בגדי מעצבים. "או, זה משגע, זה אמייזינג, אתה ורי טלנטד." גם אני לבוש בחליפה מחויטת, קניתי ב"בגיר", שלושים אחוז הנחה. עוד כוס שמפניה, תודה רבה, אני מחייך בנימוס. עוד פלאש. מחר אולי יכתבו בעיתון דה זירעאלי טאלנט, מה ארז יגיד אז, מי זה ארז? שיזדיין ארז.

לפני שאני מבין מה קורה, דון מעליי, קורע ממני את הבגדים. שני כפתורים מתגלגלים על הרצפה. אני לא מתנגד, לא יכול, לא רוצה. גוף מושלם, מישהו פיסל אותו כמו בציור של ליאונרדו דה וינצ'י. אני מעביר אצבעות על הבטן שלו, כל קובייה יושבת בול ליד התאומה שלה. בא לי חשק לשוקולד. אני בודק כל שריר, מרגיש כמו קטיפה, מדדג באצבעות, נהיה כמו זרם חשמלי, כל נגיעה מאתיים וולט אלף וולט, אלפיים. יש מצב שאני משתגע. דון דוחף את הלשון שלו אליי ואני דוחף אותו אל הרצפה, מסובב אותו בכוח, מושך את המכנסיים מעליו. רעש מתכתי מתערבב בנשימות. הוא משחק את הכנוע פתאום, מזדיין. אני לא רואה אותו. לא רואה אותו. מישהו דופק בדלת, מנסה לפתוח. זה לא עושה לי כלום, לא עוצר אותי, לא חושב על כלום, רק מזיין, רק מזיין, רק מזיין לו את האימאימא שלו.

אחר כך הכול נגמר.

לא יודע כמה זמן עבר. נראה לי שההשפעה של הלבן נעלמת וגם של הירוק, ההכרה שלי מתחילה לחזור לאט לאט. דון מסובב את המפתח שתקוע בדלת ופותח אותה רגע אחרי שהוא מושך עוד שורה. הוא מנגב את האף ומורח על עצמו חיוך אידיוטי. אני רוצה להגיד לו שהוא שכח את הדולר שלו, אבל הצלילות שהייתה רק לפני רגע מתחלפת במשהו כבד שממסמר אותי לרצפה והופך אותי אילם.

אני נשאר לשבת על השטיח, מנסה לסגור את החולצה ומגלה שני חורים קטנים. הדלת נפתחת ומישהו נכנס, מחייך אליי וממשיך למשתנה, קולות של שתן זר גורמים לי בחילה, אני חייב לקום. אני שוטף פנים ויוצא. המקום עדיין רועש ודביק ואפלולי ואני מתפלל לא לפגוש את ג'ק ואת דיוויד ובטח שלא את דון, רק שאגיע למעלית ומשם הכול יהיה בסדר.

הרחוב שקט, חושך מתחלף באור כחלחל שהופך בהיר מרגע לרגע. אני מתיישב על המדרגות ולא מצליח להחליט אם השעון שלי מראה את השעה כאן או בארץ. כאב עמום מתגנב אליי מהעורף, מטפס ישר לקודקוד.

הלימוזינה הלבנה מתקרבת לעברי, היא כבר לא מרגשת אותי כמו לפני כמה שעות. הנהג יוצא ופותח ביעילות את הדלת. פניו אטומות, אין לי סיכוי להבין מה הוא חושב עליי, כזה מקצועי, אמריקני מלוטש. אני נזרק אל המושב האחורי ומבקש שייקח אותי למלון. בכלל לא מעניין אותי איך ג'ק ודיוויד יחזרו.

בדרך אני פוגש חצי ממני במראה הקדמית, דווקא לא נראה כל כך גרוע, אולי גם לא מרגיש כל כך רע. אז מה ארז? מה ההשלכות? אני מת לסגור קצת את העיניים ומזיז את הז'קט הצדה כדי להשתרע על הספה, רק לכמה דקות. משהו מתגלגל לשטיח מתוך הכיס הקדמי. כשאני מתכופף, אני מגלה את הקופסה הקטנה של דון. פעם ארז בא הביתה נסער ולא הצליח להירגע כל הלילה. זה היה כשהוא רק התחיל לעשות משמרות במיון. הוא סיפר שהגיעה בחורה יפהפייה בת עשרים ומשהו מלאה בקוקאין. "עבדתי עליה שעה שלמה עם מכות חשמל", הוא אמר. "כולם התלחשו מאחורי הגב שלי שיצאתי מדעתי, שאני צריך להשלים עם העובדה

שהיא מתה. " הייתה לו הבעה מזוגגת בעיניים, כאילו שהוא לא כאן. לכמה רגעים הוא לא היה הבן אדם שאני מכיר. "12:04, זאת הייתה שעת המוות, " הוא אמר ואז קם בפתאומיות למטבח ושאל אם אני רוצה חביתה בפיתה.

עכשיו אני יושב בסלון המפואר של המלון והקופסה הקטנה אצלי ביד. היד שלי קפוצה כל כך חזק שהאצבעות שלי מתחילות להכחיל. "תשחרר, " אני שומע את עצמי אומר והאחיזה שלי משתחררת באטיות. על הקופסה מצויר סמיילי צהוב. אני פותח ומגלה שנשארה בתוכו עוד מהאבקה הלבנה. אני פותח את הארנק ופורש את השטרות על השולחן, חמישה שטרות של דולר, אחד של חמישים, שלושה של מאה. יום הולדת שמח.

יום השישי / מיכל זוהר

"אזעקה, " נשמעת צעקה מהמטבח. הגוף קופא, הראש מנסה לעבד את הנתונים. "אזעקה, " נשמעת צעקה נוספת, הפעם כבר לא מהמטבח אלא מהסלון, ממש מכאן. אבא מפיל את השלט רגע לפני שהוא לוחץ על כפתור ההשתקה והטלוויזיה משתתקת. עכשיו נשמע בכירור הקול המכאני, עולה ויורד, ממלא את חלל האוויר, בולע כל רחש אחר. הקול המתכתי מזדחל מתחת לחריצי הדלתות ומבעד לחלונות הסגורים, מטפס ונכנס אל הגוף דרך האוזניים, חודר סנטימטר אחר סנטימטר לתוך הוורידים.

הקיפאון משתחרר ומתחלף בהזדרזות מטורפת ובזעקות "אימאל'ה" ו "חומי, איפה חומי?" וחומי כבר ראשון בממ"ד עומד בזנב מקופל בין הרגליים בין הארון לשולחן.

אימא צועקת, "אימא תזדרזי, אימא, " ודוביק נוזף בה בקול בס מתוך הממ"ד, "מה את רוצה? שהיא תרוץ?" שלומי גורר ביד אחת את רותם שנשלף כמו בובת סמרטוטים מכיסא האוכל, ובידו השנייה מושך את איתי שלא עוזב לרגע את משאית הצעצוע שלו, "בני זונות, שילכו לעזאזל אחושרמוטות האלה, " הוא מסנן תוך כדי הליכה מהירה ואבא עושה סריקה יסודית לוודא שכולם בפנים וטורק את דלת הממ"ד שנייה אחרי שסבתא ברכה נכנסת.

כולנו עומדים בתוך המרחב הזעיר שמשמש כמשרד, כחדר ארונות וכחדר שמְכַנְסִים בו את כל מה שלא בשימוש היומיומי- אימא ואבא ודוביק וסבתא ברכה ושלומי אח של אימא עם שני הקטנים.

ריח של אבק קל ושל מזוודות ישנות עומד בו ושל אי-ודאות מהולה בחתיכות חרדה שאולי יתפוגגו כשיסתיים "הסבב". אבא ממלא את האוויר הדחוס במילים. "זו בטח טעות וממילא הם לא מכירים את הכפר שלנו, ואין סיכוי בעולם שיפול פה משהו, גם אין כאן שום יעד אסטרטגי, אין נמל או שדה תעופה, או תעשייה ביטחונית, אפילו לא תחנת דלק" "שששששש..." אימא משתיקה אותו. "תן לשמוע את הנפילות."

רק שנשמע כבר נפילות ונחזור לסלון, לעוגות ולתה ולחדשות,

בטח יודיעו שהיו שיגורים.
"אולי זו בכלל אזעקת שווא," אימא מציעה רעיון ואז בדיוק נשמע רעש גדול.

הקירות רועדים. מה שמגיע מלמעלה מזעזע את הרחוב, הזכוכיות שעל החלונות משמיעות קול שקשוק עצבני, בטח ככה מרגיש שמונה או תשע בסולם ריכטר.
אימא מחבקת אותי חזק, מנסה להרגיע אותי או אותה, הלב במאה קמ"ש והעיניים קרועות לרווחה.
"אתה אמרת שהם לא מכירים את המקום הזה," דוביק מטיח באבא ולו כבר אין מה לומר, כל המילים נעלמו לו.
"לא לפתוח," פולטת אימא צווחה כשהיד של אבא נשלחת לעבר הדלת.

"אני רוצה לתל אביב. עכשיו!" אני דורשת בקול צייצני.
"תירגעי, היסטרית," דוביק צועק וסבתא מעבירה יד על כתפו.
רותם הקטן בוכה ואיתי עושה לו פרצופים.
"עוד כמה דקות והאוויר פה נגמר," שלומי לוחש לאימא, אבל זה לא ממש מצחיק אותה.

"זה היה רחוק, זה רק נשמע קרוב," היא מיידעת בפסקנות ואבא נותן בה מבט חדש בלתי ניתן לפענוח.
עוד שתי נפילות נשמעות, מרוחקות יותר, עמומות יותר, סופרים עוד כמה דקות וכבר אפשר לצאת. הדלת נפתחת ואנחנו יוצאים החוצה, משתרכים לעבר הסלון בטור איטי.

"כדאי שנעל את הדלת," מציעה סבתא ומחפשת בצרור שלה את המפתח המתאים. "מי יודע איזה גנבים מסתובבים פה כשכולם רצים לממ"ד." הטלוויזיה נשארת מושתקת והחלונות נפתחים לרווחה.

"בפעם הבאה נשמע יותר טוב," אבא אומר ונשאר לעמוד בהיכון ליד החלון.

מוטי דניאל ואמנון אברמוביץ' הופכים חיבורים ומשעממים על המרקע, הם לא מודיעים על נפילות, או על שיגורים, רק ממשיכים להניע שפתיים בפנטומימה.

"בפייסבוק אומרים שזה היה ממש קרוב," צועק דוביק מהחדר

ואימא מתיישבת על האינטרנט כדי לחפש עדכונים. "אסור להם לכתוב," פוסק שלומי. "אחרת ישגרו שוב לאותו המקום, זה בסיסי." אימא מתעלמת ממנו ועוברת מאתר לאתר באובססיות, "בטח, את מי אנחנו מעניינים, מה זה טיל אחד או שניים מדי פעם," היא מחפשת אישור לקיומנו.

דוביק רץ לסלון. "זה היה פה, ממש פה. ואת אמרת שזה רחוק, את יכולה לעבוד במודיעין. אני הולך לראות." הוא רץ לכיוון הדלת. "שלא תלך לשום מקום," אימא קוראת והקול שלה נשמע שונה מהרגיל, כמעט לא מוכר. "אם תהיה אזעקה, לאן תרוץ?"

"אל תדאגי."

"מה אל תדאגי, תשב פה! אתה לא הולך." דוביק פותח את דלת הכניסה ונפלט החוצה כמו גראד.

"תלך להביא אותו." אימא צועקת על אבא ואבא עדיין במשמרת ליד החלון. "נו, תלך מה אתה עומד שם כמו נר חנוכה."

"ואם תהיה אזעקה?" הוא שואל. "עליי לא אכפת לך?"

"ראת, את שלא תזווי לשום מקום," היא מצביעה לעברי.

"דווקא חשבתי לצאת גם כן," אני מקניטה אותה וכבר מתחרטת. "אתם כולכם חכמולוגים," היא מטיחה בנו באותו קול לא מוכר ומאשים.

"הנה, אני הולך," אבא אומר וצועד לעבר דלת הכניסה.

"תלכי גם את," היא ממשיכה לצעוק. "נו, תלכי." אני נשארת לשבת אבל היא באה, מחזיקה לי ביד ומושכת אותי לעבר הדלת.

"אימא תפסיקי, השתגעת," אני מתנגדת, אבל זה לא עוזר.

"היא תכף תירגע," אבא אומר כששנינו מחוץ לבית ונראה לי שהוא בעצמו לא מאמין. סבתא ושלומי מצטרפים אלינו גם הם בלי שתכננו ולפניי שלומי מספיק להגיד משהו, הוא מגלה שהקטנים נשארו בפנים.

הדלת ננעלת.

ברחוב אנשים הולכים וחוזרים בטרנינג ובחלוקי בית. מכוניות דוהרות לכיוון אחד, הבהוב אדום חוצה את הרחוב ולאחריו הבהובים כחולים. אנשים ממהרים לאזור הנפילה, מבקשים כמו דוביק להיות חלק מהאקשן. לראות ממקור ראשון את הבור שנפער

באדמה החקלאית ואת חרירי הרסיסים שהפכו את קיר בית השכנים ל"זירת אירוע".

לא הרבה טלפונים נשלפים בגלל השבת, אבל יש מספר לא מבוטל והם מצלמים ומדווחים ומספרים בהתרגשות, ומחליפים חוויות ומרגישים איך האדרנלין רץ להם בתוך הגוף באמצע שגרת יום השישי, ותכף הכול יהיה ברשת ואימא תוכל להרגיש שלא שכחו אותנו.

אנחנו עומדים בחצר הבית, שלומי רוצה לחזור לתל אביב, אבל אימא מחזיקה את הקטנים בפנים.

"אני לא משחררת אותם, היא צועקת מעבר לדלת. "עד שדוביק בבית."

"It is a hostess situatin" שלומי אומר במבטא אמריקני קשוח. נראה שסבתא רוצה להגיד משהו, אבל משתדלת שלא, אולי בפעם הראשונה בחייה, או לפחות בחיי.

אני משפילה עיניים לרצפה ושתי עיניים כלכלביות מביטות בי מתוך נעלי בית שנגמרות איפה שפיג'מת הפליז הוורודה שלי מתחילה. רק שלא יעבור פה מישהו מהכיתה או מהשכבה ויראה אותי ככה. אחר כך אני מצמידה פה לחריץ שבין המשקוף לדלת וקוראת בשקט "אימא תפתחי."

"אני הולך לחפש אותו, הנה אני הולך, " אבא קורא בקול תוך שהוא מתרחק ומסמן לי ביד להמשיך לשכנע אותה לפתוח. שלומי מצטרף אליו, "הנה גם אני הולך, " הוא קורא כמו הד אחרי אבא. אני מחייכת לסבתא, היא מחזירה חיוך עייף. לפחות אם היה פה איזה כיסא לשבת, אני חושבת.

האור בבית כבה ודקה אחר כך גם האור בחצר. "אוי אָברוך, " סבתא לוחשת. "רק זה היה חסר עכשיו, הפסקת חשמל."

אני מסתכלת לרחוב המואר, "זאת לא הפסקת חשמל." יפה מרחוב התבור ובעלה נעצרים ליד הבית שלנו. "הכול בסדר?" יפה שואלת ומתחילה להתקרב. רק אותה אנחנו צריכים עכשיו על הראש. "שלא תדברי, " אני פוקדת על סבתא. "אלה השכנים הכי רכלנים באזור."

"ולמה שלא יהיה בסדר? אפשר לחשוב שנפל פה טיל או משהו,"

אני עונה בהתגרות. יפה עושה פרצוף חמוץ. "בוא מוישה," היא מושכת את בעלה ביד וממשיכה. "אין לה חינוך זאת." סבתא מתמתחת, לא מוצא חן בעיניה מה שהיא שמעה עכשיו. עוד לא קם הבן אדם שיגיד משהו רע על הילדים שלה או על הנכדים שלה, בטח לא איזו רכלנית שכונתית.

"עזבי אותה סבתא, פשוט תתעלמי," אני חוזרת על צמד המילים ששמעתי כל חיי. סבתא מתעלמת אבל מסננת בידיש "קקרית". "אימא תפתחי," אני שוב מצמידה פה לחרין המשקוף. נדמה לי שאני שומעת בכי. סבתא מתחילה להגיד משהו "שששש..." אני מהסה אותה, מנסה לשמוע אבל לא שומעת כלום, חוץ מחבורת נערים שעוברת עכשיו וצועקת בהתלהבות, "מוות לערבים, מוות לערבים."

רוחל'ה, החברה הכי טובה של אימא, מגיעה בריצה לבושה בטרנינג זוהר, גופייה צמודה ונעלי ספורט תואמות, כאילו עכשיו יצאה מחדר כושר. רק חסר לה הסרט הזה שסופג את הזיעה על הראש. "אבא סיפר לי מה קורה," היא אומרת וניגשת למלאכה. היא נוקשת חזק על הדלת. "גברתי היקרה, תפתחי תכף ומיד ותפסיקי לעשות עניינים. זה ממש לא הזמן," היא קוראת בקול מורתי. "ותדליקי את האורות, את לא צריכה שמחר בבוקר כל השכונה תדבר עלייך."

רוחל'ה בטוחה שעוד רגע אימא תפתח את הדלת. ובאמת עוברת דקה והחלון של המטבח נפתח. רוחל'ה מסמנת לי עם האגודל שלה מין סימן כזה של ניצחון ומשלבת ידיים. היא עוד לא מספיקה להתבשם מהניצחון והראש של אימא מציץ לרגע ואחריו מגיע עציץ הבגוניות שקיבלה מרוחל'ה לפני כמה שבועות. הוא מתרסק על הרצפה בקול עמום. האדמה הרטובה פוגעת לרוחל'ה בנעליים ומכתימה לה אותם, גם הטרנינג הזוהר מוכתם מהאדמה. "זה מה שאני חושבת על כולכם," אימא אומרת בקול שקט ובשלווה מטרידה והתריס נסגר בחזרה.

רוחל'ה מזועזעת ומתעשתת מיד. היא ממהרת להרים את הצמח, חופרת בור קטן באחד העציצים שבחוץ ושותלת את הבגוניות שעברו טראומה איומה רק לפני רגע.

סבתא עושה סימנים שהיא עומדת להתיישב על הרצפה, נראה שהיא כבר ממש עייפה. היא שולחת יד רזה ותומכת אל הרצפה ואחרי שהיא מרגישה בטוחה מספיק, היא מתיישבת. מהחצאית מציצות שתי רגליים לבנות וחלקות שלא היו מביישות אף בחורה צעירה. בהתחלה היא מותחת אותן ואחר כך מושכת אליה, אחר כך היא שולחת רגל אחת קדימה ואז מתחרטת ויושבת בישיבה מזרחית. אני ניגשת לדלת ודופקת בפראות. "תפתחי כבר, בגללך סבתא יושבת על הרצפה, את לא מתביישת?"

"אולי תבואי אליי, עד שכל הצרמוניה הזו תסתיים?" רוחל'ה מציעה לסבתא, אבל סבתא מסרבת בנימוס. היא אף פעם לא ממש השתגעה על רוחל'ה, היא כל הזמן אומרת שהיא לא מבינה מה אימא מוצאת בה.

"טוב. נראה שאני מיותרת פה," רוחל'ה אומרת. "אם צריך משהו, אתן יודעות איפה להשיג אותי." היא מסתובבת בטקסיות והולכת. כנראה שהיא לא מתמודדת טוב עם כישלונות. "היינה חברה," סבתא אומרת כמנצחת.

הדלת נפתחת. אנחנו מופתעות אבל הפליאה שלנו לא אורכת זמן, שני כיסאות מתקפלים מושלכים החוצה והדלת נסגרת מיד. "אולי תוציא לנו גם איזה סנדוויץ' או משהו לשתות," אני צועקת בייאוש.

אני מושיטה לסבתא יד ועוזרת לה לקום, סבתא מתרוממת באיטיות ובזהירות רבה, כאילו שאם תעשה תנועה מהירה מדי, משהו עלול להתבקע בה או להישבר. אני פותחת את הכיסא וחושבת על זה שכבר לפני שבוע אימא ביקשה מאבא שישמן את הציירים שלו. חריקות הפתיחה נשמעות עכשיו בלתי נסבלות ומדגישות את השקט הפתאומי שנפל על החצר שלנו. סבתא מתיישבת ונאנחת. היא מנקה את קצוות החצאית שלה ונאנחת. היא מסתכלת על דלת הכניסה ונאנחת. אני מסתכלת על השעון וקולטת שהם כבר היו אמורים לחזור מזמן, גם אני נאנחת. והלילה רק מתחיל.

שישה שירים / מיכל זוהר

יעקב

לְאָבָא שְׁלֵי יֵשׁ סְלָם
רָאשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׁמִימָה ;
וְלֹא עוֹלִים, וְלֹא יוֹרְדִים
וְלֹא מְלָאכִים
וְלֹא אֱלֹהִים עָלָיו,
רַק סְלָם
רָאשׁוּ בְּשִׁמְיָם
עַל הַקִּיר נֶצֶב
מִיּוֹתָם.

גורמה

אִמָּא שְׁלֵי הִיא מִשָּׂא לְקִנְיָה.
הִיא אֶלְמָנָה.
אָבֵל לֹא כְמוֹ כָּל הָאֶלְמָנוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁשְּׁכָלוּ אֶת בְּעָלֶיהֶן :
בְּתֵאוֹנֵת דְּרָכִים,
בְּתֵאוֹנֵת עֲבוֹדָה,
בְּמַחְלָה,
בְּטִבְעָה,
בְּרִצָּח,
בְּהֵתֶאֱבָדוֹת.
כִּי לְאִמָּא שְׁלֵי יֵשׁ
טְקָסִים
וְסִפְרֵי מוֹרֶשֶׁת
וּמְדֻלִּיּוֹת
וְקִצִּינֵת נִפְגָּעִים
וּפְנִסְיָה צְבֹאִית.
אִמָּא שְׁלֵי הִיא אֶלְמָנָה
גוֹרְמָה.

אַשְׁכְּנִיָּה

סְבֵא שְׁלִי, אַשְׁכְּנִי, הִיָּה אִינְסְטַלְטוֹר
סְבֵתָא שְׁלִי, אַשְׁכְּנִיָּה, הִיָּתָה עֲקֶרֶת בֵּית
הֵם גְּרוּ בְּדִירָה בְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן
וְהִיָּתָה לָהֶם פְּגִי' בְּחִנְיָה.
סְבֵא שְׁלִי, אַשְׁכְּנִי, עֶבֶד בְּבֵית אַרְיִזָּה
וְסְבֵתָא שְׁלִי, אַשְׁכְּנִיָּה, עֶבְדָּה שָׁם גַּם כֵּן
הִיָּה לָהֶם בֵּית קָטָן בְּחִדְרָה עִם גְּנָה
וְטַנְדֵּר סוּסִיתָא.
אַבָּא שְׁלִי, אַשְׁכְּנִי, דוֹר שְׁנֵי בְּאַרְיִן
הִיָּה נְהַג אוֹטוֹבוּס בְּאַגְד
אַמָּא שְׁלִי, אַשְׁכְּנִיָּה, דוֹר שְׁנֵי בְּאַרְיִן
הִיָּתָה מוֹרָה בְּבֵית סֶפֶר יְסוּדֵי
הִיָּה לָהֶם בֵּית קָטָן בְּאַשְׁדוֹד
קָצַת חֶסְכוֹנוֹת
וְאוֹטוֹ יָד שְׁנִיָּה.
אַלִּיטָה.

אַהֲרֹן

סָבָא אַהֲרֹן הָיָה כֹּהֵן,
וְלֹא הָיָה לוֹ חֹשֶׁן וְלֹא אֶפֶוד אוֹ מְעִיל
וְלֹא כְתוּבֹת תְּשֻׁבָּה
וְלֹא מְצַנְפֹת אוֹ אֲבִיט.
לְסָבָא אַהֲרֹן הָיוּ מְכַנְּסִים עִם חֲגוּרָה וְשָׁנֵי כִּיסִים
וּבְתוֹף הַכִּיסִים מְטַבְּעוֹת,
לֹא זָהָב וְלֹא אֲדָם וְלֹא בְּרָקֶת, רַק שֶׁקֶל אוֹ חֲצִי.
סָבָא אַהֲרֹן הָיָה שְׂרָבְרָב
וְלוֹ שְׁנֵי בָנִים,
לֹא נָדָב וְלֹא אָבִיהוּא וְלֹא אֶלְעָזָר וְלֹא אִיתָמָר
יַעֲקֹב וּמִשָּׁה הָיוּ לוֹ
וּבְדִיחוֹת לְרַב לְסֹפֵר.
וְלֹא הָיָה לוֹ אֵהָל מוֹעֵד וְלֹא קִטְרֹת וְלֹא קֹדֶשׁ קוֹדְשִׁים
וְלֹא אֵיל לְשַׁחֵט עַל הַמִּזְבֵּחַ.

כֹּהֵן הָיָה אַהֲרֹן
וְהִרְחִק מִמֶּנּוּ
נִיעַקֵד בְּנוֹ - יַעֲקֹב.

כְּמוֹ שֶׁמֶן זַיִת כְּתִית מְעֵלָה

בְּשִׁמוֹנָה בְּעָרֵב-אָפֶס אָפֶס
עִם הַצְּפִירָה
אֲנִי נֹגֶשֶׁת לְאָרוֹן,
פּוֹתַחַת
וּמוֹצִיאָה אֶת מַסַּכַת הַמְּנוֹת,
יוֹם הַדִּיכָרוֹן לְחִלְלֵי מַעֲרֻכוֹת יִשְׂרָאֵל.
עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת שֶׁל עֲצָב מְזַכֵּךְ,
כְּמוֹ שֶׁמֶן זַיִת כְּתִית מְעֵלָה עָשׂוּי בְּכַבִּישָׁה קָרָה.
לְמַחְרַת,
שִׁמוֹנָה בְּעָרֵב – אָפֶס אָפֶס
עִם "תָּם הַטָּקְס"
אֲנִי נֹגֶשֶׁת לְאָרוֹן,
פּוֹתַחַת וּמַחְזִירָה,
וְשׁוֹלֶפֶת מַסַּכַת חַיִּים אֶקְסֵטְרָא לְאֲרָג',
לְתַפְאֲרַת.

עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה

וַיִּתֵּן טַל וּמָטָר
לְבָרְכָהּ
וַיִּפְתָּחוּ שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם
וּבְצִמְתֵי הָרְחוֹבוֹת וּבְשׁוֹלֵי הַדְּרָכִים
וּבְמַדְרָכוֹת,
וּבְחֻדְרֵי מַדְרָגוֹת,
וּבְהַחֲבָא וְשֵׁלָא בְּהַחֲבָא,
יִסְתַּתְרוּ וַיִּתְעַטְפוּ וַיִּרְטְבוּ
וַיִּקְפְּאוּ
וַיִּסְחַפוּ
וַיִּנְגְּפוּ
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

דרמה קומית / מתן שרון

איך שאני עולה על המדרגה הראשונה, נפלתי. בעיקרון, דרכתי על שרוך פתוח, אבל את הצחוק הראשון של הערב כבר קיבלתי. כמה חבל שאני לא סובל סלפסטיק. כשהגעתי לקדמת הבמה לא ראיתי אף אחד בקהל. אני לא יודע אם זה היה בגלל שהשעה כבר הייתה שלוש בבוקר, או כי זה היה ערב חובבנים בקאמל, כנראה שניהם, אבל אני ראיתי רק את האור המסנוור והחם של התאורה. הייתי משווה את זה לחוויית הלידה, אבל מה אני כבר יודע? נולדתי בקיסרי.

בזמן שהעסקתי את הראש שלי בכמה הבמה מרגישה כמו רחם, כבר פספסתי את הזמן שבו הייתי אמור להיכנס ושכחתי את השורה הראשונה. גמגמתי, חייכתי במבוכה כמה פעמים והצלחתי לזרוק אולי חמישה פאנצ'ים טובים. רובם וואן לייןר. הזעתי, אבל זה לא הפריע לי. להפך, זה שימן את הידיים החלודות שלעזאזל, פשוט לא ידעתי איפה להניח.

השורה היחידה שהביאה צחוק שלא ממבוכה הייתה הפאנץ' על האתיופים. אני מספר שפגשתי אתיופי לראשונה בקופת החולים בגיל שמונה ושזה מצחיק, כי בשבילו זו הייתה הפעם הראשונה שהוא פוגש חבר בקו קלוקס קלאן. לשם שינוי, העובדה שזה יותר אמריקאי מישראלי לא הפריעה וצחקוק כן נשמע מהקהל. מעודד מהחיוזוק הקטן, הוספתי שהמפגש היה מוצלח יותר עבורי כי סוף סוף זכיתי ליישם את מה שלמדתי על טיפולי שיניים מאדוארד נורטון באמריקה איקס.

התוספת הקטנה הזו זכתה לצחוק רק מאדם אחד, אבל עם קול מוכר. לצלילי מחיאות הכפיים העייפות ירדתי מהבמה. לא נורא מדי בשביל פעם ראשונה. זה היה אסון, אבל אסון מצחיק. אחרי שירדתי עלה שוב מנחה הערב. הייתי בטוח שהוא הולך לסגור את הערב כי יותר רע מזה כבר לא יהיה, אבל הוא דווקא אמר שמחכה לנו הפתעה מיוחדת. בלי הגינונים הרגילים שלו הוא הציג את הבחור הבא – רועי סגל.

אני גדלתי על סגל. קומיקאי מבריק ואסוציאטיבי שיודע לשחק

דמויות אבסורדיות או סתם לאלתר על הבמה מנושא לנושא. בחיי שהוא עובר מפוליטיקה לחתול עם בעיות עיכול מבלי שהקהל שם לב. בפעם הזו הוא ניסה חומרים חדשים, דיבר לראשונה על אשתו ועל חיי הנישואין, על אחריות, על בננות שחורות מאושר. זה לא היה הסט הכי טוב שלו, אבל היו כמה רגעים זכורים. כשסיים, חמשת הנותרים במועדון מחאו כפיים בהתלהבות רבה ופנו לצאת לאור הראשון של דרום תל אביב.

אני עוד ישבתי והרצתי בראש את הסט שלי ובעיקר איפה טעיתי כשסגל ניגש אליי. לא שמתי לב אליו עד הרגע שהוא כבר היה קרוב מדי וכשקמתי ללחוץ לו את היד פגעתי בסנטר שלו על קודקוד הראש שלי. הוא צחק, אני צחקתי. בראש שלי, שינינו רצינו למות. "אדוארד נורטון", אמר וחיך. "היית חמוד." חיפשתי משהו שנון לענות, אבל כל מה שיצא לי זה... זה...

"אתה רציני בנוגע לסטנדאפ?" הוא קטע אותי. הנהנתי. "אז בוא גם שבוע הבא. אני עובד על מופע חדש ולא יזיק לי דם חדש שייתן לי פידבק לא מלקק." אוקי, הוא לא תופס אותי כחנפן. נראה לי שזה טוב, עכשיו רק צריך לא להגיד שום דבר שיגרום לו לחשוב אחרת. "אני אבוא מתי שתרצה." ו...אני בחוץ. אידיוט, הייתי צריך להמשיך לשתוק. זה עבד לך. למרבה המזל הוא חשב שאני ציני, מה שבדרך כלל נכון, אז צחק ואמר שנתראה. נזכרתי סוף סוף איך לנשוף אוויר.

בשבוע שאחרי הגעתי אבל לא עליתי. הוא קלט אותי בקהל ואחרי הסט שלו, שוב בסיום הלילה, התיישבנו לדבר. עברנו על מה עובד ומה לא, על איזה נושאים הוא מתכנן למופע החדש ועל כמה מביך היה לראות את הבחור שעלה עם אביזרים, אבל לא הצליח לפתוח את התיבה שבה הביא אותם. ימי שלישי בקאמל והשיחות שאחרי הפכו להרגל. פעם בחודש בערך הייתי עולה עם חומרים משלי והוא היה נותן לי טיפים של ותיק, החל מאיך להחזיק את המיקרופון כדי שישמעו אותי ועד מה לעזאזל אני אמור לעשות עם הידיים האלה. הקונצנזוס היה שאנחנו צריכים לקטוע. התרגשתי בכל פעם שעליתי על הבמה, אבל תמיד ידעתי שהיא בראש ובראשונה שלו. האופן שבו הוא משך את כל הריכוז בחדר,

בין אם זה היה אולם מלא ובין אם שלושת השיכורים האחרונים, ריתק אותי והפחיד אותי באותה המידה. עקבתי אחרי המימיקות שלו והתנועה על הבמה, אבל לא הצלחתי לחקות את זה. הם היו שלו. עם הזמן כבר הכרתי כל תרגיל וכל פאזזה. באחת ההופעות הוא השתמש בבדיחה שהצעתי לו, משהו על זה שהתינוק החדש שנולד לו הוא חתיכת שמוק כי הוא לא מפסיק להרוס לו את הזיונים, ועל זה שהמילה הראשונה שהוא חייב ללמד אותו זה "אימא, תזרמי". כשזה גרר צחוקים, חייכתי בשקט מאחורי הגולדסטאר שלי.

אחרי חצי שנה הוא קרא לי לחמם מופע שהוא ארגן. בערבי סטנדאפיסטים בלתי נגמרים שכאלה, עם משהו כמו עשרה מופיעים ברצף, מופע החימום הוא תמיד חצי חובבני, אז לא חששתי יותר מדי. כלומר, עד שראיתי שכל עשרת המופיעים יושבים בבאקסטייג' ומקשיבים לסט שלי. בשלב הזה כבר שכללתי את הדמות שאני מציג על הבמה, סוג של הכלאה בין תסמונת אספרגר והיפראקטיביות. הסט בנוי כולו מוואן ליינרים. "תמיד חשבתי שערוץ אחד זה סרט תיעודי בלתי נגמר על אשכנזים." "אני מאוד רוצה להביא ילדים לפני המלחמה הבאה. הם מאגר טוב לחלבונים במקרה חירום." "כשחושבים על זה, תמיד היה פוסטינור, פעם פשוט קראו לזה מדרגות."

הופתעתי מכמה שהיה מוצלח. כלומר, הקהל הביט בי, וזה היה שיפור, וגם קיבלתי כמה הערות טובות מכמה קומיקאים בינוניים. היי, זו ההופעה הכי טובה שלי עד אותו היום. לא הספקתי להתבשם בהצלחה יותר מדי. בערך בקומיקאי השביעי הטלפון שלי צלצל והיה לי ברור ששום דבר טוב לא יכול לצאת מטלפון מאבא באחת בלילה. סבתא גילה נפטרה.

סגל הגיע לשבעה. ההורים שלי קצת שמחו לראות את מי שראו לפחות פעם אחת בטלוויזיה. "לא זוכר מאיזה תכנית, אבל הוא היה מצחיק זה," כדבריו של אבא. אולי זה גרם להם לחשוב שאני לא מבזבז את החיים שלי על סטאנדאפ. אגב, אני כן. סגל נשאר יותר ממה שתכנן. ישבנו במרפסת וצחקנו על המשפחה שלי. שבעה של אשכנזים לא דתיים זה מצחיק. כל מי שאמר לי "תהיה חזק," קיבל

בתגובה "גם אתה." כן, גם המורה של אחי הקטן.
אחרי עשור של אלצהיימר, כבר היה לי את הבדיחות הקבועות על סבתא גילה, אבל סגל התגלה כשותף נפלא להומור שחור. כנראה שזה קשור לעובדה שהוא איבד את אימא שלו בגיל ארבע. סיפרת לו שבשנים האחרונות סבתא הייתה משנה בכל פעם את סיפור הבריחה שלה מוורשה כי המוח כבר הלך. "אז היית צריך להראות לה את מלחמת הכוכבים ולשכנע אותה שזה סרט תיעודי על חייה. שלפחות תזכור את הבריחה כמעניינת."

"כן, ואז הייתי מתגנב לחדר שלה וצועק 'הייל ויידר'."
"למה אתה לא עושה בדיחות כאלו במופע שלך", שאלתי אחרי שכולם כבר הלכו. הוא לקח שלוק ארוך מדי מכוס קפה שהייתי בטוח שלא הייתה שלו.

"זה לא עובד כאן. בן אדם יוצא מהבית ומשלם כסף טוב כדי ליהנות. אתה לא יכול להכניס להם סבתא מתה באמצע ההופעה."
לקחתי גם אני שלוק מהכוס היתומה.
"מה, לא בא לך לפעמים לדבר קצת על משהו מעבר ליומיום? לא יודע, אתה לא מדוכא לפעמים?"
"בטח."

"אז אני מדוכא מלא. אני לא מרגיש בנוח בשום מקום, בטח לא כשיש עוד מישהו בחדר. לפעמים אני רוצה לעלות על הבמה ולספר... לא יודע, על כמה אידיוטי זה לקום כל בוקר. קפה, אלכוהול, מה זה? אנחנו שותים רעל רק כדי שנוכל להתעורר ליום שאנחנו מתאמצים אחרי זה למחוק. לא בא לך לדבר על משהו אמיתי?" לא הצלחתי לקרוא אותו. הוא חיך, אבל לא בצורה שחשפה מחשבה.

"לא. זה לא יעבוד". אוקי, עכשיו הוא בטוח לא חושב שאני חנפן. "אתה יודע מאיפה לקחתי את הדמות שלי על הבמה?" הוא המשיך. "רובין וויליאמס. ראיתי את מורט ומינדי כשהייתי ילד והתאהבתי. הוא היה גאון, יכל להביא לך סיפור על האפיפיור ולסיים עם מסטיק יבש על השיער. ואתה יודע על מה זה? חיזור עם שלייקס בצבעי הקשת! תשאיר את החפירות לפסיכולוג שלך. לבמה אתה עולה מצחיק, היתר לא חשוב, " היה רגע ארוך מדי של

שקט, מספיק כדי שייראה כאילו אני מהרהר במה שהוא אמר.

”ואתה עדיין אוהב את רובין וויליאמס?”

”אני כבר לא סובל את רובין וויליאמס מאז הניינטיז.”

אחרי השיחה ההיא לא הייתי בקאמל חצי שנה. אני וסגל קצת ניתקנו קשר, לא בשום צורה מכוונת אלא באותו האופן שבו קשרים נוטים לקמול אם לא דואגים להם. בזמן הזה סגל הספיק הרבה. הוא אמנם עצר את העבודה על המופע שלו, אבל התארח עם קטעים ממנו בכל מיני תוכניות פריים-טיים ולאחרונה פורסם שהוא לוחק לתפקיד השכן בסדרה החדשה של דניאל לופין. אני העברתי את הזמן בכתיבה של חומרים חדשים. כלומר, אני העברתי את הזמן במילוי סל המחזור של המחשב שלי בטיוטות. עכשיו, שכבר באמת אין בי אנרגיה לשכתוב נוסף, הגיע הזמן לבחון את החומרים על הבמה.

”סבתא שלי מתה לאחרונה. אתם לא הכרתם אותה אז ברור לי

שזה לא ממש מזעזע אתכם, אבל זה קצת תפס אותי לא מוכן.

כאילו, היא כבר היתה בת 87 וחולה באלצהיימר עשר שנים, אבל אי אפשר באמת להתכונן לזה... עשור אלצהיימר, אתם מבינים?

זה היה כזה בזבוז כסף, קודם כל מטפלת, אחר כך בית אבות, אחר כך בית אבות מיוחד. מה הטעם? אנחנו משלמים לה על שלוש

ארוחות ביום והיא מתבכיינת על הלחם העבש מהגטו. טוב שהיא

מתה, באמת. כולנו מרגישים הרבה יותר טוב, אפשר סוף סוף

למכור את הדירה שלה שהשכרנו כדי לממן את בית האבות ולצאת לחופשה המשפחתית הזו שרצינו. אז עכשיו, אחרי שבוע בכריתים,

אני מתחיל לעכל את זה. ההורים שלי מבוגרים מאוד, אני בן

זקונים ובראייה רחבה הם עוד רגע מתים. עוד עשור הם כבר כמעט בני שבעים. זה זקן. זה זקן! ואני עוד לא מוכן לחיות בלעדיהם.

לפעמים אני מדמיין מה אני אעשה אם הם ימותו בתאונת דרכים או יירצחו וייאנסו. אני לא יודע למה גם ייאנסו, אבל ככה אני מדמיין.

קיצר, אני שואל את עצמי מה אעשה ואין לי תשובה. אני בן עשרים ושבע והם עוד עוזרים לי למלא טפסים לעבודה ומשלמים לי על

הטלפון ו... ו... ואימא שלי עדיין מכינה לי פיצה פיתה. אבא עוד

מחמם לי את המים לפני שאני נכנס למקלחת. אני לא במצב לטפל

בעצמי לבד. וזה עוד המקרה הטוב! מה יקרה אם רק אחד מהם ימות ואני אצטרך לטפל במי שנשאר? האחים שלי כבר עם משפחה ורק אני עוד גר בבית. זה בטוח ייפול עליי ואז אני אהיה בן ארבעים שמקלח את האבא הקשיש שלו ומנסה להביא בחורות לדירה בזמן שאבא ישן על האסלה כי ביקשתי ממנו להתחבא בשירותים. זה נראה לי מה זה מביך, לבקש מאבא להתחבא כדי להגניב איזה בת חמישים לספפה שלי. כבר עדיף אלצהיימר, לפחות ככה אני אוכל לספר לו שצריך להתחבא מהנאצים גם אם הוא נולד אחרי קום המדינה.”

אחרי סיום ההופעה לא דיברתי עם אף אחד וחתכתי ישר הביתה. כשהגעתי, עייף מהמופע ומההליכה דרך חצי עיר, הדלקתי את הטלוויזיה. התוכנית של סגל, חידוש לאריזה משפחתית, הייתה בשידור חוזר. סגל בדיוק נכנס דרך דלת הבית של משפחת וייסמן, לבוש במשקפיים מביכים ומדבר מהר, מקפץ בין נושאים ועוצר רק כדי לתת לצחוקים המוקלטים לסיים את מלאכתם. דמיינתי אותו עם שלייקס.

מנות קרב עולות כסף רב. אל תפתח לשווא! / מתן שרון

את אריזת הקרטון הכעורה פתחנו בעזרת האולר של רם. הסלוטייפ החום, סימן לאריזה מחודשת של הקופסה, הסתיר חלק מהכיתוב השחור שהודפס על חלק הקדמי – "ארבע מנות קרב". רם קרע את הסלוטייפ בתנועת משיכה אחת של האולר, לוקח איתו חתיכות מהקרטון ואת האותיות 'ב' ו-'ג'. "ארבע מות קר".

השמועות התרוצצו בחדר האוכל במהירות של קציני מודיעין לחוצים. חלק מהחיילים אמרו שהסיבה לסגירת המטבח הייתה סימנים של שיני העכברים על השניצל של המח"ט, חלק סיפור על תולעים בקציצות יום רביעי ואני די בטוח שזה קשור לסיפור האקונומיקה בקנקני השתייה. שלושים ושניים חיילים עם קלקול קיבה זה לא דבר ששוכחים. כך או כך כבר היה ברור שאכלנו אותה – בחודש הקרוב טוחנים רק מנות קרב.

כנראה שחשבו שהאוכל הרגיל לא היה מספיק תפל, אז הביאו לנו ארוחה שמורכבת כולה מפחיות פלדה וקרטונים רטובים. עשרות ערימות קרטונים דוחים למראה ניצבו בכניסה לחדר האוכל בזמן שהרס"ר חילק את תור החיילים הארוך לקבוצות של ארבעה כל אחת. לכל רביעייה, קרטון. ראיתי חיילים מופרדים מחבריהם, מפקדים מפקודיהם ועובדי רס"ר שמתווכחים על איך סופרים עד ארבע.

אני הוצמדתי, בחוסר רחמים אופייני, לרם הקמב"ץ ולמיקי הספר. תיאורטית, תמר הסמב"צית הייתה הצלע הרביעית, אבל היא לא פקטור. כל הבסיס יודע שתמר בולמית, כשהיא עוד טוענת שיש לה חילוף חומרים מהיר. עשי לי טובה, הדבר היחיד שמהיר אצלך זה הזמן שעובר מתחילת הארוחה ועד לרגע שבו את רצה לשירותים. הפעם ספרתי שלוש דקות לפני שתמר נעלמה.

רם היה יעיל, דאג מראש לאולר וחתך כפיות מריחה מאולתרות מלשוניות הקרטון. הסכו"ם של המטבח הוחרם. מיקי לא היווה אתגר גדול מדי. הוא ישר נתפס לטונה, שהייתה כל כך גרועה עד שהיא נתפסה לשולי פחית הפלדה. רם התחיל לפתוח את התירס, נאבק בו הרבה יותר משהיה אמור. לי לא הייתה טקטיקה ברורה,

אבל ידעתי לבחור מספר מועדפים שעליהם אשמור. בזמן ששלחתי את ידי לעבר הלוף, פעולת הסחה עתיקה, הצלחתי לדחוף את תערוכת הפירות היבשים הצידה ולהסתיר אותם מאחורי חבילת הלחם הפרוס שידעתי שאין סיכוי שייגעו בו. גם כך הוא היה תמיד רטוב במרכזו, מה שגרם לניסיון להנדס סנדוויץ' שוקולד עם בוטנים להפוך לאסון המכבייה. את הלוף פרסתי לחתיכה דקה שעליה מרחתי מעט חרדל משקית שקופה. ניסיון כושל לטשטש את הטעם החמצמץ של הבשר הבצקי, ואני בכלל לא אוהב חרדל. אחרי שרם עבר להנדס לעצמו כריך לוף עלוב משלו, שפכתי מעט תירס לאחת מכוסות הפלסטיק וגרפתי אותו לפי בעזרת המכסה המעוקם של פחית הטונה. זה של התירס כבר מצא את עצמו ככלי מריחת החרדל של רם. מקצוען. מיקי רק טחן עוד ועוד טונה מבלי לרחם על בת הזוג שלו להערב, מי שלא תהיה. הוא אפילו לקח חתיכת לחם רטוב, פעולה שהשאירה את קופסת הפירות שלי חשופה. כבר לא חששתי לגורלה עד שראיתי שתמר חוזרת מוקדם מהביקור הראשון שלה בשירותים.

זה דרש קצת חשיבה יצירתית, אבל מהר מאוד הפלתי את פחית הבוטנים על צידה, ובזמן שרם אסף אותם, הדבקתי על קופסת הפירות את התווית של הלוף שקילפתי עוד קודם, כביכול בלי לשים לב. תמר התיישרה ומיד התמקדה על פחית הבוטנים שחזרה למצב עמידה. היא שפכה לתוכה מעט מן השוקולד וגוש אנמי של שיערות חלווה. התוצאה הייתה התקף לב בפחית. למזלי, את הפירות היבשים היא פספסה.

רם שלף משיניו שאריות בוטנים בעזרת האולר ומיקי הצליח להשתלט על קופסת האננס המשומר. לעזאזל איתי, שוב שכחתי ממנה. הסתפקתי בפירות ששמרתי בצד, מצפה למתיקות המזויפת שהשאירה טעם טוב יותר מהמים עם אבקת הפטל. פתחתי את הקופסה בכאב רב בעזרת ציפורן האגודל השמאלי. מתוך התערוכת הלא מזוהה של פירות הדמה הצלחתי לאבחן רק גורם מזין אחד. תולעים.

בזמן שאני מתלבט אם לאכול מסביב או לוותר, שמעתי את הצליל השנוא עליי, הגרסה הצבאית לציפורן על לוח. "וסרמן", הדהד

הקול בחלל חדר האוכל במיוחד עבורי. "וסרמן, בוא איתי רגע." צעק שוב רוסו, רס"ר המטבח והבדיחה המהלכת של הבסיס. זה לא היה רק השפם המדובלל שהוביל אותו להיות הנגד הפתטי של הבסיס, אבל הוא בהחלט נמרח על שפתו כסמן ראשוני לאישיות דלה ולמנת משכל דלה עוד יותר.

הוא לקח אותי למשרד שלו, חדרון אספקה קטן שהוסב למשרד כשרוסו הוסיף לו שולחן ודחף ערכת קפה בין ציוד הניקיון של רס"ר הבסיס. הוא הציע לי להתיישב מולו, אבל ויתרתי על העונג בישיבה על ארגז החלב לשעבר. הוא מזג לעצמו קפה עייף. "מה הקטע עם הד"ר רופא הזה שלכם?" פלט לבסוף. "אני מתקתק את המטבח שלי, דואג שלא תהיה שום צואת עכברושים באוכל ומביא לו את כל הנקניקים שמוקצים לבסיס. מה הוא עוד רוצה?" "למה אתה חושב שהוא רוצה משהו? ולמה אני אמור לדעת?" שאלתי בתשובה. הדלקתי אותו. "כי הוא זה שסגר עכשיו את המטבח. בחייאת ראבק, אתה החייל שלו, מה הוא רוצה? גבינות חופשי? ארגז פרילי? די, אני לא יכול להביא לו גבינת נעמה. זה של המב"ס!" מכיוון שלא הייתה בי האנרגיה להתחיל להסביר לו על ההיררכיה המשרדית של המרפאה, הבלגתי על השיוך שלי, אבל כן עלה בראשי רעיון. זה הזמן להשיג גם לי קצת פריבילגיות מטבח. "אני לא יודע, אבל אפשר לנסות לבדוק."

"אתה חייב לעזור לי וסרמן. החודש הזה עומד לחסל לי את כל מנות הקרב שצברתי." הוא דיבר בשקט, מנסה להעביר את חומרת המצב. "אתה יודע שמאז שנכנסתי לתפקיד לא הזמנו מעולם מנות קרב חדשות? זה חוסך לי תקציב ענק! יש לי חמש-עשרה שנים של מנות קרב שנשרפות על השטות הזו." כן, הבנתי את זה עוד בתולעים. לי כמובן אין אפילו שבריר של מושג למה ד"ר שרמן פסל את המטבח, אבל אני יודע מי יוכל לעזור. "טוב, אני אברר." עוד לפני שהגעתי לחדר של שריקי, ריח הבשר על האש כבר עלה לי לראש. הקומבינטור של הבסיס לא תכנן לסבול כמו יתר החיילים ודאג לסידור נאה בצורת מנגל עצום. המנגל ישב מחוץ לחלון שלו על מתלה מזגן כשראשו של מאור הנמוך הציץ מהחלון, בוחן אם הקבבים כבר מוכנים. הדלת הייתה פתוחה וקלטתי את

הטבחים, שלא ממש נאלצו לעבוד קשה על מנות הקרב, יושבים על מגוון הספות של שריקי. אין סיכוי שיכניסו כיסאות פלסטיק לחדר של שריקי. "פלסטיק זה לנג'דים ולקצינים. לחפ"שים מגיע יותר טוב," אמר לי פעם אחרי שסידר לי שולחן קפה למשרד.

לפני חודשיים הוא עזר למש"קית ת"ש לשחזר כמה טפסים שהיא איבדה ומאז כל חבילת ממתקים לחיילים הבודדים של הבסיס עוברת קודם כל דרכו. עד עכשיו החיילים הבודדים לא מבינים איך הצ'ופרים היחידים שהם מקבלים זה קרטונים חצי ריקים שיש בהם רק טעמי ושימורי ארטישוק. כשנכנסתי, שריקי הרים מבט וסימן עם הראש לשלום. סביבו כל טבח החזיק חטיף שוקולד משלו וחיכה לקבבים. חיי האצולה.

לא ממש ברור לי למה שריקי חיבב אותי. הגוון האשכנזי שלי לא ממש נפוץ אצלו בחבר'ה, אבל שריקי היה אדיב אליי בכל פעם שפגשתי בו. פעם חשבתי שזה כי בתור חובש אני יכול להשיג לו גימלים פה ושם, אבל אני כבר שנה בבסיס ושריקי מעולם לא ביקש ממני חצי טובה. זה לא אומר שלא עזרתי לו. הדבר הכי טוב בבסיס היה להצטרף אליו לאיזה חקירה. הפעם שאיתרנו את האיפון של המב"ס שהוחבא מאחורי המטרות במטווחים, או הסיפור של ציפי הרל"שית וסרטון הסקס שלה שרץ בוואטסאפ של כל הבסיס. אף אחד לא מעז להכניס את מצ"ח לבסיס הזה, אז שריקי הוא הפתרון.

למרות שבאתי לנשנש משהו מתוק, זרמתי על קבב. הטבחים האלה לא רעים כשהם מחוץ למטבח. בזמן שניסיתי להעביר את הכווייה שקיבלתי מהמזון החם, סיפרתי לשריקי למה הגעתי הפעם. "טוב, אז בראש ובראשונה, כל הטבחים כאן כבר לא חשודים".

החזרתי לו במבט לא מבין. "בכל מצב אחר הם היו יכולים להיות החשודים הראשונים. למעשה, אני די בטוח שזה מה שרוסו חושב, אבל הוא לא בכיוון. נכון, כל טבח היה רוצה חודש של סתלבט, אבל צריך לזכור שמי שרצה לסגור את המטבח עשה את זה בעזרת ד"ר שרמן," הוא נגס בקבב, לעס ולקח את הזמן שלו לפני שהמשיך. "ואם יש לך עזרה מהדוקטור, למה שלא תוציא כבר גימלים וזהו? לא, זה לא הטבחים הפעם".

לעזאזל, הוא עובד מהר. שנייה אחת לא עוברת מהרגע שסיפרתי

לו והוא כבר חוקר בראשו כיוונים ופוסל תיאוריות. "ולמה שזה לא יהיה הדוקטור בעצמו שירצה לסגור את המטבח?" הקשיתי עליו. "כי הדוקטור מקושר טוב עם רוסו. לסגור את המטבח אומר שהוא לא יקבל אספקה חודשים ודופק אותו בעתיד. לא, לא. מי שרצה לסגור את המטבח בטח הפעיל קצת לחץ על שרמן." הוא חייך מתחת לכובע האדידס הלבן שלו. ידעתי שהוא כבר יודע מה הצעד הבא. "בוא נלך להפעיל קצת לחץ משל עצמנו על הד"ר, נראה מה יצוץ."

ד"ר שרמן הוא הרופא היחיד בבסיס. הקטע הוא, שהוא בכלל רופא מילואים. לכן, שרמן נמצא בבסיס רק יומיים בשבוע ובשעות ספציפיות. מאוד ספציפיות. רק שאני ידעתי איפה יהיה אפשר לתפוס אותו. שרמן נשוי עם ארבעה ילדים, אבל תמיד מוצא תירוץ להישאר בבסיס בסיום שעות הקבלה שלו. לפני שלושה חודשים שמעתי אותו מספר לאשתו שחייל נפל מעמדת שמירה ולכן הוא יצטרך להיות המלווה שלו לבית החולים במשך הלילה. כמה שעות מאוחר יותר, באופן אירוני, נפלה עמדת השמירה על צחי ממודיעין. הלך להשתין בפוטרול והעמדה קרסה עליו. שרמן שמע את הצעקות ויצא מחדר בשלהי מגורי הקצינים. הוא לעס סנדוויץ קנניק ומהחדר שלו עוד נשמעו קולות הטלוויזיה. כנראה רצה קצת חופש.

רגע לפני שדפקנו בדלת שלו, שריקי עצר אותי ואמר לי לתת לו להוביל. ברור לו שאני מכיר את ד"ר שרמן טוב, אבל הוא רוצה שהפעם רק אסתכל מסביב. אחרי שראיתי את שיטות החקירה שלו, אני סומך על שריקי שידע להניע את השיחה למקום שעוזר לנו. "אז מה שרמן, סיינפלד?" שאל שריקי ברגע ששרמן פתח לנו את הדלת. ברקע נשמע קול של צחוק מוקלט. "כן, ג'רי בדיוק נפרד מהבחורה שאוכלת את האפונה שלה כל אחד בנפרד." שריקי פטפט איתו קצת על הסדרה ולא ממש נתן לי לדבר. בסופו של דבר, נשארנו לראות עוד פרק של סיינפלד. ג'ורג' דוחה את החתונה שלו וקריימר שופך על עצמו כוס רותחת. "טוב, חבר'ה. שמחתי לארח אתכם, אבל השעה כבר מאוחרת," פלט לבסוף שרמן. "אני שם מחר לביקור חולים." חשבתי שזה

יהיה הרגע שבו שריקי יחליט לשאול את שרמן על המטבח, אבל גורנישט. "בטח שרמן. סבבה. תודה על הסיינפלד." מצחיית הכובע שלו הסתירה את העיניים, אבל נראה ששריקי היה חייכן, אפילו חברתי. הודיתי גם לשרמן ויצאתי משם. רק אחרי שצעדנו כמה מטרים מהחדר של שרמן, העזתי לשאול את שריקי למה הוא לא חקר את שרמן.

"כן חקרת", הוא אמר. אחרי שהגענו לגדר הבסיס, לא רחוק מהחדר של שרמן, הוא עצר אותי ואז החל לטפס לעמדת השמירה הנטושה. עמדתי לרגע קפוא במקומי והתחלתי לטפס אחריו. "ראית משהו חדש בחדר של שרמן?" שאל אותי כשהתמקמנו עם המבט לעבר פנים הבסיס. "כן, היה שם מיני מקרר חדש. אבל זה לא מוזר, שרמן יודע להסתדר." שריקי הביט בריכוז לעבר הבסיס. הוא שלף ווינסטון אדומה והדליק, מאפר לתוך העמדה.

"בינגו", אמר אחרי הסיגריה הרביעית. כששריקי מעשן, הוא לא מעשן בשרשרת, הוא מעשן ברכבת. זה אותו הדבר, רק יותר מהיר. הוא זינק לעבר הירידה מהעמדה ואני אחריו. ברגעים כאלה שריקי זריו אבל קר רוח. נדמה שגם בריצה מהירה הלב שלו נשאר בקצב מתון ורק ברגע שהצלחתי להדביק אותו, הבנתי שהוא רץ לעבר החדר של שרמן. הוא נעמד לפני דלת הכניסה, יישר את חולצת מדי ה-ב' שלו ודפק בדלת תוך כדי שהוא פותח אותה.

"שרמן, שכחתי פה את הסיגריות של... " הוא קטע את המשפט בהפתעה כשראה את תמר הסמב"צית יושבת על המיטה של שרמן, טוחנת חטיפי אנרגיה. "או סליחה, לא ידעתי." הוא ידע. בטח שהוא ידע. אחרי זה שריקי סיפר לי שהוא ראה מכנסי א' בנות אצל שרמן בחדר ורק חיכה לראות מי מבקרת אצלו בלילות. שרמן ותמר היו נבוכים באופן ברור, אבל ניסו להתעלם מהמחשבה שמשהו כאן לא בסדר והתנהגו כאילו הביקור של תמר במגורי הקצינים שווה לביקור שלנו ממיקודם. רק כמות הפעמים ששרמן פלט "שטויות" רמזה על הלחץ שעובר לו בראש.

שריקי הלך לעבר אזור המיטה ואז התכופף להרים את קופסת הסיגריות שלו, זו שכנראה זרק במכוון עוד קודם. "היי, זה חטיפי האנרגיה בטעם השוקולד?" שאל. תמר הנהנה בפה מלא. "אפשר

אחד? "תמר פתחה את המקרר בחוסר רצון ושלפה משם חטיף. המקרר היה ריק לחלוטין למעט קופסה בודדת של חטיפים. שריקי נגס בחשק רב בחטיף ואמר תודה. התחפפנו משם מהר. אחרי שסגרתי את הדלת מאחוריי, שריקי ביקש ממני רגע. הוא הלך לפח האשפה הגדול שלייד מגורי הקצינים, הציץ לתוכו וחזר לעברי. "יאללה וסרמן. יש לי כל מה שצריך להיום, נמשיך מחר." שריקי קבע איתי להיפגש לפני ארוחת הצהריים. הגעתי לכניסה בדיוק כשהוא יצא מהמשרד-ארון של רוסו. לראות אותו בחדר האוכל זה מקרה די נדיר, אבל שריקי המשיך בקור רוח מחויך פנימה דרך הכניסה הצדדית, בעודו גורר אותי אחריו. "אל תאכל. אני אדאג לך אחרי זה. בינתיים רק תסתכל על תמר." לא היינו צריכים לחכות יותר מדי, תמר הייתה מהראשונות להגיע. היא צורפה לרביעייה, יחד עם אבנר מהחימוש, אתי מהשלישות ורם הקמב"ץ. אנחנו ישבנו בצד השני של חדר האוכל והסתכלנו עליה. אני לא יודע מה עבר בראש של שריקי, אבל אני ספרתי את הדקות עד שהיא תיאלץ לצאת לשירותים. למרבה ההפתעה שלי, זה לא קרה. חצי שעה היא ישבה שם ולא יצאה. מה שכן, היא גם לא אכלה כמו שהייתה רגילה. כנראה שזה מפני שיחד עם מנות הקרב צורף היום צ'ופר מיוחד – חטיפי אנרגיה. בעיקרון ההקצאה הייתה חטיף אחד לכל חייל, אבל נדמה שתמר הסכימה לוותר על יתר הפריטים במנות הקרב עבור ארבעה חטיפים. היא אכלה את כולם באיטיות שלא מתאימה לה ובסיום הארוחה, גם כאשר עקבנו אחריה, לא ניגשה לשירותים. זה הספיק לשריקי. לי זה לא אמר הרבה. "קבע פגישה עוד שעה עם רוסו, שרמן ותמר," אמר לי והלך לשנ"צ בחדרו המדוגם.

חיכינו לו כולם בחדר של רוסו. תמר ישבה על ארגז החלב ושרמן עמד בצד השני, כמה שניתן, ליד מנות הקרב. אני נעמדתי בסמוך לדלת, הייתי חייב קצת אוויר. שריקי צעד לעברנו עם חולצה פתוחה, גופיה לבנה מתחתיה ואריזת קרטון בידו. הוא נכנס למשרדו של רוסו ומבלי להגיד מילה שפך את תכולת הקופסה על השולחן שלו. "מזהה?" שאל. רוסו החל לענות, אבל שריקי קטע אותו. "אני מדבר לשרמן." שרמן הביט מעט בלחץ. "זה מנת קרב, לא?"

"זו מנת קרב משופרת ליתר דיוק וזו הסיבה שסגרת את המטבח. שרמן עמד לדבר, אבל מבט זריז שנורה מתחת לכובע של שריקי השתיק אותו. "את זה שאתה מתקתק את תמר מהצד, אני וידידי כבר הבנו כשמצאנו אותה מכרסמת אצלך אחרי חצות, אבל מה שהיה חסר לי זה הקשר בין הזוגיות החדשה להחלטה על המטבח." שרמן לא העיז הפעם לעצור את שריקי. הוא ידע טוב מאוד כמה מהר השמועות רצות בבסיס.

"רק שאז ראיתי את חטיפי האנרגיה. קצת גרנולה, קצת אגוזים והרבה דבש," הוא הביט בתמר. "קשה להקיא, אה? אחרי התצפית שערכנו בצהריים, כבר היה לי ברור שזה הדבר היחידי שתמר יכולה להשאיר לעצמה בבטן. ד"ר בוגדנוביץ כאן ידע שאם הוא מדווח על הבולמיה של תמר כמו שהיה צריך, היא תצא לחופשה ארוכה וחס וחלילה, תגיע לרם 2." שריקי חייך, עכשיו גם לי התחילו להתחבר החלקים. "אז הוא עשה הכול כדי להשאיר אותה לידו. גם על חשבון יתר הבסיס."

"כן, אבל איך לסגור את המטבח שלי עוזר לו להשאיר אותה?" שאל רוסו. על זה גם אני יכולתי לענות. הרמתי חטיף אנרגיה שהיה טחוב בערימה ששריקי זרק פנימה. "שריקי ביקש ממך להוסיף היום למנות הקרב את חטיפי האנרגיה, נכון?" רוסו הנהן. "יפה. אז במנות הקרב הישנות אין כאלו, אבל בחדשות זה כבר מגיע ארוז יפה בפנים." שריקי היה גאה בי. "וגם בטעמים שונים. אז שרמן החליט לחסל עבורך את מלאי מנות הקרב הישנות, כדי שתיאלץ להביא את החדשות. אז תהיה אספקה ראויה עבור חברתו." תמר ישבה קצת נבוכה. היא אפילו לא טרחה להוציא את זעקת ה"אין לי בולמיה, זה חילוף חומרים," הקבועה שלה. שרמן גם אישר בשתיקתו את התיאוריה. אחרי כחצי דקה של מבטים ברצפה הוא שיחרר לבסוף את הנעילה על פיו. "חטיפי האנרגיה האלה יקרים. נאכלת לי חצי משכורת בכל חודש."

"רוסו, אפשר לפתור את זה בקלות," אמרתי לבסוף. "רק תזמין מנות קרב חדשות שישמשו את תמר ושרמן יבטל לך את הסגירה

של המטבח. " היה שקט במשרד הקטנטן. רוסו לא ממש רצה לעזור לרופא שדפק אותו ושרמן לא ממש רצה לבקש. למרבה המזל, שריקי יודע איך להתנהל בבסיס הזה. "חאלס, מה אתה לחוץ רוסו? שמע, אתה תזמין לשרמן את מנות הקרב. שרמן, אתה מפסיק מרגע זה לתת גימלים לטבחים מבלי אישור שלי. עובד?" הנגד והרופא הנהנו ותמר כבר שלחה את ידה לחטיף האנרגיה שנשאר על השולחן.

בזמן ארוחת הערב ישבתי אצל שריקי. רוסו אמנם לא הספיק להעמיד ארוחה חמה, אבל לפי מה שאמרו לי הוא הרים ארוחה חלבית מצוינת מכל הגבינות שהצטברו אצלו בימים האחרונים. לדעתי, הוא סתם רצה להיפטר מכולן לפני תאריך התפוגה. שריקי הזמין אותי לארוחה בשרית ולא ממש יכלתי או רציתי לסרב. כשהוא נגס בהמבורגר שהכין מאור הנמוך והוריד את הכובע שלו, ניצבה תסרוקת הקוצים הלא עדכנית באורך פלאי מתחת לכובע, מהודקת וישרה לחלוטין.

"יש משהו אחד שחשוב שתבין על הבסיס. בכלל, על כל בסיס, " הקשבתי בין ביס לביס. "כל אחד רוצה משהו. גם אתה, גם רוסו וגם שרמן. כל אחד. ואם אתה יכול לתת בדיוק את הדבר הנכון לאדם הנכון, אתה יכול לקבל ממנו מה שאתה רוצה. למעשה, אתה יכול לקבל כל מה שאתה רוצה. רק צריך למתוח את החוט בין הנקודות הנכונות. עכשיו גם רוסו וגם שרמן חייבים לי. גם אתה תיאורטית. ואני? אני רק הסתובבתי קצת בבסיס עם כמה אנשים." הוא סיים את ההמבורגר שלו, ניגב את פיו והדליק גחל נרגילה.

מְחַמֵּר / נִיר סַנְס

כשמלכה אזולאי נולדה, רחל, אחותה הגדולה, הייתה כבר בת שמונה. בתמונה הראשונה שלהן יחד, רחל לובשת מכנס קצר וגופיה, שיערה השחורה נוגע בכתפיה הרזות ופניה ארוכות ושזופות כתמר. היא מרימה בשתי ידיה את מלכה שארוזה בחיתול בד לבן שנראה גדול עליה בכמה מידות. אלמלא הייתה רחל בוכה במשך שעות ארוכות להוריה ומתחננת לאחות קטנה, ספק רב אם היה קורה הדבר מעצמו.

כבר בגיל צעיר מאוד הייתה עומדת רחל במטבח במשך שעות ארוכות ומתבוננת. בהתחלה פחדה להסתכל כיצד אימה אוזחת בסכין החד, מניפה וחותרת בבשר החי. היא הייתה שמה את כפות ידיה על העיניים ועוצמת אותן הכי חזק שיכלה. כשהייתה בת חמש, למדה לאחוז בקולף והייתה עומדת בקצה המטבח על ארגז כחול של תנובה וקולפת את כל סוגי הירקות. תחילה עשתה זאת רק עם גזר, קישוא ומלפפונים. כשהרגישה אמה שהיא בשלה מספיק, החלה רחל לקלוף גם ירקות עגולים, תפוחי אדמה, קולורבי, צנון וסלק. את שמות התבלינים למדה בעל פה, לפי הסדר שהיו מונחים על המדף. כדי להקל על עצמה במשימה, יצרה בראשה מנגינה והייתה מזמזמת כורכום, אניס, פפריקה וכמון.

בבוקר חורף אחד, כשהטביעה לראשונה ארטישוקים לתוך סיר עמוק עם מים, מלח ולימון, סיפרה לה אימה שבבטנה ישן תינוק, ושבעוד כמה חודשים הוא יתעורר. רחל מיד פרצה בבכי והחליטה שלא מדובר בתינוק אלא בתינוקת. כל הניסיונות של הוריה להסביר לה, שאף אחד לא יודע אם מדובר בכך או בת, לא הועילו. לרחל היה ברור שמתוך הבטן הגדולה הזאת, תצא אחותה הקטנה והיפה. לאחר שישה חודשים של המתנה וציפייה, יצאה מלכה לאוויר העולם.

בטרם הספיק גופה של האם להתאושש מלידתה של מלכה, מצא את עצמו אב המשפחה מפוטר מעבודתו. מנהל מפעל הסוכר בו

עבד, סימן אותו כמי שהתסיס את שאר הפועלים כנגד ההנהלה וטען כי הוא זה שאחראי לכך שכל העובדים ניפצו את בקבוקי היין שקיבלו במתנה לערב החג, בשער הכניסה למפעל.

רחל שעדיין לא חגגה את יום הולדתה העשירי, ניסתה לעזור בפרנסת הבית ויחד עם אימה היו מבשלות אוכל ביתי לאירועים ואזכרות של שכנים קרובים ורחוקים.

מצב המקרר היה למראה של הבית, כשהייתה עבודה, היה מלא וצפוף, כשלא הייתה, היה ריק ועלוב. לא פעם הייתה רחל ממלאה שני סירים במים ומעמידה אותם על הגז, נותן למים לרתוח ומוסיפה חצי כפית מרק עוף. מטעה את העוברים ושבים, שיכלו לחשוב שגם כאן מתבשלת ארוחת ערב חמה.

קשיי ההתאקלמות המשיכו לרבוץ על האב כמו עננים שפוקדים את הים ביום של חורף. פרצי אלימות, עניינים נפוחות וקמטים שהחלו להעמיק על תווי פניו היו רק סממנים חיצוניים לתחושותיו הקשות. הוא מעולם לא הסתיר את האכזבה העמוקה מהיחס או חוסר היחס שקיבלו בארץ. המחשבות על הבית שעזבו וחוסר היכולת לחזור למקום ממנו באו, תסכלו אותו.

חודשים ספורים לאחר שחגגה רחל את בת המצווה, וקצת לפני שהגיעה מלכה לגיל חמש, נפטרה אימן כשערב אחד, בלי הודעה מוקדמת, ליבה הפסיק לפעום. לא היה מי שיסביר לרחל מה זה דום לב, איך זה בדיוק קורה ואם בכלל ניתן היה להתמודד עם זה.

משעות אחר הצהריים ועד הערב הסתובבו אנשים בתוך הבית ומחוץ לבניין. רחל טיפסה בחדר המדרגות, נכנסה הביתה וחמקה אל חדר השינה במהירות. היא נעצרה במפתן הדלת כשהבחינה במרים השכנה מנסה להרדים את מלכה, שמסרבת לישון. היא הסתובבה בו במקום, נעלמה אל המטבח וסגרה אחריה את הדלת.

שקט עכשיו, זו הפעם הראשונה שהיא לבד במטבח. אין מי שתבקש ממנה לחתוך, אין מי שתבדוק אם צריך להוסיף עוד מים למרק ואין מי שתאסוף את שערה. השעון שתלוי על הקיר לא עובד וכל דקה מרגישה כמו נצח, היומיים האחרונים שאבו ממנה את כל הכוחות.

שק תפוחי האדמה שקנתה ביחד עם אמה ביום שישי בצהריים ניצב

בפינת המטבח, כאילו מביט בה. אם יש דבר שהיא יודעת להכין לבד, זו פשטידת מִחְמָר.

אמא שלה סיפרה לה שאת הפשטידה הזאת אוכלים רק ביום כיפור ובאזכרות. "אנשים שמתאבלים לא אוכלים בשר," הייתה מסבירה ואחר כך הייתה מסננת מעל הסירים "שלא נדע מצרות."

רחל ישבה וקילפה את תפוחי האדמה, כשסיימה הכניסה אותם בזהירות לסיר מלא במים שרתחו, בזקה לתוכו מעט מלח והמתינה שיבשילו. לאחר מכן שפכה את תכולת הסיר לתוך מסננת ירוקה ומעכה את תפוחי האדמה, עד שהפכו לעיסה כתומה ואוורירית. המטבח התמלא באדים, רחל מהרה לפתוח את החלון, בחוץ ירד החושך והיא הצליחה לנשום. היא לא שכחה להוסיף מלח, כורכום, פלפל לבן וכן ארבע-חמש טיפות של מיץ לימון, נזהרת שלא להשחיר את תפוחי האדמה.

בזמן שהעיסה התקררה, שברה רחל שמונה ביצים והפרידה את החלמון והחלבון. לחלמון נהגה אימה לקרוא "הצהוב" ולחלבון "הלבן." היא שפכה את החלמון לתוך העיסה, הוסיפה אפונה וחיכות קטנות של גזר. כמעט ויתרה לעצמה על הפטרוזליה הקצוצה.

היא הבעירה אש בכיריים, שפכה מעט שמן לתוך סיר וחיממה אותו. "הכי חשוב שהעיסה לא תיפול לסיר קר" היא אמרה לעצמה בקול רם, מחכה לשמוע את המשך המשפט "אחרת זה נדבק".

דפיקות חלשות נשמעו בדלת, רחל פתחה בזהירות, בפתח עמדה מלכה שהסתכלה עליה מספר שניות וחיבקה לה את הרגל. הן נכנסו למטבח וסגרו את הדלת. במקום לנסות להסביר למלכה את מה שהיא בעצמה לא מצליחה להבין, רחל הוציאה את הארגז הכחול והציבה אותו במקום בו נהגה בעצמה לעמוד.

עכשיו זו מלכה שעומדת עליו וביחד הן שופכות את עיסת הפשטידה לתוך תבנית שחורה. מלכה הכניסה את התבנית לתנור ורחל כיוונה אותו על 180 מעלות. הן חיכו שהפשטידה תקבל גוון חום, מכניסות קיסם באמצע הפשטידה לבדוק שהיא מוכנה.

במשך עשר שנים הפעילו מלכה ורחל או רחל ומלכה, את המטבח הקטן והיו המפרנסות של הבית. במשך מספר חודשים לימדה רחל

את מלכה כל מה שידעה ולא ידעה אודות הבישולים של אמא.
לאחר מכן החלוקה ביניהן הייתה ברורה, רחל מתעסקת בבשר
הטחון והחלקים הפנימיים, מלכה בדגים ובעופות. רחל מטפחת את
ירקות השורש, הבטטות ותפוחי האדמה, מלכה שולטת ביד רמה
בכל היתר. שתיהן שוטפות כלים ביחד.
גם בחלוף השנים, כשכבר עזבו את הבית והקימו משפחה, היו
נוהגות לבשל יחד לקראת ארוחות החג המשותפות. לא פעם היו
מפליגות בדמיון וחולמות לפתוח מסעדה אמתית משלהן. מקום
קטן, אוכל ביתי ותפריט שמשתנה בהתאם לעונות השנה. זה אף
פעם לא עבר את שלב הדמיונות.
אתמול בערב, אחרי חברות של שבעים שנה, קיבלה רחל אזולאי
את הבשורה על מות אחותה הקטנה. באותו הרגע היא נשבעה שלא
תכין יותר פשטידת מְחֶמֶר לעולם.

קרוב לרשת / ניר סננס

שוב הוכח שברגע האמת אני לא מצליח לתפקד. זה לא שאני מתבזה, כמו שבדיעבד יכולתי לבחור מילים טובות יותר, מילים שיהפכו את הדיאלוג הקצר בינינו למשמעותי יותר. כאלה שיעלו חיוך על שפתותיה הרכות.

ישבתי במשרד, עברתי בפעם המי יודע כמה על כל המיילים שקיבלתי בנוגע להתנהלות ראש העיר של פתח תקווה, בעניין תחנות הדלק בעיר. כל הסימנים הראו שיש כאן סיפור שיכול לסבך אותנו בפלילים. מצד אחד, זה יכול להיות סיפור שיתפוס כותרות בכל העיתונות הארצית. מצד שני, כריש בגודל כזה אי אפשר לתפוס עם חכה. בטח לא בחופי תל אביב.

רק כשהרמתי את מבטי ממסך המחשב, ראיתי אותה, יושבת בכניסה למשרד של בן-דב ושותה קפה.

דורית עובדת כפריילנסרית. היא צלמת סטילס שיודעת להיות במקום הנכון לפני שבכלל מישוהו יודע להעריך על התרחשות שבדרך. אינסטינקט חייתי, אין בזה ספק.

התקרבתי לעברה ושאלתי לשלומה, היא אמרה שהכול בסדר, סיפרה שהיא עובדת קשה. שפת הגוף שלה שידרה שקט ורגוע. נשימתה שקולה, מילותיה מדודות ועיניה אפורות.

כבר דיברנו בפעם הקודמת כשהיא הגיעה למשרד, אבל איכשהו תמיד אני מצליח למצוא תירוץ טוב למה לא לגשת אליה ולשאול אם אפשר שניתקל במקום אחר.

היא שאלה איפה אני גר וכמה זמן אני כבר בעיתון. אני, שאחזה בי התרגשות קלה, עניתי באופן דייקני וקינחתי בשאלה משלי. זה היה פינג פונג של שאלות, היא שולחת אותי לפינות, אני מחזיר לה קרוב לרשת. דיברנו אולי שש או שבע דקות, שהרגישו בשבילי כמו נצח.

בדיעבד, מסתבר שבמשך תשעים אחוז מהזמן לא הוצאתי מילה מהפה, נתון למילותיה. אחרי שאמרתי שאני גר בתל אביב, ממש ליד הים, נפלה שתיקה קצרה.

לא הצעתי לה לקפוץ ולא שאלתי מה המספר טלפון שלה. הדלת

של בן-דב נפתחה, היא התרוממה במהירות ונבלעה במשרד. כננסתי למטבחון ושתיתי כוס מים. שחזרתי כל מילה ממה שהיא אמרה לי, ואיזה אידיוט אני שלא העזתי להגיד לה כמה שהיא יפה. חזרתי למשרד והבטחתי לעצמי שבפעם הבאה שאני רואה אותה, ולא משנה באיזו סיטואציה, אני מחליף איתה מילה ומבקש שניפגש. מה יכול להיות, יכולתי לשמוע את עצמי צועק לי מבפנים.

וזה אכן קרה. ישבתי בבית קפה ברחוב הכובשים, קראתי עיתון בעמידה וחיכיתי למיץ תפוזים בכוס של לקחת. לפני כמה דקות ירד גשם ואיך כמו תפוזים קר בחורף.

עמדתי בפתח החנות ושוב הגשם התחיל לרדת, לגמתי מהתפוזים וחזרתי לעיתון. כשהרמתי את הראש, דורית הופיעה מולי. פניה מעולם לא היו כל כך קרובות. "שותה תפוזים בשבע בערב? ככה מתפרקים אחרי יום עבודה?" היא שאלה והצחיקה את עצמה. חייכתי ואמרתי לה שזה סתם הרגל מגונה, ושכל הבית מלא בבירות, אז חשבתי ללכת על משהו טבעי. "יפה לך בטבעי," היא אמרה ואני שתקתי.

"אתה ממהר או שאתה יושב איתי לקפה?" היא שאלה בקול רם. הרגשתי איך כל האנשים בבית הקפה מסתכלים עליי.

"אני אשמח," מלמלתי. "לאן אפשר למהר בשבע בערב?" "אתה אחרי שני צ'ייסרים של תפוזים, אז אי אפשר לדעת," היא אמרה. שנינו צחקנו.

היא התהלכה בביטחון לעבר השולחן שבקצה המסדרון, כאילו שזה היה מקום קבוע, לא העזתי לערער על ההחלטה, התיישבנו וביקשנו מהמלצרית קפה.

"אני לא שותה קפה בדרך כלל," מיהרתי להודות. "אבל זאת מחווה חד-פעמית לרגל המקריות," אמרתי עם מבט קשוח שאף פעם לא באמת יושב עליי טוב. זה הצליח להצחיק אותה.

תוך כמה רגעים נחו להן שתי כוסות קפה על צלוחיות קטנות ולצדן מיני עוגיות משקפיים. זה לקח לי עוד כמה דקות עד שבאמת השתחררתי.

התחלנו לקשקש, היא סיפרה על עצמה, ואני שתקתי לרוב. ניסיתי

ללכת איתה למחוזות מוכרים, אבל ככל שהשיחה התגלגלה, מצאתי שאנחנו לא משדרים על אותו תדר. הטלפון שלה צלצל והיא שקעה בשיחה עם חברה, איפשהו בתוכי התחלתי להרגיש שקצת יורד לי מזה.

אני יודע לזהות ברגע כשמשהו מתפקשש, ואולי זה רק אצלי בראש, קיוויתי שאני טועה. רשמתי את הטלפון שלה וקבענו להיפגש שוב. המציאות של שנינו דחקה את זה לפינה של הפינה ובפועל נפגשנו כמעט חודש אחרי אותה פגישה. יצאנו לסרט. ביציאה מהקולנוע, אמרתי לה שאני לא חושב שזה מסתדר, היא אמרה שגם זה מה שהיא חושבת. ישבנו לשתות בירה ונפרדנו לשלום.

שקיעות בחורף / ניר סננס

בערב אני הולך לים, משתדל להספיק ולהדביק את השקיעה. בשעון הקיץ זה קל יותר, השמש מפסיקה לצרוב בסביבות השעה שש וחצי ורגעים ראשונים של שקיעה נראים רק לקראת שבע וחצי בערב. השקיעות בחורף מעניינות יותר מאלו של הקיץ. לגנוב אחר צהריים גשום ולהתיישב על הסלעים, לראות את הגלים נישאים בעוצמת הרוחות וניתזים חזרה לים תמיד עושה לי טוב. להדליק את הסיגרית בידיים רטובות מגשם זה תמיד טעים יותר.

דחפתי לתוך תיק הגב המצומק שלי את הלונג עם דגל של קולומביה והלכתי לים ברגל, בדרך התגנבה לתוכי המחשבה שבטח אפגוש שם מישהו שאני מכיר. לא היה לי מושג מי זה יהיה ומאיפה אנחנו מכירים, אבל ידעתי שבשלב כזה או אחר פשוט מישהו יקרא בשמי בקול.

הגעתי לים והתמקמתי במקום הקבוע שלי בקצה החוף, חול הים הצהוב היה רטוב מהגשם שירד בבוקר ויכולתי לחוש כיצד כפות רגלי משאירות חותם על החול המתקשה. החוף די ריק, אולי בגלל השעה המאוחרת, אולי כי עכשיו זה סוף הקיץ. אני דווקא מחבב את התקופה הזאת, רק אז באמת אפשר לגלות מי אוהב את הים ומי לא. מי בא לים בשביל להירגע ומי בא לחפש עניינים עם הרוחצות החשופות. לעתים נראה לי שלהתחיל עם בחורה בים זו אולי המשימה הקשה ביותר שאפשר לבקש ממישהו.

הוצאתי מהתיק את הביוגרפיה של המלך חוסיין, לא הצלחתי לקרוא יותר משני דפים. מצאתי את עצמי שוקע במחשבות על החלטות שלקחתי. חושב על מהלכים שעשיתי לפני חמש או שש שנים ואיך הם השפיעו על מצבי כאן ועכשיו. אף פעם לא חשבתי שביום שנשתחרר מהצבא הכול יתפרק. כמה נאיבי היה מצדי לחשוב שמדובר בעוד נסיעה לחו"ל שממנה כל החברים יחזרו יום אחד, לכל היותר בסוף השנה. אבל החיים הוכיחו לי אחרת, אני חזרתי לארץ כמתוכנן, הם החליטו להישאר בארה"ב.

חלפו שמונה שנים מאז שהם דרכו בנתב"ג ועדיין מפרידים בינינו

עשרות אלפי קילומטרים, פתאום זה נפל אצלי, מדובר בכמעט עשור שלם מחיי.

חלפה כבר שעה וחצי והחושך ירד, הלכתי לאורך קו המים וטיפסתי חזרה לכיוון הכביש. דווקא כשכבר התחושה שלי לגבי הפגישה בים לא בדיוק מימשה את עצמה, נוכחתי לגלות שאני טועה. בפינת הרחובות גאולה והירקון פגשתי את תומר שמלצר איתי בשנה שעברה ב"איטלקית" בכך-יהודה. "איפה אתה מסתובב?" הוא שאל אותי ונתן חיבוק. אמרתי שבדיוק חזרתי מהים ושבגדול אני עובד בעיתון קטן בפתח תקווה. הוא אמר שאני לא בנאדם ושביום שבת יש יום הולדת לאדווה שעבדה איתנו גם במסעדה ושם אני בעניין אז שאני אדבר איתו. הוא אמר את השם של המקום אבל לא באמת יכולתי לבטא את זה בעצמי. רשמתי את הטלפון שלו ואמרתי לו שאשתדל להגיע. אני לא אוהב להבטיח דבר לאיש.

בתוכי כבר ידעתי שהסיכויים שאני אגיע לשם הם קטנים ביותר, שכן גם עבר לא מעט זמן מאז שעזבתי שם, האנשים התחלפו ובטח אני לא מכיר שם אף אחד, חוץ מזה תמיד כשמזמינים אותי לאירועים באזור המתחדש של הנמל, הגוף שלי מתכווץ. נכנסתי הביתה ונזכרתי לגלות שהדירה קצת הפוכה. זה לקח כמה דקות ודברים חזרו למקומם. נכנסתי להתקלח, במקלחת כבר יכולתי לשמוע את עצמי אומר לי שאין סיכוי שאפול במלכודת יום ההולדת הזאת. ביומיים שחלפו לא שיניתי את דעתי. בשבת בערב, כשחזרתי מהכדורגל, שלחתי הודעה לתומר שאני נפגש עם חברים, ושם אני אסיים מוקדם, אז אני אדבר איתו. קיוויתי שזה יעבוד.

את שעות הערב המאוחרות של שבת העברתי בשמיעת מוזיקה וקריאה. כשהשעון הראה שהשעה כבר אחת בלילה, ידעתי שזה זמן טוב לצאת שוב מהבית. מזג האוויר בלילות האחרונים נהדר, האוויר עומד והלחות של בוקר הסתלקה למספר שעות. עשיתי את הדרך הקבועה ל'ברוך', הבר הכי שפוי בעיר זאת. אמרתי שלום לבנות שהיו לקראת סוף המשמרת, שתיתי חצי ליטר בירה, צ'ייסר וויסקי חזק וחזרתי הביתה. הצלחתי להירדם רק לקראת השעה

שלוש, בבוקר התעוררתי באיחור.

רביעי בבוקר:

את הבוקר של יום רביעי אני די מחבב, זה בוקר שבאופן רשמי הוא לא חלק מסוף השבוע, הוא לא זוכה לתהילה הזאת. אולי דווקא בגלל זה הוא עדיף בעיניי. בסופו של דבר, הרי שמדובר בבוקר יום של אמצע שבוע, בלי יומרות ונטול תכניות לרוב.

מה גם שיש נטייה כזאת אצל כולם לחלק את השבוע לתחילת השבוע ולסוף השבוע, רביעי פשוט נפל בין הכיסאות. אז מצאתי שאני מרגיש בו בנוח.

לקחתי את התיק, סגרתי את הדלת ויצאתי לעבר תחנת האוטובוס. בבוקר הרחובות שקטים והאוויר נקי, עוד מעט השמש תעלה ותאיר על הבניינים האלה, רעשי האוטובוסים וההמולה יגיעו גם הם בקרוב. אני אוהב את העיר כמה רגעים לפני שכל זה קורה. הגעתי לתחנה ולפי השעון שלי, יש עוד לפחות שש דקות עד שהאוטובוס יגיע. שני פועלים זרים מיבשת רחוקה מחליפים מילה בפנית הרחוב ונפרדים לשלום, אחד מהם מתקרב לתחנה. "גוד מורנינג, אמרתי לו כשהתיישב ממתין לאוטובוס. "גוד מורנינג, הוא החזיר לי באנגלית קצת שבורה. הצעתי לו סיגריה תוך שאני נותן מכה על החפיסה, הוא הנהן בראש, אמר "טנקס" וחשף שיניים לבנות.

"בכיף", אמרתי לו בעברית. "יו וולקאם". הספקנו לעשן חצי סיגריה, אולי קצת יותר. שאלתי אותו מאיפה הוא, הוא אמר שהוא מגאנה, הראה לי קעקוע עם דגל המדינה על הכתף השמאלית שלו ואחר כך פשוט שתק.

האוטובוס הגיע לתחנה וצנחתי לתוך הכיסא שאני אוהב. ניסיתי לתפוס תנומה של כמה רגעים, אבל זה לא הצליח. אחזה בי התלבטות קשה האם להתקשר אליה, או אולי לשלוח לה הודעה ולשאול לשלומה. לא רוצה שהיא תילחץ ממני והאמת שגם די מוקדם עכשיו. קוראים לה ענת, הכרנו במקרה לפני יומיים בחנות הספרים שנמצאת לא רחוק מדירת. היא הגיעה לשם על תקן קבוצה אורחת, שלא כמוני שמקבל שם יחס אהוד. כמו קבוצת כדורגל במגרש ביתי. היא עמדה דקות ארוכות מול מדף ספרי

השירה, מקפלת את צווארה ככרבור, מחפשת ודאי משהו מסוים. לפי מאגר הנתונים שלי, היא לא גרה בשכונה. זאת אומרת, ייתכן והיא עברה לגור בסביבה בחודשים האחרונים, ואם לא כך הדבר, אהיה מופתע. היא אחזה בספר שלא הכרתי, אני רציתי להמליץ לה על החדש של יורם קניוק, אבל ויתרתי.

יצאתי מהחנות בתחושה שעוד בטח אראה אותה כאן שוב מתישהו. על אף שרציתי להחליף איתה כמה מילים כאן ועכשיו. שיחת הטלפון מהעבודה אילצה אותי לעמוד בפתח החנות עוד מספר דקות, אף פעם לא הצלחתי לדבר בטלפון וללכת בו-זמנית. היא יצאה מהחנות וניסתה לעצור מונית, זה לא הלך לה בקלות. הצעתי לה לחצות את הכביש ולנסות ברחוב המקביל, היא חייכה והודתה לי. החלטתי לשאול אותה אם אפשר שניפגש במקום אחר, היא צחקה והחמיאה לי, אמרה שאני חמוד. "מה זה אומר?" שאלתי אותה, חסר אונים. "תרשום את הטלפון שלי ונקבע," היא אמרה בנחרצות. הקשתי את הספרות ורשמתי "ענת חנות ספרים". התוכנית שלי להתקשר אליה לקראת הערב נפלה, לא החזקתי מעמד. בשעה עשר בכוקר התקשרתי אליה. לא ידעתי מה כל כך אני רוצה לספר לה, אבל הרגשתי שאני חייב לדבר איתה. קיוויתי שהיא תענה בפעם הראשונה, קיוויתי שאני לא מעיר אותה משינה. כששמעתי את צליל החיוג בפעם השלישית כבר עמדתי לנתק. חששתי שניגרר לשיחה של שאלות ותשובות. כזאת שמתחילה ב"מי זה?" ונמשכת במילים שמקורן נעוץ בחלום לא ברור. היא ענתה לי, היא בדרך לעבודה. להבדיל ממני, שמשתף פעולה באופן מלא עם זיהום כדור הארץ, היא בשלה, בחורה בירוק. מדווחת לעבודה באופניים.

בזמן שהיא דיברה, תיארתי לעצמי את כפות רגליה העדינות מסתחררות על הפדלים, את רגליה חשופות במקצת מהרוח שנוצרת תוך כדי רכיבה, את מפרקי ידיה העדינות, נקיות מתכשיטי זהב וכסף, ציפורניה נטולות צבעי פלסטיק. היא מפיצה אור ברבים. היא עובדת בחנות פרחים בנווה צדק, סיפרתי לה שבעבר עבודתן של השוזרות והטוות הייתה למלאכת מחשבת. "עדיין," היא אמרה והצחיקה אותי ואת עצמה. היא הייתה הראשונה להתעשת, בזמן

שאני חיפשתי מילים. "אדבר איתך בערב, שיהיה יום טוב." במשך כל היום הבטתי בשעון שנח לו בפינת המסך. למה אין שניות בשעון של המחשב, התרגזתי בשלב מסוים. הרגשתי את הזמן מזדחל, מסרב להתקדם. כל המאמצים שלי שלא לספר דבר במשרד, לא הועילו, הם עלו עליי מהר מאוד, לא הצלחתי להתרכז בכלום וסבלנותי פקעה ממני.

בערב נפגשנו. אני נשבע שיכולתי לראות את אדי הערק ניתזים ממנה בכל פעם שפתחה את פיה להגיד איזה דבר. ואיזה ערב זה היה, כמו סרטי הגל החדש האירופיים של שנות השישים, גדוש בזוויות לא ברורות ודיוק בפרטים הקטנים. ראיתי אותה מרחוק קושרת את שרשרת המתכת לאופניה באחד העמודים שנחו על שפת המדרכה. לרגע היה נדמה כאילו כל ייעודם היה לרגע הספציפי הזה.

ליוויתי את צעדיה הספורים דרך חלון הראווה, היא בחצאית שחורה, אני יצאתי מדעתי. כשהתקרבה נשקה לי על הלחי, סילקה בבת אחת את כל הפחדים והשדים שמתעופפים אצלי בראש. חותמת בנשיקתה שאנחנו לקראת ערב מסקרן. החלפנו לא מעט נושאי שיחה, התחלנו בחנות הספרים ובתעוזה שתפסה אותי אתמול כשנתקלנו. סיפרתי שהחברים הכי קרובים שלי נמצאים מעבר לים, היא אמרה שאחותה הגדולה ציירת ומציגה בגלריות שונות בעולם. אמרתי לה שהצבע שאני אוהב זה אדום, היא צחקה ואמרה שעד לא מזמן זה גם היה הצבע שלה, אבל אחרי לבטים ארוכים ולילות בלי שינה היא החליטה להחליף את האדום בסגול.

"אהבתי," אמרתי בהתלהבות של ילד. היא הסתקרנה לדעת ממה נבעה ההתרגשות. "בן אדם יכול לאהוב רק צבע אחד," אמרתי. "והוא חייב להחליט." זה הצחיק אותה. בדרך הביתה, מצאתי את עצמי משחזר את כל הדיאלוגים מהערב הזה. מנסה לפענח את הבעות פניה המשתנות ללא הרף. רוצה ולא רוצה לפתור את מה שמספרות עיניה. נכנסתי לדירה והתיישבתי על הספה, הסתכלתי על הטלוויזיה ולא הצלחתי להיזכר מתי בפעם האחרונה היא עבדה.

פחדתי להשלוח את עצמי, פחדתי שאני מתרגם את כל מה שקורה
בצורה אחרת. ככה זה אצל הזכרים, מסוגלים להתאהב ברגע,
להיתפס באלפית השנייה ואז לחיות את האהבה הדמיונית הזאת
כמה חודשים טובים.
המחשבות שלא הפסיקו להתרוצץ בראשי והתחושה המוזרה הביסו
את הסיכוי שאשאר ער, צנחתי למיטה מבלי להוריד בגדים וצללתי
לשנת ישרים.

אלוף / סיוון שיקנאגי

רובי לא תמיד היה אלוף ערד באכילת נקניקיות, למעשה היו ימים שישב רובי מול צלחות מלאות, במטבח ירקרק וקרמיקות אדומות וספר שוב ושוב את הפרחים שעליהן. בכל ארוחת צהריים, ישבו רובי הקטן ואחיו פִּיפו, והמתינו בסבלנות לצלחת עמוסת האוכל שתגיע. מרגע שהונחה זו מולם, זינק פיפו על הצלחת והחל אוכל בעונג. רובי, אלוף ערד הנוכחי, ישב שם והביט בערימת המזון היומית, אורז ונקניקיות, ספגטי ונקניקיות, פתיתים ונקניקיות, הביט ונלחם, תחילה בידיו, שסירבו לאחוז בסכו"ם, אחר כך בפיו, שסירב להיפתח דיו ולבסוף בלועו שסירב לבלוע. הארוחה הייתה בעיניו למטרד, ובכל יום, לקראת סופו של השיעור האחרון ואותה צעידה ארוכה הביתה, בטנו הייתה מתמלאת מועקה. בכל יום, עת שעמדה צלחתו של פיפו ריקה אל מול ערמת הנקניקיות של רובי, נדמה היה לו שארוחת צהריים זו תימשך לנצח. בשעות המאוחרות של הערב, כשמהדורת החדשות החלה מצפצפת, והאוכל היה קר, קר, קר, ניחמה אותו הידיעה שתיכף תיכנס אימא למטבח, תרים את צלחתו הכמעט מלאה, תביט בו באותו מבט מאוכזב ותרוקן את הכול לאשפה. הוא ילך אל חדרו, לא ירוץ כמו פיפו, ללא הפרס היומי למקום הראשון, ללא קרמבו מוקה. לא שרובי אוהב קרמבו מוקה, או אהב, ובכל זאת, היה נחמד לפחות פעם אחת לעמוד תחת המקרר, תחת סינרה של אימא, כשהיא נמתחת על קצות האצבעות ומושכת את קופסת הקרמבואים ופותחת ומברכת, יחד איתם, "למי שמסיים מהצלחת – אימא שולחת – שתי נשיקות – בק... רחת," ומנשקת, שתי נשיקות חמות עם רוק ומעניקה בגאווה קרמבו מוקה. לפיפו היה הרגל מגונה. איך אהב להתיישב חזרה מול אחיו, לקלף את העטיפה בזהירות, ולפרוס אותה לאט, לאט, על השולחן, כחולה ובוהקת, ליישר את הקצוות היטב ואז להדק. כשסיים, אחז בקרמבו והפריד את הקרם ואז ליקק, בעונג, פנימה, אצבע אחר אצבע. רובי היה מסתכל על העוגייה המונחת, ממתינה לתורה, אחרונה בסדר הפעולות ועל הנקניקיה הוורודה ושוב על העוגייה ומבטיח לעצמו, שיום אחד, לכשיסיים מהצלחת, הוא יפתח את

הקרמבו, יקמט את האריזה, יהפוך אותו עם כיוון העוגייה וידחוף את כולו, בבת אחת אל תוך הפה.

בוקר אחד, השמש זרחה כרגיל, פיפו נחר כרגיל, אימא גערה בהם שימהרו לקום ולצחצח שיניים וכוס החלב כבר עמדה מוכנה על שולחן הסלון כמו תמיד, אלא שבאותו בוקר, על אף מאמצייה של אימא, סירב פיפו לצאת מהמיטה. בזמן שרובי גרב את גרביו, נעל את נעליו, סידר את המערכת היומית ומיהר לסלון לשנות את כוס החלב, פיפו התהפך במיטתו שוב ושוב אוחז בבטנו ובוכה. את ההליכה לבית הספר נאלץ רובי לעשות לבדו, תולש ענפים משיחים בצד הדרך ולא נלחם איתם בקרבות סכינים. גם את יום הלימודים נאלץ לעבור לבד ובהפסקה הגדולה ישב על מדרגות מגרש המשחקים והרגיש איך הבלטות הקרות חודרות דרך בד מכנסיו והקור מקפיא אותו. בדרכו חזרה הביתה, כבר החליט בינו לבין עצמו, שיותר כיף עם פיפו מאשר בלעדיו, ודאגה קטנה, בגודל עלה נתלש, עשתה את דרכה אל לבו באיטיות מתעופפת, שמא לעד יישאר פיפו אחיו במיטתו. רובי פתח בריצה וככל שהגביר רובי את מהירותו, כך גדל המרחק מהבית. פסיפס המדרכה הלך והתרחב, פס האדמה בין המרצפות נפער לכדי מכתשים עצומים, והכבישים הדקיקים של רחובות העיר הפכו אוטוסטראדות מלאות נתיבים. גם השיחים בצדי הדרך שינו צורתם לזרועות נשלחות, אוחזות בשולי חולצתו, קורעות ממנו בדים ולבסוף אותו שער סורגים בכניסה לביתו, ברזל עצום מרותך, מוטח, המסרב לפנות לו את הדרך. בבית, כאילו עמד הזמן מלכת, מתעלם לחלוטין מתלאות הרחוב, מהמרחקים העצומים שעבר, מהדאגות ומחולצת האבלים שלו. פיפו חיכה לו יושב מול שתי צלחות עמוסות פתיתים ונקניקיות ולמרות שרצה לזנק עליו ולחבק אותו, רובי התיישב במקומו הקבוע, אחז במזלג וחיכה בסבלנות להכרות ה"בתיאבון" היומית. מרגע שניתנה זו, עצם את עיניו וחיכה להצטלצלות מזלגו של פיפו בצלחת הריקה, וחיכה וחיכה ומשאיחרה לבוא פתח עיניו והבחין באחיו חסר התיאבון.

פיפו נראה לו עצוב מתמיד, תנועות ידיו איטיות ומרוקנות, אצבעותיו הדקיקות לא הצליחו לאחוז יותר מפתית בכל פעם. פיפו

לעס ללא רצון, פתית אחר פתית, הביט בשמש הולכת ושוקעת דרך חלון המטבח, בקופסת הקרמבו מוקה על פסגת המקרר ונאנח. ורובי ידע שהיום יש לו סיכוי לזכות במקום הראשון. וכמו קפיץ שצובר תנופה במדרגות מגרש המשחקים הוא אחז בנקניקיות ונגס, מתעלם מהסחוס הלבן או מהרצון להקיא, לעס ולעס, מהר יותר ומהר יותר ובלע, כפות גדושות פתיתים, מרגיש את השמן החלקלק, את הדביקות בין השיניים, את ריח הבשר הוורוד ומתעלם, הוא המשיך, בדרכו אל תחתית הצלחת. כמו בפעם ההיא, כשדילגו בהתלהבות מדרגה אחר מדרגה יחד עם הקפיץ והביטו בו, מכווצים, כמעט ונעצר במדרגה האחרונה, מתנדנד מעט בקצה ואז נופל אל רצפת המגרש, מסמן את ניצחונם המתוק, כמו אז, כיוון רובי את הכף האחרונה אל פיו ובקושי ובאיטיות לעס את שארית האוכל. תחושת ניצחון מבחילה.

טקס הענקת הקרמבו מוקה התנהל בזריזות, שכן פיפו המסכן הקיא את נשמתו על רצפת המטבח, אימא הניחה את הקרמבו מוקה בידיו של רובי ושכחה לנשק ולברך, מיהרה לנקות את פיו של פיפו ולהחזירו למיטה. רובי עמד שם, במרכז המטבח, אי באוקיינוס פתיתים, אוחז במקום הראשון, לבדו.

רובי לא תמיד היה אלוף ערד באכילת נקניקיות, אך ביום שהוענק לו התואר, בשנת 2001, מול פאפא הוט-דוג, במעמד ראש העיר, והוא עמד שם, בראש הפודיום, מתורדל ודומע, היה ברור לכולם, שאלוף כמותו לא יהיה עוד.

שלושה שירים / סיוון שיקנאגי

אם בארזים

אזובי הקיר לא יגידו דבר
הם יופיעו ברמזורים
נכים, מלכלכים
יפשוטו יד — אֶסִימְטְרִיִּים
הם יאנסו — רחמים

אזובי הקיר לא יגידו דבר
רק יבלבלו לי את המאזנים
בשניהם הנרקומניות
מול רגליהם המרקיבות,
ברגעים מהבהבים
בהם עלי לקבל החלטה
למה ישמש הפסוף שלי.

אזובי הקיר לא יגידו דבר
אחרי שאסע.

כשהלן בוכה בלילות

כשהלן בוכה בלילות, אי־אפשר לדעת למה.
היא שוכבת על הצד ומכסה את עצמה בכרית
וממלמלת ניניני, ניניני
אני נגשת אליה ושואלת
והיא בוכה ובוכה
וממלמלת ניניני, ניניני

אֲז אֲנִי קוֹרֵאת לְסַנְיָטְרִים
 וְמַבְקָעִים עִם דָּף וּבְתוֹכוֹ מְסַגְרוֹת וּתְמוֹנוֹת
 וּמְבַקָּשִׁים מִמֶּנּוּ לְהַצְבִּיעַ
 בְּתִמוּנָה אַחַת יֵשׁ אֶכֶל
 בְּתִמוּנָה אַחֶרֶת מִים
 אוּ כְדוּר לְכֹאֲבִים אוּ שְׁרוּתִים
 וְיֵשׁ תְּמוּנָה שֶׁל הַיְלָדִים שְׁלָה
 הֵלֶן הַיְפָה מִמְשִׁיכָה לְבָפוֹת אֶל הַפְּרִית,
 וּמְמַלְמֶלֶת נִינִי, נִינִי
 וְהַסְנִיטְרִים עוֹזְבִים אוֹתָהּ
 חֹסְרָה לָהֶם בְּדָף תְּמוּנָה שְׁלָה לְפָנַי הַשְּׂבָץ.

קו תל אביב-נתניה

אָדָם שָׁחַר, פְּלִיט, נִכְנָס עִם הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בַּמְרָאָה הַצְּדָדִית
 שֶׁל מוֹנֵית הַשְּׁרוּת שְׁלִי.
 אָדָם לָבֵן, נְהִג, נִכְנָס עִם הַפֶּה שְׁלוֹ בְּאָדָם שָׁחַר, פְּלִיט,
 עַל שְׁנִכְנָס עִם הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בַּמְרָאָה הַצְּדָדִית
 שֶׁל מוֹנֵית הַשְּׁרוּת שְׁלִי.
 אָדָם לָבֵן, נוֹסֵעַ, נִכְנָסָה עִם הַפֶּה שְׁלָה בְּאָדָם לָבֵן, נְהִג,
 עַל זֶה שְׁנִכְנָס עִם הַפֶּה שְׁלוֹ בְּאָדָם שָׁחַר, פְּלִיט,
 רַק כִּי נִכְנָס עִם הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בַּמְרָאָה הַצְּדָדִית
 שֶׁל מוֹנֵית הַשְּׁרוּת שְׁלִי.
 אֲז אָדָם לָבֵן, נוֹסֵעַ, נִכְנָס עִם הַפֶּה שְׁלוֹ בְּאָדָם לָבֵן, נוֹסֵעַ,
 עַל שְׁנִכְנָסָה עִם הַפֶּה שְׁלָה בְּאָדָם לָבֵן, נְהִג,
 רַק כִּי נִכְנָס עִם הַפֶּה שְׁלוֹ בְּאָדָם שָׁחַר, פְּלִיט,
 רַק כִּי נִכְנָס עִם הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בַּמְרָאָה הַצְּדָדִית
 שֶׁל מוֹנֵית הַשְּׁרוּת שְׁלִי.
 הַמְרָאָה הַצְּדָדִית הַתְּעַקְמָה קָצָת.

גיבור על / סיוון שיקנאגי

"מאיפה נביא עכשיו אלפיים שקל," אמרה אימא שלי וינקה כוח מהסיגריה שלה. אבא ישב שם, שקט, מפורר את שאריות הלחם על המפה. "ועוד פעם שנייה החודש? באמת," היא המשיכה, מרימה עליו את הקול. אבא הסתכל עליי וביקש שאסיים את העוף, ואז פתח את העיתון לקרוא ומיד וסגר. "זה לא הגיוני שכל שני וחמישי נשברות לך המשקפיים," אימא המשיכה למלמל תוך שהיא מפנה את הצלחות מהשולחן. "זה פשוט לא הגיוני."

"חוסר מזל," אמר אבא ואימא נעמדה במרכז המטבח והסתכלה עליו בכעס. "חוסר מזל? על מה אתה מדבר, חוסר מזל? אם אתה לא מסוגל לשמור עליהם, אז תקשור חוט ואז לא יהיה חוסר מזל." אבא התרומם ודפק על השולחן בזעם. "סימון? איזה חוט בראש שלך?" צעק "מה, את רוצה לחנוק אותי?" אמר וחזר לשבת ואימא שהרגישה שעכשיו הוא עצבני מדי, המשיכה לעשן ולכעוס בשקט יותר. אחר כך כששטפה כלים, הוא ניגש אליה מאחור ונישק אותה והיא הזיזה את הראש, אמר שישיג את הכסף, ושאינן לה מה לדאוג מכלום.

שבוע אחר כך הוא הלך מכות בשוק. בשוק אהבתי לשבת לידו שעות, לקרוא קומיקס בזמן שאבא שלי צעק במגה-פון לאנשים לבוא. "הופה, הופה, סחורה מאירופה," ו"זיל הזול הכול בזול." מדי פעם היו באים לבקר אותו חברים, מנשקים אותו על הלחיים, צובטים אותי, מדי פעם היו קונות אצלו זקנות ומברכות אותנו. פעמיים ביום היה עושה הפסקה ופורס לנו ארוחת מלכים על אחד הקרטונים, מתיישב לידי ומנשק לי את הראש, מסתכל עליי אוכל ואומר "אימצ'נדור עליק אנא." אותו יום הגיע בחור והניח לאבא שלי קופסה פתוחה עם קומקום בפנים, אמר לו שזה לא עובד. אבא אמר שזה לא הסחורה שלו, והבחור התעצבן והתחיל לדבר בקול. עזבתי את הקומיקס וניגשתי לעמוד ליד אבא שלי. הבחור נופף עם הידיים וקרא לאבא שלי רמאי, צעק שהסחורה שלו שווה לתחת. מהצד יכולתי לראות איך הידיים של אבא שלי מתכווצות

והוורידים בזרועות נדרכים, החזה שלו התנפח ונדמה היה שתיכף החולצה שלו נקרעת מרוב עצבים. ראיתי את אבא מכווץ את הגבות מתחת למשקפיים, וכמעט ואמרתי לאיש, שעכשיו כדאי לו לעשן ולכעוס בשקט יותר. החזקתי לאבא את היד והוא נרגע. אחרי דקה בערך האיש ויתר, החזיר את הקומקום לקופסה, ואת הקופסה לשקית ורגע לפני שהלך מלמל כמה מילים עליי ועל אימא, שיהיה לנו לתרופות. תוך שנייה זה קרה, אבא דחף אותי לאחור וזינק על הדלפק עם שתי הרגליים, הצוואר שלו נמתח והפנים שלו התעוותו, השרירים שלו קרעו את החולצה והעור נצבע אדום, הוא אחז את האיש בצווארון ונגח בו.

האיש ההמום צרח מכאב וכל השוק החזיק את אבא שלי שהרביץ לו באגרופים בראש, מושכים אותו ממנו בכוח. אבא היה מנופח ואדום והשתולל, הודף ממנו אנשים, וחוזר אל האיש שהסתיר את פניו בידיו. היה צריך לפחות ארבעה אנשים שיחזיקו אותו ויאמרו לו "כפרה עליך, הוא לא שווה את זה, הילדה בוכה," כדי שיפסיק. ואני שבכיתי מאחור, רק תיקנתי בכעס, "אני לא ילדה, אני ילד!" האיש ששכב על הרצפה היה מלא בבהלה ודם, ועל אף שריחמתי עליו קצת, רצתי לאבא שלי ונעמדתי על ידו. אבא ישב על כיסא כמו מתאגרף לפני סיבוב שני, והאנשים שסביבו, עיסו לו את הכתפיים והרגיעו אותו, אומרים לו "הוא לא התכוון, נשמה, תירגע."

מרחוק ראיתי אותן, מונחות על הרצפה, נוצצות באור השמש. עזבתי את אבא ומיהרתי אליהן, מרים ומנקה את העדשות עם החולצה, וידאתי שוב וניגשתי חזרה אל אבא. "אבא," אמרתי והושטתי לו אותן. "תראה, הן בכלל לא נשברו, חזר לך המזל." אבא לקח אותן ממני והרכיב, וכאילו ראה אותי בפעם הראשונה. הגבות חזרו למקומן, החזה התרוקן והשרירים המכווצים הפכו לירידים שהרימו אותי בקלות וחיבקו. "כפרה שלי," הוא אמר. "אל תבכה, אל תבכה, אבא כאן."

הדרך היא למרחקים / סיון שיקנאגי

א.

זו אחר זו שאגו מכוונות הדפוס, מגוללות מטרים רבועים של נייר פרסומות. ראשי הדיו העצומים רעדו, נעים מצד לצד, שופכים דיו צבעוני. יורקה פילס את דרכו בין המדפסות, מוודא שהדיו שניתז צפוף ובגוון הנכון. לעתים עצר והתעכב ליד אחת מהן, מזהה פסים לבנים שמעידים על סתימות, ממחר לחתוך את הנייר, להפעיל ניקוי אוטומטי ולחדש את ההדפסה. כל יום אותן מלחמות, ראשי הדיו הענקיים נסתמים ואז לנקות ואז הציפייה, בכל פעם מחדש כשהוא לוחץ על הדפס. רעש המכונה החוזרת לחיים, גליל הנייר שנמשך בחוזקה, והתנועה המעייפת, האיטית, החוזרת, של ראש הדיו, שמאלה ולימין, שמאלה ולימין, להשתגע מזה, ובימים בהם מכוונות קורסות ופסים לבנים מופיעים שוב ושוב על פרסומות צבעוניות, בקלות, גם לרצות למות. לא שניסה אי פעם, או תכנן, זה רק בשבוע האחרון שהוא משתעשע במחשבות על מוות, מאז אותו גילוי מסעיר בחדר השירותים. כדורון עגלגל וצמיגי, נוסף על השניים שכבר יש מלידה. מאז, מרבה להתעכב על הספדים, מדמיין פנים אבלות ורכנות מעל קבר, לעתים מזהה את הבוכים, בפעמים אחרות אלו רק מבטים אקראיים מהרחוב, לרוב, זו אשתו אסיה, ממורת בבכי, מספרת שהיה.

יורקה צועד באיטיות לאחת המדפסות, מעמיס גליל נייר לבן ומכוון. הוא מרים מבטו לקיר ממול, הדפסה דהויה של יער עבות וירקרק קוטעת את מחשבתו, סלובקיה. מדמיין בקתת עץ, ושביל גישה עשוי לבנים צפופות, סלסלת פטריות ומרק, מרגיש את הטעם אוחז בו, את החום זולג לבטנו, כמעט ומרווה, ואז לוחץ על הדפס. התמונה תלויה שם עוד לפניו. בשנים הראשונות, הירוק הזה לכד אותו מספר פעמים ביום. יכול היה לדמיין במשך שעות טיולים ביערות. אולי ייסע לשם יום אחד, אולי אפילו בקרוב. מוקדם לחשוב מחשבות סופניות, אבל הוא לא שולט בזה. אם יגלה בערב שאין תקווה, שנותר זמן קצוב, ייסע. ואם אסיה לא תרצה לבוא, ייסע גם בלעדיה. ודאי תתווכח, תדרוש שיעבור טיפולים, לא!

שום טיפולים, הוא ייקח את הזמן שנותר לו ואוהל. יורקה מתיישב, על המסך מרצדת תמונה של יוגורט קורץ עם כפות ידיים לבנות שמצביעות עליו. "יש לך עודף כולסטרול?" התמונה שואלת, לא ממתינה לתשובה, "יוגורטול, יוגורט להפחתת כולסטרול בדם" הוא ממקם את היוגורט במרכז הגיליון ושולח לדפוס, ממשך הלאה למשימה הבאה. בינתיים, מכונת הדפוס מתעוררת, מגררת, מתנערת, מתיזה דיו קולני - פס ועוד פס וטיפות הדיו מצטופפות יחד, יוצרות היגיון צבעוני. הנה היוגורט שוב מצביע עליו, מתגלגל על רצפת חדר הדפוס, כעת בגודל אדם, יש לך עודף כולסטרול? שלא תבוא, עדיף, גם ככה לא תרצה לטייל ביערות. הוא יחזור מהטיולים והיא תהיה שם, רכונה מול כן הציור שלה, יורקה ומלוכלכת, כועסת שהוא קיים, משנה לה את התאורה, הורס לה את המוזה, קם ומפריד את היוגורטול מהבא אחריו. בסוף היום הוא מכוון את מכוניתו אל חניון קופת החולים. שם, בחדר הרופאה, מספרת הדוקטור על הבדיקה שעשה - הגוש שיש לעמוד על טיבו. רק ציסטה, היא אומרת, ומסבירה, מדובר בהצטברות נוזלים, זה לא מסוכן, אבל יש להסיר, ואומרת אבנורמלי לפחות פעמיים. ושם, בחדר הרופאה, יורקה חש הקלה ונושם כמעט לרווחה, אבל אז מוסיפה הדוקטור, בניתוח ומפרטת תהליך כירורגי. יורקה מרגיש איך כל בגרותו נאבקת כעת בידיו, שכמהות לצאת ולהגן על השק, ובמקום לעטוף את אשכי הזהב שלו, כפי שהיה רוצה, פשוט מגרד, קצת מימין להם, את הרגל, וחוזר על דבריה בקול חלוש, ניתוח? אז מחייכת הדוקטור ורוכנת, עור מקומט על צוואר מתוח, "כן, ניתוח." קוטר שבעה מילימטרים, אשך ימינו, הוא נשען לאחור בחניון קופת החולים ומתקשר. "הלו?" נשמע קולה של אשתו. "את בבית?" שואל, במקום להישבר. "אני בבית, למה?" משיבה מהוססת. "סתם... תדליקי לי דוד, ומנתק."

בביתו, כרגיל, ימצא את אשתו בסלון, מול כן ציור ושעשועון טלוויזיה צועק. שערה עטוף במגבת, וריח הבית – ריח אסיה – פריחת האיכליפטוס. מעיל על שולחן, נעליים לקיר, יורקה ייכנס לסלון. "אני צריך לספר לך משהו," יאמר, מסתיר, ואסיה תניח

למכחול. "מה קרה?" שפתיה יתכווצו. "קרה משהו?" תחזור בשנית לאור שתיקתו. יורקה יכבה את הטלוויזיה ויאמר "כן", וירגיש מסכן. "נו", תאיץ בו. "קשור לעבודה?" אז יסתכל עליה ויחשוב איך היא נראית לו מכוערת, פשוט מכוערת, עבודה, זה מה שמעניין אותה. "לא קשור לעבודה", יאמר ויטיישב לידה. "קשור אליי... שבוע שעבר הלכתי לרופאה, בקשר ל... ג'ולה, שיש לי ב...זה... ובדקו ו... גידול, אבל..." אז אסיה תצרח, לא צרחה כזו שתזעזע את הסלון, או תרעיד את הקריסטלים שלה, יותר אבחת קול בלתי נשלטת. "אוי, ו"מסכן שלי, ובכי. יורקה ישב לידה המום, ראוי לבכי, ובכל זאת, "נו... יהיה בסדר, רק ניתוח... לא צריך לדאוג..."

"ניתוח?" הבכי יגבר ויזנק עליו, יפרוש זרועות מדלדלות על כתפיו, יצמיד חזה שופע לראשו ויעלה וירד במשיכות אף, מטפטף מליחות. שיער האייקליפטוס שלה יעטוף את נחיריו ויחמם אותו. כך ישבו חבוקים, בספה, חצי שעה לפחות, עד שירגיש עקצוצים בידו הימנית, וינסה להחליקה מגבה. ואסיה, שתרגיש ביד הזוחלת, תקום ותאמר: "יוריק, אני רוצה לראות."
"לראות מה?" ישאל, למרות שברור.

"לראות, אני רוצה לראות," תתעקש. וכך יעמוד האיש בסלון ביתו עם מכנסיים מופשלים, מכוון אל אשתו. אסיה על ברכיה, תמשש ותבכה ויורקה ירגיע, "לא נורא, לא נורא," ומגע אצבעותיה המחפשות ופניה המרוכזות, אוי, יורקה יחשוב על סלובקיה, על היער, כמעט ויריח אותו. ציוצי ציפורים יתמזגו עם בכייה, משב רוח קליל ילטף את פניו, יצמרר, טיפות טל יטפטפו על ראשו מן הצמרות ואבקנים ידגדגו את אפו, יורקה יתעטש. אז תקפץ ממקומה ותסכם, "מספיק. אכין לך לאכול." למחרת תקום לפניו, תפזר בבית ריח קטורת וחליטות צמחים, תעיר אותו בעדינות ותאמר, "יוריק שלי, אני רוצה לצייר אותך." ויורקה יביט בה המום ויקום, ויצא לעבוד.

ב.

בעבודה הוא נזכר בתגובה שלה. "מסכן שלי, והבוקר, "יוריק

שלי, " ופתאום היא רוצה לצייר אותו? יורקה מטייל בין המכונות, עוצר וממלא את קסטות הדיו שלהן. צהוב - היא חושבת שהוא גוסס, מעולם לא ביקשה לצייר אותו. פעם העמידה אותו שעות, הפודל של השכנה בידי, כחול, אל תזוז, אל תחייך, אל תנשום, שעות, ולבסוף מה ציירה? פודל עם כנפיים. "יוריק שלה", שחור. עוצר, מנגב את דפנות הקסטה מהדיו שזלג, נפש רומנטית של אמן מיוסר כמותה ודאי מתמלאת השראה ממחשבות על המוות שלו. מג'נטה, סוגר את הפקק, כשיחזור יגיד לה שזו רק ציסטה ושעזוב אותו בשקט. בערב היא מתקשרת, שואלת בדרמטיות איך הוא מרגיש, מה חדש. "כלום לא חדש, מרגיש מצוין!" מבקשת שיקדים לחזור - עונה שיש הרבה עבודה, הרבה יוגורטים שצריכים לבוא אל העולם. "טוב, אומרת, ו"שמור על עצמך", כאילו לא התקיים העשור האחרון, כאילו לא נשתמרה צורתו על ספת הסלון. יורקה מנתק ומתיישב, מנסה להתרכז. הספרות על הצג מתערבבות, על המסך מהבהב הסמן, מידות רוחב ונקודתיים, מה מידות הרוחב? הוא מתאמץ להיזכר, כל יום אותן הספרות ועכשיו הוא לא בטוח אם זה 126 או 162? מה מידות הרוחב, כל יום, ועכשיו הוא לא בטוח אם זו הרדמה מלאה או חלקית, ברכיו נצמדות. הסמן מהבהב, כמו מתדפק על כתפו, מה מידות הרוחב? מה מידות הרוחב? רק שלוש ספרות והוא לא זוכר, אולי הוא מאבד את הזיכרון? אולי גידול נוסף התיישב לו במרכז האונה השמאלית, או שמא הזיכרון שייך לימנית? אוי, גם את זה הוא לא זוכר! תחליט, פשוט תחליט! מה מידות הרוחב? 162 מנחש, אבל הסמן מתעקש, מה מידות הגובה? מה מידות הגובה? יורקה מתרומם, הוא זקוק לאוויר, זה הדיו, כל היום הוא נושם אדים, לא בריא, האדים משטים בו, הוא קרא על זה בעבר, אפשר להשתגע מזה או לקבל סרטן! יורקה עוזב את עמדתו ורץ אל הפתח, החשיכה מפתיעה אותו, מתכווץ, ממצמץ, לא היה צריך לספר לאסיה, זאת עושה עניין מכל דבר קטן.

יורקה נכנס למכונית ומתניע, מגביר את המוסיקה ונוסע משם. בדרך הוא שר בקול ובצער, מתיר לרוח לפרוע את שיערו המועט, להביאו לכדי דמעות. "טגנקה, צוענייה עם קלפים, הדרך היא

למרחקים ארוכים... "טגנקה", מדגיש כל מילה. "הלילות שלך שורפים." ברקע נשמעים קולות הטמבורין מצטלצלים על כף ידו של הנגן, פעם בחוזקה ופעם ברפיון. ראשו של יורקה זו, כמו גם ראשה של בובת הכלב שקנתה לו פעם אסיה. סרטן, היא צריכה שהוא יגסוס כדי לצייר אותו? "טגנקה, למה הרגת את נשמתי? אני יודע אהובתי, יותר לא נפגש", בכי "דרכים שונות" משיכת אף "זה הגורל שיש" בכי. יורקה פונה לשביל צדדי, מוכר, ונכנס לחניית עפר אחורית. במדרגות מקבל אותו ריח שתן, הוא מטפס במהירות לקומה השלישית. שם, מתדפק על דלת עטופה מיני מגנטים וממתין חסר סבלנות לתשובה. את הדלת פותחת אחותו, הלנה. כתונת לבנה דבוקה לגופה, ושיערה הקצוץ זהב, היא מחייכת ונושקת לו. "יוריצי'וק", אומרת. "טוב שבאת." זזה ממקומה ומפנה מעבר בין עשרות חתולים. ניחוח מאפים מציף את הבית, מתערבב עם צחנת חדר המדרגות. יורקה צועד פנימה והחתולים מתפזרים כל אחד למקומו. "בוא תשב, מתוק", היא אומרת, מסמנת בידיה הדקיקות לחתול אפור ונפוח להסתלק. "קישט...סייריק, קישט", סייריק מביט בה באדישות, מתרומם באי רצון, נמתח ומקפץ לשולחן הסלון. הלנה מתיישבת גם היא, מחייכת כמו תמיד, "אתה נראה לא טוב, רוצה לשתות?"

"תודה", עונה לה יורקה ומיד ונשמעת צעקתה ברחבי הבית "איגור, אידי!" איגור מגיע במהירות, חלוק טבחים לגופו הצנום, המקועקע, שיערו מגולגל על קרקפתו. "יורקה!" הוא אומר בקול נרגש וניגש לחבקו. אחר כך חוזר מהמטבח אוחז מגש, בו שלוש כוסיות ונוזל שקוף בתוכן. "עוגיות תיכף מוכנות", מוסיף ומושיט כוסית לאורח. יורקה לוגם מהמשקה ובין לגימה ללגימה מבטיח נפגשים עם עיניו הננעצות של סייריק החתול, זו באי נוחות. "הייתי אצל הרופאה היום, ממלמל, הלנה ואיגור מביטים בו בפליאה. "ידעתי שאתה לא נראה טוב", אומרת הלנה, נשענת אליו, שולחת יד דקיקה אל מצחו. "בדקת דם שלך?" מוסיף איגור. "אולי אנמיה?"

"לא...יש לי גידול", יורקה מתאמץ להסיר מבטו מהחתול. הלנה ואיגור מסתכלים זה על זה, סייריק מלקק את עצמו באדישות ויורקה

מתרומם ופושט את מעילו. "גידול?" שואלת הלנה, יורקה מתכופף אל סיריק, שולח אצבעות לאפו, "כן...גידול." השתיקה חוזרת. איגור הראשון לשאול איפה. "איפה?"

"כן, איפה? באיזה מקום בגוף?" יורקה זו באי נוחות ועיניה השקדיות של הלנה דומעות. "באשכים," אומר יורקה, צרוד. כעת אחותו כבר בוכה. "אבל זו ציסטה," ממהר לתקן, נדהם מהקלות שהמילים מחליקות ממנו, מביט בקמטי הדאגה של אחותו הולכים ודוהים. "אבל צריך ניתוח," מוסיף ונשען לאחור, מוקסם מפניה המשתנות של הלנה. איגור קם אל המטבח וחוזר כשבידיו מגש ובו שלוש כוסיות נוספות וקערת דובשניות. "טטעם," אומר ליורקה ושולח דובשנית מאובקת כלפיו. חום הדובשנית עוטף אותו, מתמוסס וממלא את גרונו במתיקות משכחת. הלנה נושקת למצחו בעדינות ומוסיפה בקלות מציקה, "טוב, תודה לאל רק ניתוח," ואיגור מהנהן בהסכמה. אחר כך צופים שלושתם בתכנית על מדוזה שנתגלתה באוקיינוס ההודי ומסוגלת לחיי נצח.

ג.

בלילה פורשת אחותו כיסוי משבצות דהוי ומניחה כרית ושמיכה. יורקה מתיישב ומסיר נעליים, חושב על אסיה שוודאי דואגת ותתקשר בקרוב. הוא נשכב על הספה, כפות רגליו מבצבצות. קולות הלילה עוטפים את הבית, והאורות כבים זה אחר זה. בסלון, מגרגרים החתולים ממקום מרבעם, ריח הדובשניות עדיין אוזח בו. מתהפך על צדו, מה יאמר כשתתקשר? עוצם עיניים והאוויר נעשה קוצי. אחד החתולים מתחכך ברגלו, יורקה נבהל ומתיישב, ממתין מספר שניות ונשכב בשנית, שוב מתחכך, מה יש לו לחתול הזה? ואם תשאל למה לא חזר? מחכה שהיא תדאג ותתקשר? מתהפך, מתחכך, "קישט", ולמה היא לא מתקשרת? ודאי כבר ניסתה בבית הדפוס, נו? יורקה מתיישב ומשתעל. זה החתולים, חושב לעצמו, הפרווה. נשכב מחדש, כעת על בטנו, עוצם עיניים, נושם נשימות עמוקות ומוציא את האוויר לאט, הגרון עוקץ, עיניו דומעות, ודאי מתפתחת דלקת, ברגע זה צומח לו גידול נוסף במרכז הגרון. יורקה

קם וצועד בשקט למטבח, משתדל לא לדרוך על חתולים. במטבח הוא נשען על המקרר ונאנח. אחד החתולים נכנס אחריו, סיריק, מזנק אל השיש. יורקה שוטף את פניו במים קרים, סיריק ממשך להביט בו. "קישט", מנסה להבריח אותו, אך סיריק נותר זקוף ובוהה. מה הוא רוצה ממני? ממלמל ומטפטף תוך שהוא צועד אל הסלון. רגע לפני שעובר את המשקוף, עולה במוחו מחשבה, אם יעקוב אחריו החתול, גם לסלון, הרי שמהו לא תקין בגידול. יורקה עוצם עיניים, מאפשר לרוק להרטיב את גרונו, חוזר לסלון ומתיישב. אולי יחזור הביתה? ממילא לא נוח לו כאן, הריח והחתולים והפרווה. סיריק נכנס לסלון באדישות ומתמקם על ברכיו של יורקה, מגרגר. יורקה ההמום מביט בחתול, ידיו באוויר ונשימתו חסרה. אולי טעתה הרופאה?

הלילה מרגיש לו ארוך. פרוש על הספה הוא יושב, ידיו מתוחות לצדדים, בטנו עגלגלה. היא לא מתקשרת וזה רק מוכיח שהכול הצגה, דיבורים נמלצים לפני שהיא תוקעת את המסמר בארון שלו. לא עבר יום והנה היא מתעלמת ממנו, שילך, שיחזור, שותפים לדירה, זה מי שהם, ולפתע דפיקה בדלת. יורקה מזנק מהספה אל העינית, החתולים נעים במקומם, מוטרדים. בחוץ, בתוך עיגול מוקטן, עומדת אשתו, מקומרת. פניה מלוכלכות מאיפור ושיערה המחוצל פרוע. דפיקה נוספת וכעת גם אחותו בכניסה, "מי זה?" הלנה לוחשת. "א-ס-י-ה" הוא עונה ללא קול. "ולמה לא פותחים לה?" הלנה הודפת אותו בעדינות מן הדלת. "איפה הוא?" פורצת אסיה אל הבית כמו רוח סערה. "אני יודעת שהוא כאן," היא צועקת, עוקרת בתים, הלנה נושקת על לחיה בחיוך, וממהרת למטבח להביא כוס מים. "תשתי, מתוקה," אומרת ומושיטה לאסיה את הכוס. נעשה לו חם, יורקה עומד שם שפוף, מנסח משפטים ומוחק. "את בסדר?" שואל, שתיקה. "אני...מצטער שלא באתי הביתה," שתיקה. "פשוט כל העניין של הגידול..." שתיקה. "אולי תגידי משהו," שתיקה ארוכה. ואז מילים מוקצפות שיוצאות ממנו ללא שליטה – "מה את חושבת? שזה קל? אה? לדעת שאני חולה... ככה?" וגירוד בראש. "ניתוח? זה נעים לשמוע? מה נראה לך? שאני לא מרגיש שאת חושבת שאני גוסס?" שתיקה ואז אדוות

ואז גלי התייפחויות מיטלטלים, מעלה ומטה – ומה? הוא לא יחבק? "ששש..." הוא לוחש ומנגב. "ששש... יהיה בסדר... ששש..." נתגבר יחד... ששש."

ד.

בבית הדפוס הוא צועד הלוך ושוב, מניח גלילי נייר ואז מסיר ואז מניח ולא מניח את דעתו. מפעם לפעם מתקשרת אשתו, ממלמלת דברי אהבים, מאז הסרטן הפכו "יוריק שלי" וארוחות בוקר מקושטות זיתים לדבר שבשגרה. ונשיקות – על שפתיים וכוסות מצטלצלות "לחיים", ומאז, השקר או אי האמת הלכו ותפחו וכעת כמעט ואין זכר לשבעה מילימטרי הציסטה. כעת זה סרטן, סרטן באשכים. יורקה נעמד ומביט בסלובקיה, כבר ימים שהדהוי הזה מעביר בו תחושות סלידה. אתמול ניגשה אליו מאושרת, אמרה שדיברה עם חברה וזאת סיפרה ששמעה מחברה שקראה שאחוזי ההחלמה מסרטן באשכים הם הגבוהים ביותר, והוא ענה "יופי" והוסיף, באמת בטעות, שאצלו מדובר בסרטן מתקדם. יורקה מחפש ומוצא תמונה חדשה, גם כן יער, אבל עם נחל. הוא מכוון את המכונה ומעמיס גליל נייר, חסר סבלנות מביט בשעון, אותו שעון שמראה בדרך כלל לאסיה כמה זה הרבה עבודה. מכונת הדפוס מרעישה מעט ומשתחררת. הגיליון הלבן נצבע נקודות ירוקות, צפופות, בטקסטורות שונות, עלה וגבעול וגזע והנה מופיעה לו תמונה חדשה, תיכף יוריד את סלובקיה הדהויה ויתלה במקומה את יערות איטליה. תיכף יטייל במורד הנחל, יטבול רגליים במים הקפואים של האלפים ויתחמם בין קרני שמש מסתננות. תיכף, ירוק של עלה וגבעול - וחום של גזע ופס לבן חסר - אכזרי שקוטע את הירוקת. הוא לא מתייאש, ממהר לחתוך את הנייר, להשליך את צמרות העצים הקטועות אל האשפה, ולחדש את ההדפסה. ושוב, הטבע עושה את שלו, ומכונת הדפוס את שלה, ועלים ירוקים נובטים ועוטפים נייר לבן. יורקה מביט ביצירה החדשה וחושב שמה אכפת לו בעצם שאסיה תצייר אותו, שיישאר לה זיכרון ממנו. כלומר, יום אחד, בעתיד, כשילך לעולמו, כלומר, אם ימות לפניה, כלומר, טפו טפו, וטרם הוא חושב את הטפו השלישי, שוב

מתחילות להופיע קרחות יער בהדפסה, וכשהוא זורק את איטליה לפח בפעם החמישית היום, הוא מחליט ללכת הביתה. בבית הוא עומד במרכז הסלון, על פודיום שהכינה מבעוד מועד, עטוף בד לבן. הוא מסתכל עליה, לסת תחתונה מושטת קדימה וגבות מכווצות, היא מרוכזת, חמודה שלו, עסוקה בלבחור את הגוונים הנכונים עבורו. כעבור דקה ארוכה היא מרימה אליו מבט והוא מתיישר, היא מחייכת, והוא מחייך חזרה, והסלון מחייך, והסדין הלבן מחייך, ופסל הפיל ששבר בעבר מחייך, והשאנדליר מחייך, והשטיח הביזאר שתלתה על הקיר, גם הוא מחייך, והאיורים הסוריאליסטים שעליו, גם הם מחייכים, כולל מסכת העץ האינדיאנית שנדמה שממש צוחקת לקראתם ואסיה שמביטה בו, גם היא מצחקקת, כמו שהייתה נערה ונשק לה, וצחקוק שלה הופך לצחקוק קטן, שלו, ואז לצחקוק מתגלגל שלה, ואז לצחקוק דומע שלו ואז לצחקוק מכאיב של שניהם, ופתאום הוא רוצה כל כך שיהיה לו סרטן אמיתי.

זה שמדבר בקול רם ועם חיוך / סיוון שיקנאגי

זה שמדבר בקול רם ועם חיוך, סביר שיצליח בחיים, לפחות בנוגע לכסף ונשים, כי זה שמדבר בקול רם ועם חיוך עושה רושם של אדם עם ביטחון עצמי גבוה וחוש הומור. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך מדבר לרוב אותם הדברים ובזמן שהוא מדבר, הוא לוועס, בדרך כלל בשר, עדיף סטייק. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך מדבר יותר מהאחרים שמסביבו, וכשהוא מדבר ומחייך נמתחים פסי רוק בקצוות הפה שמושכים את המבטים לכיוון הגומות שלו, כי אלה שמדברים בקול רם ועם חיוך, יש להם גם גומות. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך מסתדר טוב יותר עם גברים, בעיקר עם גברים שאוהבים כדורגל ונהגי מוניות, בייחוד נהגי מוניות שאוהבים ברצלונה, כי זה שמדבר בקול רם ועם חיוך אוהב לשבת ליד הנהג, בלי מונה, עם כבוד ולשחזר שערים. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך לא יודע מה החברה שלו לומדת, אבל עונה, כששואלים, בקול רם ובחיוך שהעיקר שזה עושה לה טוב. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך לא צוחק בקול רם, הוא נשאר מחייך ומהנהן בעיניים עצומות בזמן שהאחרים שמולו צוחקים בקולי קולות. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך לא צועק, ושונא שאומרים לו אל תצעק, הוא מדבר בקול רם ועם חיוך גם כשהוא עצבני, גם כשהם רק שניהם, גם כשזה תיכף מסתיים והיא אורזת את הדברים שלה והולכת ממנו, גם כשהוא נשאר אחריה בסלון ומרגיש את השקט מהדהד את הטעויות שלו. זה שמדבר בקול רם ועם חיוך יאמר גם "סליחה" בקול רם ועם חיוך, ו"אני אוהב אותך" בקול רם ועם חיוך, ו"תחזרי" בקול רם ועם חיוך ורק אחר כך, במיטה, הוא יגמור בשקט ובפנים חתומות.

שנייה או שתיים / סיון שיקנאגי

זה לקח שנייה או שתיים. מהרגע בו נקלטה דמות אישה מטושטשת בעיניו של טרבקיין, עד לרגע שהועברה למוחו, עובדה והמשיכה כהוראה לידי שמייהרו ללחוץ על הבלמים. זה לקח שנייה או שתיים, אבל לרכבת ישראל ששוקלת שלוש מאות טונות ונעה במהירות של מאה וארבעים קמ"ש קשה לעצור. אילו היה מפנה מבטו ולא מסתכל ישירות אל פסי הרכבת, אל אותה אישה ניצבת, אשת לוט - מלוחה, מתוחה, היה מצליח להירדם כעת וישן בדירתו השכורה בקומה שלישית בפתח תקווה, גופו הארוך מכודרר, כרית על ראשו ושמיכתו זנוחה על רצפת החדר. אולי אם היה מצליח להירדם ולישון בלילה שכזה, היה חולם, מדמה ברוחו את הכפר באוקראינה, את הבית של סבתא, יושב על מדרגות העץ ומריח את הכיסונים המתבשלים בקדרה, כפות רגליו נעות קדימה ולאחור, מנקות את שארית האדמה מביין האצבעות, מעבירות את החול האדום מחריץ לחריץ, מדוגדגות, ובחלומו הוא מחכה שסבתא תצא, תנגב את ידיה המקומחות על סינרה ותאמר "מישקה, אידי" והוא יתרומם ויצעד אחריה אל הלול, ותחושת דאגה תציף אותו, הוא יעמוד, מסתיר את פיטר בגופו וימתין, פיטר תקרקר וסבתא תתקדם, והוא ירגיש את אצבעות ידיו נעשות נמלוליות וילבין. אז תתכופף סבתא, תזיז אותו מעט ותשלוף איזה עוף, נאבקת במשק הכנפיים המשתולל, וכשיסתובב, אותה דאגה תטביע את חזהו בכת אחת והוא יתקשה להסדיר נשימה, פיטר, תרנגולת המחמד שלו, איננה. "סבתא" יצעק וירוץ אחריה, בזמן שתגרור את פיטר מרגליה לאחורי החצר, ואז תמהר ותוציא גם גרזן, טרבקיין יעמוד מולה, מתנשף, עיניו פעורות ולבו מפרפר בקצב זעקותיה של פיטר, והוא ירגיש את הזיעה והמחנק וינסה לדבר על לכה של סבתא, מכולם, לא אותה, לא את פיטר, כל אחד אחר כן, אך טרבקיין המסכן, בחלום, קולו יעלם והוא אילם, וכאן יונף הגרזן הגדול באחת ויצנח לפניו, לא מותיר לו רגע לעצום את עיניו. טרבקיין, הוא הסתכל על האישה, סך הכול שנייה או שתיים ומבט

חטוף, וכעת הוא יושב וחושב ורואה בעיניו אישה על פסי רכבת
ורגעים אחרונים, ולא נרדם, ולא ישן ולא חולם, אולי למזלו, על
פיטר.

שמונה שירים / עופר פינקל

פזילת חן

לֶאֱן מְבִיטָה פְּזִילַת הַחֵן?
בוֹזְמֵנִית בְּעֶצְמָה וּבְאֶפֶק
רוֹאֶה מַעְבָּר וּמִתְקַיֶּמֶת
בְּמָקוֹם בּוֹ הִיא נִמְצָאת
חֲרִיגָה רְגָעִית מִן הַשְּׁלֵמוֹת הַמְסוּדָרֶת
שְׁשֻׁבָה וּמְאֻשְׁרֶת אֶת הַיָּפִי.

ברוך שְׁעֵשְׁנִי

כְּפֶתוֹר וְעוֹד כְּפֶתוֹר פָּרֶם
וְאֵז הַגִּינָס
כּוֹסִית קְטַנָּה
עֲשֻׂתָה אוֹתִי זְמִין
"אֲנִי אֶעֱשֶׂה מִמֶּךָ גִּבֹּר"
אָמַר בְּהִבְטָחָה וְהִתְיַשֵּׁב עָלַי
"תְּגִיד, שְׂאֵלֹתַי
בְּעוֹדִי מִנְסָה לְבָלֵם
"לֹא צְרִיךְ קוֹנְדוּם?"

"אֲנִי סוֹמֵךְ עָלֶיךָ"
הַמְשִׁיךְ לְהִתְמַקֵּם וְגִנַּח,
"עֲכָשׁוּ אֲנִי הַגִּבֹּר שְׁלֶךְ"
רִכַּב עָלַי וְנִאֲנַח

בְּעוֹדוֹ מְעַלֵּס עֲצָמוֹ הַעֲרִתִי
"בְּהִתְחַשֵּׁב בְּמָצֵב
נִרְאָה לִי שְׂאֵתָה
הָאִשָּׁה שְׁלִי עֲכָשׁוּ."

"אני הגבר!" הִצְהִיר
וְהַמְשִׁיךְ עָלַי לְרַפֵּב
"אני הגבר," הִבְהַרְתִּי
בְּאַחֲזִי בְּאַחֲזִי
"אני הגבר גֵּבֵר!"
קִשְׁתָּהּ הוּא אֶת הַגֵּב

לא הִמְשַׁכְתִּי בְּכּוֹחַ
נָשִׁים...

הַמְשִׁיךְ עַד שֶׁגָּמַר וְהִתְמוֹטֵט אֶל הַמְטָה
חֲשִׁיתִי מְחִיב לְהַעֲנִיק מְעַט חֵם
"אתה בסדר?" שָׁאַלְתִּי
טִפְחִיתִי עַל גִּבּוֹ
בְּעֵינַי כְּכֹר מְחַפֵּשׂ אֶת הַבְּגָדִים

בְּיָדוֹ מְשַׁמֵּשׂ נֶסֶה לְעֹזֵר
רְצָה שְׁגִם אֲנִי אֲגַמֵּר
"תודה" אָמַרְתִּי "אני בסדר"
"סיגריה?" שָׁאַל
"אני לא מעשן"
"קפה?"
"תִּכְיִן"

רק רְצִיתִי שְׂיֵצֵא כְּשֶׁאֶתְלַבֵּשׁ
שְׁלוֹק קָפָה
וְהִתְחַפַּפְתִּי
אוֹלֵי צָדֵק כִּי
אֲחִירֵי הַפֶּל

לא הִרְגַּשְׁתִּי גֵּבֵר.

חתול שחר

ליל חרף בְּהִיר וְשָׁקֵט
גִּשְׁם קל רוֹחַשׁ וְאֲנִי גּוֹלֵשׁ
גּוֹלֵשׁ מִחֶפֶשׁ וּמִתְאַכְזֵב
מְקַנֶּה שְׁעוֹד אֶפְשֵׁר לְהִתְאַהֵב
בְּאַתֵּר נִתְקַלְתִּי בְּחִתּוֹל שְׁחָר'
תְּמוֹנָה תִּשְׁלַח עַל פִּי פְּנִיָּה
שְׁלַחְתִּי "הִי" בְּהוֹדָעָה וְהוּא
הוּא שְׁלַח תְּמוֹנָה
הַזְדַּרְזוֹתִי לְלַחֵץ כְּדִי לְחַזוֹת בְּזִיו פְּנִי
עַל הַמָּסַף נִפְרָשׁוּ בְּגִדּוֹל זוּג אַחֲרָיו
אֲנִי מְלָה אַחַת שְׁלַחְתִּי, הַבְּרָה
הוּא תְּמַצֵּת לְאֶלֶף בְּאֵיכָר
וַיִּדְעָתִי כִּי לְמֵרוֹת כָּל הַנְּאָמָר
אֲנַחְנוּ לֹא נִהְיָה
לְעוֹלָם לֹא אֲדַע אֵיזָה מִיֵּן אָדָם
לְעוֹלָם לֹא אֶכִּיר אֶת עֵינָיו
לֹא אוּכַל לְזַהוֹת לֹא אֶת דְּבוּרוֹ
וְלֹא אֶת אִפְן חֵיוֹכוֹ
וְהָיָה אִם נִפְגַּשׁ בְּאֵיזָה בָּר
לֹא אֲדַע כִּי חִתּוֹל שְׁחָר
עַד שְׁיִסְתּוֹכֵב, יִפְשִׁיל מְכַנְסִיו, יִתְכּוֹפֵף
וּבְעֵזְרַת הָאֶצְבָּעוֹת מְעֵט יִפְסַק
כְּדִי שְׁאִיטִיב לְרֵאוֹת
כְּמוֹ בְּתִמוֹנָה.

רָטֹב 1

בְּגִיל חֶמֶשׁ עֲדִין בָּרַח לִי
הָיָה לִי נִילוֹן עַל הַמְזֻרָן
הוּא רִשְׁרֵשׁ עִם כָּל תְּנוּעָה
הַפִּיפִי נִסְפָּג בְּסֻדִּין וּבְפִיגְמָה
אָהַבְתִּי אֶת הַחֵם שְׁלוֹ
הַמְשַׁכְתִּי לְחֵלֹם בְּתוֹךְ הַרְטִיבוֹת
הַשְּׁתִיקָה שֶׁל אָבִא
הַהֶסְבְּרִים שֶׁל אִמָּא
כְּנוּיִי הַלְעַג שֶׁל אַחִי
לֹא הוֹעִילוּ
לְבִסוֹף קִבְלָתִי עַל עֲצָמֵי מִשְׁטָר
חַתְמָתִי עַל הַסֶּכֶם הַפְּסָקֶת אֲשֶׁר

רָטֹב 2

מִצָּב הַבוֹסְטֵר גְּבוּל סוּרְיָה
רָטֹב וּמְאֹשֵׁר הַתְּעוֹרְרָתִי
עַל הַדְּרָגָשׁ הָעֵלְיוֹן בְּמַטַּת הַקוֹמְתִים
שְׁכַבְתִּי בַחֲשׂוֹן מַחְזִיק אֶת הָאֵיבָר שְׁלִי בְיָד
הַמְשַׁכְתִּי לְחֵשֶׁב עַל יוֹאֵב הַסְּמָל
הַחִיּוֹף הָאֲדִישׁ שְׁלוֹ
הַמְּבַט הַמְתַּגָּרָה
הַזְקַנָּן.

גְּאוּה

גְּאוּה זֶה לְכוּסִיּוֹת
גְּאוּה אֵיזָה בּוּלְשֵׁיט
גְּאוּה בְּתַחַת שְׁלִי
גְּאוּה בְּזִין שְׁלִי
גְּאוּה בְּאִישֵׁיּוֹת שְׁלִי
גְּאוּה בְּזֶה שְׁאֲנִי גְּאוּה
גְּאוּה בְּזֶה שְׁאֲנִי עֲלִיז

לֹא עֲלִיז
לֹא גְּאוּה
מִשְׁפָּל
מְדַכְדֵּךְ
נִלְחַם בְּדַכְאוֹן
תְּמִיד

בְּמִקּוֹם גְּאוּים שְׁיִקְרְאוּ לָנוּ חַד־פְּעֻמִּים
חַד־פְּעֻמִּים כְּמוֹ הַחַיִּים
לְזֶרֶק לְאַחַר הַשְּׁמוּשׁ.

שְׁפִיכָה מְקַדְמָת

אֲנִי מִבֵּיט בּוֹ מְלֻמְטָה
הוּא עוֹשֶׂה לִי טוֹב
"אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ" נִפְלֵט לִי
וְלִמְרָאָה פָּנָיו מִיַּד מְתַקֵּן
"עֲכָשׁוּ".

קי איי

הם רצו ללמד קרטה
אני לא
הם היו אלופים
אני לא
על אחי הגדול כתבו בעתון
עלי לא
אחי השני קנא בו
אני לא
אבא שלי היה גאה בשנייהם
ובי לא
אני קראתי ספרים.

לא למדתי להיות לוחם
הייתי תלמיד גרווע
ברחתי בכל הודמנות
אחרתי לשעורים
פשלת בתרגילים
ולא צעקתי.

לא יכלתי לצעק
לא יכלתי לצעק קי איי
המורה רצה שאצעק קי איי
זה חשוב, הוא אמר
זה חלק מהקרטה
לא יכלתי לצעק
לא הייתי כזה.

זה שאינו יודע ללכת הביתה / עופר פינקל

זה שאינו יודע ללכת הביתה תמיד נשאר אחרון. לא משנה אם זו עצרת עממית או מפגן ראווה לכבוד יום העצמאות, או לעתים מסיבה פרטית שאליה לא הוזמן, או הוזמן בטעות. זה שאינו יודע ללכת הביתה יהיה אחרון ההולכים. זה שאינו יודע ללכת הביתה נשאר עד הסוף, גם כשהאורות כבים או נדלקים בהתאם, הוא עדיין אינו יודע שהגיע הזמן לעזוב וללכת הביתה.

זה שאינו יודע ללכת הביתה הוא גם מהמקדימים להגיע, תופס את בעלי הבית בחלוק רחצה בדרך למקלחת זריזה לפני האירוע – הרי אף אחד לא מגיע בזמן. הם נבוכים אבל הוא לא, הוא יושב ומכרסם כיבוד בזמן שבעלת הבית משתהה יתר על המידה מול המראה עד שבעלה שמתעכב יתר על המידה בטיפול בשרוולי חולצתו, נאלץ לצאת ולהתמודד איתו ראשון, לנהל עמו שיחת כלום.

זה שאינו יודע ללכת הביתה אינו שותה או אוכל יותר מדי, אי אפשר להאשימו בהתנהגות שאינה נאותה, הוא מדבר על דא והא עם אורחים אנונימיים, חברים של חברים שלא מכירים אותו עדיין ואינם יודעים שנקלע לשם, לרוב עקב טעות ולעתים רחוקות עקב חשש שלא יהיו מספיק אורחים.

זה שאינו יודע ללכת הביתה אוהב חברה ואנשים, אך אינו יודע לנהל שיחות סלון קלילות שאורך חייהן דקה ומשקלן נוצה. זה שאינו יודע ללכת הביתה מתנסח בצורה שאינה קולעת לאווירה של המסיבה, כאשר זה שאינו יודע ללכת הביתה מנסה לשעשע את בן שיחו בבדיחה, הוא מתמהמה יתר על המידה ואינו מספיק להגיע לפואנטה בטרם קוטעים אותו ועוברים הלאה לאורח הבא. זה שאינו יודע ללכת הביתה נצמד תמיד למקור חום אנושי, בחוש דק מן הדק יודע זה שאינו יודע ללכת הביתה להעריך את החיים בדיוק במקום שבו הם מתרחשים.

זה שאינו יודע ללכת הביתה עונה לטלפון שמצלצל במטבח ואף אחד לא שומע בגלל הרעש של המסיבה. זו בסך הכול טעות במספר, אך זה שאינו יודע ללכת הביתה גם אינו יודע כיצד לסיים שיחות טלפון והשיחה נמשכת יתר על המידה, הופכת לפרידה

שאינו יודע ללכת הביתה סוקר במבט שווה נפש את שורת ארונות המטבח כמו גם את הזוג שנצמד ומתמזמז שם, לא ברור מה גורם לו להתגולל לבסוף חזרה אל המסיבה.

במסדרון הצר ליד השירותים קוצר זה שאינו יודע ללכת הביתה את ההצלחה היחידה שלו בערב זה, כאשר מישהו בקהל העומדים בתור שיכור מספיק כדי להחשיב את הבדיחה שהחליט לספר לו כמצחיקה. זה שאינו יודע ללכת הביתה משתדל להמשיך ולבדר את קהלו המתחלף בשרשרת בדיחות רצוצות עד שהוא נותר לבדו במסדרון.

זה שאינו יודע ללכת הביתה נשאר אחרון בסלון ריק מלוכלך עם רצפה דביקה וכוסות פלסטיק, מול מארחים ממצמצים שבסופו של דבר סוגרים את האור והולכים לישון. זה שאינו יודע ללכת הביתה נשאר לשבת בחושך עוד זמן-מה עד שהוא קם והולך. כשזה שאינו יודע ללכת הביתה סוגר אחריו את הדלת, הוא אומר לילה טוב ונשאר לעמוד לידה עוד זמן-מה מבחון. אף אחד לא מכיר את הליכתו השקטה הביתה מלבד אורות לילה אחרונים ולעתים קרנייה הראשונות של הזריחה.

ישר לכלא / עופר פינקל

עידו הגניב מבט דרך מראת הצד לעבר יריב במושב האחורי. יריב ישן, ראשו הטלטל עם תנועת הרכב. עידו החזיר מבטו אל הכביש והשדות, שדות מצהיבים צמאי מים נפרשו אל האופק. הוא רק צריך לזרוק אותו בכלא ואז הוא יצא לשבת, סופסוף קצת זמן מחוץ לגדוד. "לאן אחרי גולני?" התעניין הנהג. "חיפה, ענה עידו.

הם פסעו לעבר התחנה בגולני אחרי שירדו מהטרמפ, ועידו אמר ליריב שמעכשיו רק הוא תופס טרמפים, לבד. "אתה תשב שם ותחכה," פקד. עברו דקות ספורות מאז שאמר זאת, ויריב נעמד בהמשך הדרך והושיט את ידו אל הכביש. עידו לא הגיב, החייל הזה, לא היה ולא יהיה אף פעם חייל אמיתי. השמש הציצה מעל קו האופק והכביש מכיוון טבריה הוצף אור מסנוור. רכב הסעות עצר לידם ועידו זינק להגיע ראשון לחלון, הוא הורה ליריב בראשו לעבר הדלת האחורית, הביט בו כשנכנס, ואז התיישב מקדימה לצד הנהג.

"לאן בחיפה?" שאל הנהג, עידו היסס.

"חליסה," השיב יריב מאחור.

"אתם גרים בחיפה?" פיהק הנהג.

"הוא מביא אותי לכלא שש," אמר יריב, הנהג סיים את הפיהוק

בגיחוך.

"למה?" שאל הנהג את עידו. "הוא נראה בחור טוב, מה הוא

עשה?"

"לא אני שפטתי אותו," ענה עידו בשקט. "אני רק מביא אותו.

"אני חייל גרוע," צחק יריב מאחור. "הכי גרוע שיש." לא חייל

בכלל, חשב עידו.

יריב והנהג פצחו בשיחה קולחת על חיילים "פאקיונרים" וקצינים "כבדים", הנהג הורה על עידו באצבע. "זה, לא נראה כל-כך גרוע." "הוא דווקא בסדר," השיב יריב. "זה לא באשמתו." הוסיף בביטחון והביט בעידו בהערכה. עידו נבוך, למעשה החוק הצבאי קבע, כי היה עליו להתייצב ולבקר את יריב לפחות פעמיים, במהלך תקופות

הגימלים הארוכות שקיבל, לאמוד כמו עיניו את מצבו. עידו לא עשה זאת, תמיד היה משהו אחר דוחק יותר לעשות, וברור שאף אחד לעולם לא יעמיד לדין קצין על שלא מצא זמן לבקר חייל. "אז למה חליסה?" שאל הנהג. "אתם צריכים בכלל לצד השני של חיפה."

עידו נדרך, הוא לא הכיר את הדרך לכלא. "אתה מגיע לשם?" שאל. יריב אחז במשענת של עידו, גחן קדימה והתקרב. "עידו," אמר בקול שקט. "לא הספקתי לדבר איתך על זה מקודם, אני חייב לעבור בבית, לקחת בגדים, אין לי גרביים." עידו נאנח, הוא הסב ראשו חזרה קדימה אל הכביש, אך נלכד בדרך במבטו האבהי של הנהג. "אוקיי," הוא נכנע. "נרד בחליסה." אתמול בערב בפלוגה הכול נשמע אחרת, וסרמן אמר "רק תזרוק אותו בכלא ותצא הביתה, מגיע לך ליהנות קצת." כל העניין הזה לחלוטין לא תקין, חייל אמור להגיע לכלא ברכב צבאי עם ליווי, לא בטרמפים. עכשיו הם צריכים לעצור אצלו בבית? גרביים, זה מה שחסר לו, מי יודע כמה אנשים יש שם, יש לו אחים? אחיות? הורים שלו יהיו שם? אם היה טורח ומגיע לבקר את יריב במהלך הגימלים שלו, כמו שהיה אמור, היה יודע את התשובה לכל השאלות האלו. עידו דמיין עבור יריב משפחה גרוזינית גדולה וחמה, כולם מפנים אליו מבט בזמן שיריב מסביר להם שהוא לוקח אותו לכלא.

הם ירדו בחיפה, יריב הורה לנהג היכן לעצור. הם החלו להעפיל במעלה השכונה לעבר הבית. עידו זיהה את המקום, הוא חלף על פניו בעבר ברכב, בכניסה וביציאה מחיפה. שכונה מעורבת, ענייה ומוזנחת, כיפת מסגד צבועה בכחול, מעולם לא חשב מי גר כאן. אף-פעם לא חשב שימצא את עצמו הולך כאן ברגל. הוא המשיך לקדוח במחשבות לחוצות על המשפחה של יריב שמחכה לו שם, עכשיו דמיין את עצמו מנהל איתם קרב יריות במורד הרחוב, העמוד הזה של המכולת יהיה עמדה טובה לזרוק ממנה רימון. יריב צריך להיכנס עד שתיים בצהריים לכלא, עכשיו כבר כמעט שתיים-עשרה, הירידה מרמת-הגולן תמיד לוקחת יותר זמן משחושבים, הרימון יתגלגל למטה, עדיף לנהל את קרב הנסיגה בחדר המדרגות,

תלוי כמה הם יהיו.

עידו עלה באיטיות אחרי יריב. בכניסה לדירה שקל להמתין בחדר המדרגות החשוך, כמה זמן כבר לוקח להביא זוג גרביים. יריב בדק את הידית ואז דפק בדלת, הדלת נפתחה כמעט מיד לסלון שמחובר למרפסת, קרני השמש שהכו ברצפת המרפסת החזירו אור מסנוור.

"יריבי, " אמו של יריב יצאה לחדר המדרגות וחיבקה אותו. "לא הודעת שאתה בא, תיכנסו, תיכנסו, הבאת חבר?" יריב לא ענה.

"אני המ"מ של יריב, " עידו ענה במקומו. "המפקד שלו, " הסביר.

"אני אימא של יריב, " היא חיקתה בלי משים את הטון החמור

בקולו. עיניה נפנו אליו והיא סקרה קצרות את דרגותיו ומצחו

הבהיר, עידו השפיל את עיניו. "שמי יהודית, " אמרה.

"עידו, " הוא ננער וירה את שמו לתוך השקט.

"משהו קרה, " אמרה יהודית. "מה קרה?"

"הוא לוקח אותי לכלא, " אמר יריב. נראה שהדיעה הזו לא

הפתיעה אותה במיוחד, אולי אפילו הרגיעה. "אבל למה?" פנתה

אל עידו ברכות, היא הצמידה אליה את בנה. "מה הוא עשה?"

"הוא שבר שמירה, " התנצל עידו.

"שבר שמירה? על זה שולחים לכלא?"

"זה לא רק זה, " התגונן עידו, תחת מבטה חש שיסודות עולמו

מתערערים. "זה עוד הרבה דברים, המ"פ הרגיש שצריך להחמיר

איתו הפעם."

"אני מבינה, " יהודית ניגבה את ידיה. "טוב, בואו תאכלו משהו

ואני אקח אתכם לשם. " יהודית ויריב פסעו פנימה והאור בחדר

המדרגות כבה. עידו המשיך לעמוד שם עוד רגע באי נוחות

ובלבול, הוא לא היה בטוח ששמע נכון. היא באמת הציעה עכשיו

שהיא תיקח אותם לשם? מבחינת לחץ הזמן זה יהיה מעולה, ממש

הקלה, אבל ברור לחלוטין שהוא צריך לדחות את ההצעה הזו.

עידו פסע פנימה, הוא צריך להגיד ליריב שיביא מה שצריך ושירדו

לכביש להמשיך לתפוס טרמפים. אם היא תתעקש, אז הוא יצטרך

לדחות את ההצעה שלה, בעדינות אבל בתקיפות. עידו הציץ בהם,

יהודית כבר הובילה את בנה אל המטבח שצמוד לכניסה, תוך

פטפט צוהל פשטה על הסירים הגדושים וערמה לבנה צלחת אוכל

מהבילה וניחוחית, נראה שלרגע שכחו את עידו עד שסגר אחריו את הדלת. "מה איתו?" שאלה יהודית. "מה הוא אוכל?" הניחוח הנעים של האוכל הביתי שלה מילא את נחיריו של עידו, בטנו נצבטה ברעב, יריב הביט בו מהמטבח בשאלה, אבל עידו לא היה מסוגל.

"בשבילי רק כוס מים," אמר. עידו הלך למרפסת, המחשבה שאימא של יריב תביא אותם לכלא הציקה לו מאוד, הוא צריך להגיד משהו, מצד שני זה כל כך נוח. הוא עדיין לא היה בטוח שזה מה שהיא אמרה, אולי הוא לא שמע נכון. בכל מקרה, הוא חייב לדחות את ההצעה שלה, למרות שאין זמן. יהודית פסעה לעברו עם כוס מים, עידו לקח את הכוס והודה לה. יהודית נשענה על מעקה המרפסת ושאפה אוויר. "איזה אוויר טוב יש היום, אתה מרגיש?" היא לקחה עוד שאיפה עמוקה והשתעלה. "כל כך יפה פה," אמרה. עידו נשא מבטו והשקיף על הנוף. פיסה קטנה ממפרץ חיפה נפרשה לעיניו, סבך צפוף של כיעור תעשייתי וכבישים עמוסי תנועה מרוצפים באינספור ארובות גבוהות שפולטות עשן לשמים. רק הרחק מעבר לכל זה ניתן היה להבחין במעט ים. "היית רוצה להישאר כל היום על המרפסת," אמרה יהודית ופנתה וחזרה למטבח.

עידו הביט סביבו, הוא לא ראה שום דבר מיוחד במרפסת הזו. הוא נלחץ מכך שאין לו הערכה של זמן, כמה זמן ייקח להם להגיע מכאן לכלא שש? השמש כבר התקדמה לעבר מרכז השמים, הזמן זוחל קדימה. עידו סיים לשתות את המים בכוס והתקרב לעבר המטבח, מבעד לפתח ראה שיריב כבר מסיים לאכול. "יריב," אמר. יריב הביט בו, עידו הניד בראשו לתזוזה.

ישוב במושב האחורי, חגור בחגורת הבטיחות, צפה עידו בנוף החולף על פניו. מדרונו המיוער של הר הכרמל התנשא מעלה מעבר לקו הראייה, מן הצד השני של הכביש נפרשו שדות מערבה וקרני השמש פיזו על הים. במושב לפניו ישב יריב, יהודית זמזמה לעצמה עם הרדיו. אחרי כמחצית השעה של נסיעה ראה עידו בצד הכביש את שלט הפנייה לעבר בית הכלא הצבאי. הם הגיעו. שדה ענק של חרציות פורחות בצהוב הגיע ממש עד שער המחנה הצבאי.

יהודית החנתה את הרכב לצד הכביש בקצה השדה, "היינו צריכים לעשות פה פיקניק", אמרה. "כל כך יפה פה." עידו הזדרז לצאת מהאוטו וניגש אל השער, הש.ג. הורה לו ביד עצלה לאן עליו לגשת, הוא ניווט בזריזות משער הכניסה של הבסיס לעבר עמדת הקבלה כשיריב מזדנב באיטיות בעקבותיו. "הבאתי חייל", קרא בדלת הכניסה של עמדת הקבלה לבית הכלא. מבטו נח על שעון הקיר שממול, מחוגיו ציינו את השעה ארבע, עידו נבהל לרגע עד שקלט כי המחוגים אינם זזים. עידו כחכח בגרונו, "יריב", קרא. "יאללה."

"רק רגע", בלם אותו הסמל שמאחורי הדלפק. "אני צריך את כל הטפסים." עידו שלף מכיס חולצתו את טופס השיפוט ששמר שם מקופל והושיט אותו לסמל. הסמל פרש את הטופס, יישר אותו ועיין בדפים, יריב התמהמה בדלת. "אני צריך גם טופס בדיקה רפואית שהחייל עבר בגדוד", אמר הסמל.

"הוא עשה את זה אתמול", אישר עידו והביט לעבר יריב. "יריב איפה הטופס?" יריב הושיט את ידיו לעבר כיסי חולצתו ואז לכיסי מכנסיו ואז נגע בראשו כנזכר, "שכחתי את זה, על השולחן, בכניסה לבית." "שיט", אמר עידו. "מה נעשה עכשיו?" הוא הציץ שוב בשעון העומד שעל הקיר.

"זה מקולקל", אמר הסמל תוך שפשט את ידו כדי להציץ בשעון היד שלו.

"אני יודע", אמר עידו, הציץ בשלו ואמד את הסמל מעבר לדלפק. "משתיים אני לא יכול לקבל אותו יותר", אמר הסמל. "ואני לא יכול לקבל אותו בלי טופס בדיקה רפואית מהגדוד." עידו הביט ביריב בתסכול, בתוך הכעס שהתעורר בו מצא את עצמו תוהה כמו הרבה פעמים בעבר האם עשה את זה בטעות או בכוונה? בכל מקרה זה היה אופייני.

יריב הביט בעידו. "אל תדאג", אמר. "אני אטוס ברכב של אימא שלי ואביא את זה."

"אני בא איתך", אמר עידו.

"לא צריך, באמת", התגונן יריב. "אתה יכול להישאר פה." עידו ויריב יצאו בריצה משער המחנה, יהודית התקדמה בינתיים הרחק

לתוך שדה החרציות ועישנה סיגריה, הם נופפו לה והיא התקרבה לאט.

"כל כך טוב להיות מחוץ לעיר, " קראה לעברם. "איזה אוויר יש כאן."

"אימא שכחתי טופס בבית, " צעק יריב. "אנחנו ממהרים, אנחנו נוסעים להביא אותו."

"חבל, רציתי להישאר פה קצת, " אמרה יהודית. "כל כך נעים בחוץ."

יריב נכנס למושב הנהג והניע, עידו הזדרז להיכנס אחריו למושב שליד הנהג. הם טסו על הכביש במהירות גבוהה, יריב חותך מכוניות מהצד וחולף בצמתים רגע לפני שהרמזור מתחלף לאדום. עידו רצה לרסן את הנהיגה הפרועה אך שתק, ידו התהדקה על הידית מעל הדלת, בדיוק בגלל זה לוקחים חיילים לכלא ברכב צבאי, בצורה מסודרת, בלי כל השטויות האלו בדרך, גרביים. יריב המשיך לנהוג בפראות, עידו חשב על ביטוחים וכריות אוויר שסביר להניח שאין ברכב הרעוע הזה, כששמע את קולה של יהודית מאחור. "יריב, תרגיע, " אמרה. "סע לאט, אנחנו רוצים להביא אותך לכלא בשלום, " היא צחקה. יריב גיחך, עידו לא חשב שזה מצחיק. יהודית המשיכה לדבר, עידו חשב שהיא עושה זאת רק כדי שיריב ינהג יותר לאט. "כשיריב היה ילד קטן, היה לנו משחק כזה שנקרא 'חבילה הגיעה', זה היה משחק לוח כזה, כמו מונופול עם כל מיני חוקים ועניינים, אבל אחרת, המנצח היה מי שהצליח להוציא חבילה מהמכס. הייתה שם משבצת אחת שקראו לה 'דרך צלחה', כל פעם שהיית עובר שם, היית מקבל מאתיים לירות. והיה שם גם כלא. " עידו כרה אוזן. "והיה מין כרטיס כזה שאותו אני זוכרת עכשיו, אם במקרה הרמת את הכרטיס הזה, היה כתוב עליו, 'לך ישר לכלא, אל תעבור בדרך צלחה, לא תקבל מאתיים לירות.' " יהודית צחקה מכל הלב ויריב נדבק בצחוקה. "אני זוכר את זה, " אמר יריב. עידו הובך. "אתה מבין? " שאלה יהודית. "כן, לא מספיק שאתה הולך לכלא, גם לא תקבל מאתיים לירות." ענה עידו.

הם הגיעו חזרה לשכונה של יריב, יריב לא טרח להחנות את הרכב בחניה, הוא קפץ מהרכב ורץ במעלה המדרגות, עידו נשאר ברכב ואז אחזה בו לפתע מחשבת כהלה והוא זינק ורץ אחרי יריב גם הוא במעלה המדרגות. "מה זה, מה קרה?" שמע את קולה של יהודית מאחוריו, גם היא יצאה ורצה אחריהם מהאוטו. עידו מיהר במעלה המדרגות כשהאור כבה עליו, הוא מעד והתרומם ואז נצמד לקיר וגישש את דרכו בחושך, האור שב ונדלק והוא ראה בעקבותיו את יהודית, מתנשפת, "הוא לא יברח לך", אמרה. היא המשיכה להתנשף, התיישבה בקצה המדרגות והשתעלה. האור כבה שוב. "אתה מקשיב לי?" שאלה יהודית בחושך. עידו החליק לאורך הקיר, מדרגה אחר מדרגה, מגשש אחרי המתג שידליק את האור. "תקשיב לי", אמרה יהודית שוב. "הוא ילד טוב, אל תהיה כל כך לחוץ". עידו מעד אבל המשיך לעלות, ידו מושטת קדימה בחושך. "אני אומרת לך שהוא לא יברח, אתה מקשיב? הוא ילד טוב, הוא לא יברח לך, אתה שומע אותי? אתה שומע?" עידו הגיע לישורת ומצא את המתג, הוא הדליק את האור והביט מטה למקום שבו ראה אותה מתיישבת, אבל יהודית כבר לא הייתה שם. הוא המשיך בריצה במעלה המדרגות. דלת הדירה עמדה פתוחה, יריב לא נראה בשום מקום, עידו צעד פנימה בהיסוס. "יריב?" אמר. "יריב?" קרא שוב בקול.

"מצאתי את זה", קולו של יריב בקע עמום מאי שם בדירה.

עידו פסע לעבר הקול. "איפה אתה?" קרא.

"אני משתין", קרא יריב שוב באותו קול עמום.

"יאללה בוא כבר, בוא ניסע", קרא אליו עידו בחזרה.

הם ירדו בריצה במדרגות, יהודית לא הייתה שם, היא גם לא הייתה

באוטו. עידו ויריב הביטו סביב בדאגה ואז הבחינו בה עומדת

ומדברת עם המוכר במכולת שמתחת לבניין. "אימא!" קרא יריב.

"אני באה, אני באה", אמרה יהודית, היא התקרבה בטבעיות אל

המושב הקדמי ליד הנהג ואז פנתה אל עידו. "זה בסדר שאשב

כאן?"

"בטח, ברור", ענה עידו.

"אני מציעה כי חשבתי שאולי אתה רוצה להרגיש יותר כמו מפקד."

עידו התיישב מאחור, "זה בסדר גמור, בואו נזוז כבר." יריב הניע את האוטו ויהודית נכנסה והתמקמה באיטיות. "נצטרך לעצור אצל ויקטור," אמרה ליריב. "אצל יודה נגמר לו הפרלמנט הארוך." הם החלו בנסיעה, בדרך חזרה נראה שהיו פחות מכונניות על הכביש. באחד הצמתים ראו חייל, יהודית ביקשה לעצור לו, אך יריב סירב "אנחנו ממהרים," אמר. הם חלפו על פני הטרמפיאדה, "חייל מהאוגדה," מלמל עידו.

"אז אני עוצר..." יריב הוריד את הרגל מהגז. "לא, באמת אין זמן," אמר עידו. הם חלפו על פני החופים הדרומיים של חיפה, חופים ארוכים נשטפים ומקציפים בגלי הים התיכון. עידו רצה לפתוח את החלון, להרגיש את הרוח מכה בפנים, לשאוף את ריח הים, עוד קצת, רק עוד מעט והוא יהיה בחופש, פתאום התבייש, הוא נעץ מבטו קדימה, בכביש, בתמרורים, בכלוך שלצד הדרך.

יהודית פתחה את החלון שלה. "תגיד לי אם זה מפריע לך," קראה אליו מעל לקול של הרוח, הרוח הכתה בחוזקה בפניו של עידו, באחורי הרכב החל לרשרש נייר ללא הרף. "זה בסדר," אמר עידו.

"מה הוא אמר?" שאלה יהודית בקול את יריב, יריב הביט אחורה אל עידו, ראשו של עידו נח על המושב, עיניו עצומות. "נראה לי שזה בסדר," אמר יריב. אחרי כמה דקות סגרה יהודית את החלון ואספה את שערה. היא הציצה אחורה לעבר עידו. "אתה יודע מה באמת הייתי צריכה לעשות," אמרה ליריב. "לחטוף את שניכם לים." עידו נרתע באחת והביט סביבו במבט מבוהל, הוא הביט בשעון ובמד המהירות. "אל תדאג," אמרה לו יהודית. "אנחנו עוד רגע שם." העיקול, הפנייה והשדה הצהוב היו מוכרים לו עכשיו, יריב עצר בחריקה מעלה אבק, ליד האזור המיועד למפגשי חיילים ומשפחות. הם הגיעו.

עידו לקח נשימה עמוקה. "בוא יריב." יהודית נישקה את יריב ויריב ניתק מאמו והלך אחרי עידו. בכניסה למחנה הסתובב והביט לעברה, היא נופפה לו והוא נופף בחזרה. "הטופס?" שאל הסמל את עידו, יריב עמד בגבו אל עידו עדיין

מנופף ליהודית שעמדה בשער המחנה כשכידו הטופס, עידו חטף את הטופס מידו של יריב והגיש אותו לסמל. השעה הייתה חמש דקות לפני שתיים. "זהו! עכשיו הוא שלך!" אמר לסמל. יריב נכנס פנימה. הם עברו על כל המסמכים ווידאו. "בסדר, יש הכול," אמר הסמל. "בוא," הורה ליריב. "כנס מכאן." יריב הפנה מבט שואל לעבר עידו. "בהצלחה," אמר עידו. הוא לא הצליח להישיר מבט אל עיניו. הסמל הוליך משם את יריב, יריב הפנה עוד פעם מבט לעבר עידו. "שמור על עצמך," מלמל עידו כשהסתובב ופסע החוצה משם. כשיצא מחוץ לשער המחנה ראה שיהודית עומדת שם, היא עמדה חבוקת ידיים, זר חרציות קטן בחיקה. "חיכיתי לך," היא אמרה. "אתה צריך טרמפ?" "לא, תודה," ענה עידו. "אני אסתדר." "זה בסדר," אמרה. "אני מבינה." עידו נותר על עמדו בכניסה. מצדו השני של הכביש ניצבה תחנת אוטובוס מוזנחת ובודדה. הוא הביט לעבר הצומת, הכביש היה שומם לחלוטין. הוא שמע את יהודית מניעה את הרכב, היא השתהה מעט בצומת עד שכיוונה את הרדיו, ואז חלפה על פניו בצלילים קצביים ושיער מתבדר ברוח. הוא צפה ברכבה החבוט הלבן עד שנעלם ואז נשען לאחור על גדר הכלא, סוף כל סוף חופש.

במבט לאחור / עינת שחק

הוא צובט לי את הפטמות. אני לא מסוגלת להרים את היד כדי להזיז לו את שלו. הוא שואל אותי אם אני אוהבת את זה. אני נוהמת כי לא מסתדרות לי המילים עם השיניים והלשון. חבר שלו נכנס. אני ביקשתי מאפרת לא לעזוב אותי, אבל לא היה לה נעים מהם.

המים קרים. קרים וטריים. עכשיו אני לא מגעילה שמרוחה בקיא. מאז שהייתי בחיתול לא הקאתי. אפילו כשניסיתי, אפילו כשכל הבנות התגאו בכישורי ההקאה הרצונית שלהן. מישהו משפריץ עליי מים כמו שעושים לאסירים חדשים בכלא, אבל אני לא מצליחה לראות את הפנים שלו.

אפרת אומרת שמכל הימים בחרתי דווקא היום ללבוש את התחתונים האלה. היא משכנעת את המכוער והשלישי לצאת מחדר האמבטיה, כי היא דואגת שאולי זה יביך אותי ושלא כל כך הרבה אנשים צריכים להיות שם. היא יוצאת איתם. היא ממש ילדת מסיבות אני חושבת לעצמי, ונוזכרת בפעם הראשונה שפגשתי בה, כשהצבא החליט שהיא תהיה החונכת שלי. אז חשבתי שהיא נראית כמו מדריכה בצופים במדי חיל האוויר, ושעוד מעט היא תחלק לי צ'ופר מנייר סול.

אפרת חוזרת עם המכוער ועם השלישי. הם מחליטים פה אחד עם אפרת, להוריד לי את החולצה כי היא ספוגה לגמרי בקיא ושזה מגעיל. אני מנסה להגיד להם שלא נעים לי, שאפילו בבית שלי אני לא מתפשטת בחברת אף אחד, ושבצבא קיבלתי אישור מיוחד להתקלח לבד, אבל הם ואפרת מודיעים לי שזו לא הפעם הראשונה בחיים שלהם שהם רואים לבחורה. הם חושבים שכדאי שאני אשטוף את עצמי.

בחור בשם חי או חיים חוזר. הוא מנסה לנהל איתי שיחה, אבל אני לא מגיבה. הוא שואל אותי אם חברה שלי תמיד ככה ואם גם אני כזו. מחר יניבי ינזוף בי ויקבע חד משמעית שאני לא מהבנות האלה. שזה סיפורים ששומעים על בנות מסכנות משכונות מצוקה. ואנחנו נצטרך לנתק כי כבר ייכנס יום כיפור, והוא יציע לי שאפילו

שאנחנו לא מאמינים באלוהים עדיף לי לצום. אני לא עונה. חי או חיים אומר לי שיש לי מזל שהוא פה, דואג לי, ושזה בכלל לא הוגן שהוא מפספס את מה שקורה בסלון.

בחור בשם חי או חיים אומר לי שהוא יוצא לסלון ושמש אורגיה מה שקורה שם. הוא מבטיח שהוא יחזור לראות מה שלומי. הוא לא שומע שאני ממלמלת "לא".

אפרת ועוד איזה מישהו, שאני זוכרת שחשבתי שהוא מכוער, עומדים ומסתכלים עליי. הבחור שיושב לידי מספר להם שהקאתי על עצמי ושהוא ניסה לשכנע אותי להתרומם אל האסלה, אבל לא הסכמתי לקום. לא טוב לערבב, אפרת והמכוער קובעים ויוצאים חזרה לסלון. בחור שמציג עצמו כ"חי" או "חיים" נשאר איתי. אני מרוחה בקיא של עצמי. אני שוכבת על הרצפה, הראש שמוט בין האסלה לקיר. הקאתי בהפתעה. לא היו לי כוחות להתרומם לאסלה.

אפרת דופקת לי על הדלת. אני אומרת לה שעוד רגע אני אצא, שאני צריכה שניה. היא מסובבת את הידית ונכנסת. הייתי בטוחה שנעלתי. היא רואה אותי על הרצפה. היא מנסה להקים אותי ואני מתנגדת. עוד רגע. עוד שנייה. אני כבר אקום. שלושה גברים באים אחריה. הם צוחקים. אני לוחשת לאפרת שלא תעזוב אותי, אבל היא אומרת שלא נעים לה מהם. אחד מהם נשאר לשבת לידי. אני מתיישבת על הרצפה. הרצפה קרה ונעימה. אני חושבת שאולי אם כל הגוף שלי יחוש בקור אני אירגע יותר מהר. אני נשכבת באמת נעים. מזל שאף אחד לא רואה אותי. עוד שניה זה יעבור. אני נכנסת לחדר האמבטיה ונועלת אחריי את הדלת. אני לא יודעת איך הסכמתי לבוא לפה, ועכשיו שאני פה, אני מתה לברוח. זה מלחיץ אותי, ופתאום אני לא מצליחה לנשום. רק באנו, אין סיכוי שנצליח ללכת מפה עכשיו. אני והכבוד המפגר שלי, למה הייתי צריכה לריב עם אמא על הונטולין? לפחות הייתי אומרת לה שאין סיכוי שאני לוקחת, אבל שמה אותו בתיק בכל זאת. אין לי אויר. אני רוצה לצאת מפה. אני חייבת להירגע רגע. אני מרגישה שנתקע לי החיוך. החדר מאבד שיווי משקל. אני חייבת להגיע לשירותים, אני חושבת שאני משתינה על עצמי. אני

מגייסת את הקול הכי רגוע שלי ושואלת איפה השירותים. מישהו אומר לי שחדר האמבטיה נמצא בקצה המסדרון. אני הולכת לאט, מקפידה באופן מוגזם ללכת זקופה.

אני אפילו לא יודעת את השמות של האנשים האלה. אני משננת לעצמי בראש את שם הרחוב בתל אביב, אבל פתאום אני כבר לא בטוחה שאנחנו באמת פה, ובכלל איך הגענו לבית הזה. אני ממש שיכורה. הדבר היחיד שאני מצליחה לחשוב עליו זה שבא לי לעשן, בא לי לעשן, בא לי לעשן. הם מעניקים לי את הראש הראשון. אני מורידה אותו בפעם אחת, והם מחמיאים לי שאני קרנפית. הם לא יודעים שכבר שנה לא עישנתי. כולם שקועים בשיחה ערה, אבל אני כבר לא ממש מבינה מה הם אומרים, אז אני רק מחייכת.

שלושת הגברים מקלפים במהירות ניילונים מהספות. "רק עברתי לפה," אחד מהם מתנצל. אנחנו יושבים על ספות חדשות בדירה יוקרתית. הם מנסים לנהל איתי ועם אפרת שיחת חולין, כאשר ברור לכל הנוכחים שאין לנו על מה לדבר. כל משפט שנזרק לחלל החדר הריק, מותר אחריו הד. כשהשיחה מגיעה למבוי סתום, אחד מהם מוציא את מכשיר הפלא, מחולל הניסים והמסיבות. "הוא נוהג כמו משוגע," אני מסתובבת ולוחשת לאפרת, אבל אפרת שקועה עמוק בתוך הפה של המכוער. אני חושבת לעצמי שהיא כל כך יפה, למה לעזאזל היא עושה את זה. אנחנו דוהרים במכונית ספורט כלשהי ברחבי העיר. לפתע הנהג פונה בחדות ונכנס לחניון של בניין. הוא יורד קומה ועוד קומה ועוד קומה. אני מנסה לשים לב כמה קומות הוא יורד, מנסה לשים לב על איזו קומה הוא לוחץ במעלית.

"בואי נלך איתם, בטוח יש להם משהו לעשן," אפרת אומרת לי. אני אומרת לה שאני חושבת שזה מפגר לנסוע שיכורות כל כך עם שלושה גברים שאנחנו לא מכירות לבית שלהם. "רק הפעם" היא מבקשת ממני, "בשבילי."

הלוך חזור / עינת שחק

בשעה עשר עשרים ושתיים בדיוק עמדה אניטה בפתח ביתה עם עגלת קניות ריקה. ביד אחת החזיקה בידית העגלה, בשנייה בידית הדלת. האור בחדר המדרגות כבה. אניטה ניסתה להבין אם היא יוצאת אל הסופר, או שמא הרגע שבה ממנו. היא נכנסה פנימה. למזלה מנחם לא ישב על כורסתו, לא גזם יבלות רגליו, לא התווכח עם העיתון. היא האזינה לרחשים שבקעו מן הבית. שעון הקוקיה שקיבלו מהבנק חרק קצובות בסלון, המקרר טרטט בתשישות, רוח הדפה קלות את תמונת הנישואין שלהם. ככל הנראה מנחם מנמנם. בימים כתיקונם עצלותו קוממה אותה, אך היום, הודתה, מצאה בכך מן הנוחות. היא התיישרה מבולבלת על הספה הגדולה בסלון והתבוננה על הדלת. על קצה הלשון מתגלגלת לה כוונתה, כמעט ומתגלה, אך חומקת. היא העבירה מבט על בגדיה, חיפשה פרט שיסגיר, איזה כתם אולי, או מדבקה קטנה של מחיר שנצמדה אליה בטעות, אך לשווא. מבלי משים החלה מסובבת את טבעת הנישואין. השעון האיץ, גרונה יבש. ובכן?

המטוטלת הנידה כלפיה לשלילה. גם אני לא חושבת שהייתי שם הבוקר, הסכימה. השעה מעט מוקדמת. לו הייתי מבקרת בסופר, הייתי חוזרת לפחות עם כמה מצרכים בעגלה, ניסתה את קול ההיגיון אך מיד הסתייגה, שכן בתקופה האחרונה פיתחה חמדה מגונה לשימוש בשירות המשלוחים. קשה להאשים אותה, מי לא היה נהנה מיתרת הכבוד שנהגו בה, הנחמדות והסבלנות שהפגינו כלפיה הקופאיות והמנהלת בסופר, גם אם כדי להיפטר ממנה מה שיותר מהר.

היא התרוממה מהספה וצעדה צעדים כבדים ונחושים אל עבר המקרר לבדוק אילו מצרכים חסרים לה. המקרר היה עמוס מוצרים עטופים בשקיות, ואניטה התקשתה לעמוד על תכולתן. היא התכופפה, לא בלי מאמץ, אל עבר מגירת הירקות המתפקעת ניילונים ומשכה אותה בכוח. שקית עם מלפפונים אשר העלו עובש הייתה בראש הערימה. תחתיה שקית נוספת מלפפונים, רובם עיסה

ירקרקה. אניטה דחפה את המגירה פנימה. היא זקוקה לקפה. היא תשב בשקט, תסדיר מחשבותיה, תשחזר לאחור. היא הרתיחה מים בקומקום וקראה "אתה רוצה קפה, מנחם?" אחרי נשאה זוג אצבעות אל עבר העורק הראשי בצוואר. הדופק, לצערה, הניח דעתה. המקרר המלא לא עזר לה כלל. מקרר מלא הוא סימן מובהק לכך שלא צריך ללכת, וודאי שלא לחזור. היא נברה בין קופסאות הפלסטיק בארון אך לא מצאה סוכר. אם כן, ודאי יצאה לסופר. היא הלכה אל דלת הכניסה, אל המקום בו השאירה את העגלה, הסתכלה פנימה שוב לתוך הברד, וסוכר אין. ומה אם תשתה פעם אחת את הקפה לא ממותק, הרי זה לא יהרוג אותה. טוב שמנחם ישן, מצוין אפילו, אחרת עוד היה רוצה קפה, ורק זה חסר לה, שיתחיל לשאול ולברר וינסה להבין למה אין סוכר. וחוזרת חלילה אל המקרר לראות אם יש עוגה, אך אין, ואם יש, לבטח עטופה בניילון לשמירה על הטריות, ולה אין סבלנות לחפש. בסדר, תשתה מר. ופתאום עלה בדעתה שאולי הלכה וקנתה סוכר, ובטח קנתה יותר מקילו אחד כמו שהיא מכירה את עצמה, אזי המשלוח עתיד להגיע, אמת ויציב, שריר וקיים. היא חשבה לצלצל אל הסופר לברר, אך לא ידעה כיצד תעשה זאת מבלי לעורר חשד. היא התיישבה מול ספל קפה מר בסלון והתבוננה סביב. קרני אור ספורות חדרו מבעד לחרכי התריסים, פגעו בעציצים חומים מיובש, ונשברו. מי יודע לאיזו שעה יגיע המשלוח ועוד כמה כוסות מרירות תידרש לשתות היום. היא ליטפה את טבעת הנישואין באגודלה, ועלה בדעתה שלעיתים בסופר הם רושמים על פתקית את השעה המשווערת. חיטוט מקיף בתיק העלה ארבע פתקיות שונות, עם שעות מוקפות בעיגול, אך ללא תאריך, אף לא על אחת. המשלוח עשוי להגיע בשתיים עשרה בערך, בשתיים וחצי בערך, בשלוש או בחמש. אולי בכל זאת תטלפן לשאול. אך מה תאמר? רק זה חסר לה, ששמה, בסופר, יחשבו את אניטה למשוועת. ככל שהפכה ברעיון השיחה לא הצליחה להעלות נוסח שיכבד אותה. "שבע- שתיים- ארבע- שבע- אחד- תשע- שש", דקלמה את מספר תעודת הזהות שלה. "שבע- אחד- שש- שתיים- חמש- אפס- שלוש", שיננה את של מנחם. את כל המילים הראשונות שרויית

אמרה היא זוכרת- אמא, טאטא, הויסה, את שמות כל הגננות בגן, וליתר ביטחון אף חזרה על סדר הפעולות בעת החייאה. היא קמה שוב אל הדלת. ניסתה לאחוז בידית, למשוך את העגלה, אך כלום לא עלה. היה ברור לה שיש דבר מה שהיא מפספסת, שפשוט, פרח ממנה ככל הנראה. היא התבוננה עוד רגע קט, נבוכה אל מול דלת ביתה המוכרת, דלת קפואה שאינה רומזת, ממוללת בקצות אצבעותיה את טבעת נישואיה. אולי צנח לה הסוכר? היא נזכרה בפעם ההיא שיצאה לטיול עם מנחם ועם אחותו ציפורה לתבור. פתאום באמצע הפסגה הרגיש מנחם לא טוב ועשה סיפור שהנה הוא הולך וזהו זה. אניטה הייתה צריכה להרחיק ממנו את ציפורה ההיסטרית, שלא יודעת כלום מהחיים שלה אבל חושבת את עצמה למומחית גדולה, להושיב את מנחם בצל, מתחת לעץ, ולתת לו סוכרייה מהתיק שלה. הוא היה מבוהל כמו ילד והיא הרגיעה אותו וטיפלה בו עד שחזר לעצמו. אם מנחם היה ער, ברגע זה ודאי היה מאבד עשתונותיו. היא חייכה חיוך סלחני, שכן לא כל אחד מסוגל לתפקד במצבי לחץ. ובכל זאת, היה עליה למהר. רק זה חסר לה, שהוא יתעורר עכשיו והיא תצטרך להצדיק עצמה. אולי בכל זאת תימצא לה סוכרייה בתיק, והיא נברה וחיטטה והוציאה חשבונות וקבלות אך התיק הכזיב. מילא, אולי יגיע כבר הסוכר והכל יסור על מקומו בשלום. היא נזכרה להכין מבעוד מועד טיפ לשליח על כל משלוח שלא יבוא. פתחה את הארנק, אך מצאה שאין בו שטרות, גם לא כרטיס אשראי. רק מטבעות ספורות, כלל לא מספיקות לטיפ. גל חום ולאחריו קור חלף בגופה. היא צעדה מהוססת אל חדר האמבט. מבט חטוף בראי שיקף חריצים סדורים על פניה שתי וערב, ללא טיפת איפור לרפואה. צבע הנחושת הנסוג בשיערה חשף שורשים לבנים. המחשבה שיתכן וערכה קניות בפומבי במראה כה כעור שלחה אניצי סומק ללחייה. אניטה מתחה לשונה אל עבר הזכוכית, כפי שלמדה בשיעור הראשון בבית הספר לאחיות לפני שנים, אך לא ניכרו בה סימני התייבשות. היא פתחה את מגירת האיפור כדי לתקן את הלבואה, לפני שיגיע הערבי של המשלוחים. הוא עוד עלול לחשוב שיש פה איזו זקנה בלה, שמחכה בשיער סתור וקמטים למוות שיבוא לגאול

אותה. רק זה חסר לה, שערכי ירחם עליה, או חמור מזה - ינסה לעשות עליה קונצים. היא מצאה במגירה את מברשת השיניים של מנחם אשר השחירה בקצוות. היה עליה להודות שלא מצאה ערמומיות רבה במקום המחבוא שמצא לו. היא חיפשה את קרם הפנים שלה בין הקופסאות אך מרבית הקרמים היו יבשים. עפרונות הצבע האדומים העלו שכבה דקיקה של אבק. היא מצאה שפופרת שעוד אפשר היה לחלוב ממנה נעורים ומרחה בזריזות על העור הכמוש ועל הקפלים בצוואר. מישהו התעסק לה עם הטואלט, אולי אפילו פרצו להם לדירה. אם כן זה חייב להיות מישהו שידע שיש לה את הקרמים הכי איכותיים, מותאמים במיוחד לעור רגיש כשלה. על כל פנים עכשיו הכול הרוס ומטונף, הבשמים התקלקלו, הלאקים התקשו.

ודאי חבטו בה והיא התעלפה. בגלל זה היא מבולבלת, והיא כמו מטומטמת הולכת אל הסופר, כאילו הכול רגיל. היא מיששה קרקפתה באצבעות כושלות, חיפשה אחר בליטות או חלילה דם. ניסתה לאתר סימני חבלה; על הצוואר, על ידיה, אפילו ניסתה על גבה, אך כלום. גם לא כואב. אם כן סיממו אותה. אניטה ניגשה שוב אל המטבח, מזגה לעצמה שתי כוסות מים ושתתה אותן בזו אחר זו. מה שלא יהיה, היא תצטרך לנקות מהמערכת שלה את החומר המאלחש שהוחדר בה. מיד חשה אל המרפסת ושלפה מאחורי הדלת את הסולם. היא השתדלה לא להקים רעש, לא להעיר את מנחם בטרם תהיה בטוחה, ופתאום הבליחה בראשה המחשבה שאולי גם את מנחם סיממו, או חס וחלילה, פגעו בו.

היא הציבה את הסולם אל מול פתח הבידעם. טיפסה בזהירות שלב אחר שלב, וחשה את שריריה מאותתים לה שהשתמשה בהם מספיק לבוקר אחד. היא הגיעה עד לראש הסולם, פערה את דלתות החדרון הצר ופשטה יד ימינה. גישה בנבכי האבק, בין תנור ספירלה ישן לספרי לימוד מהתואר של רוית למזורדה שלהם. ניסתה להגיע לפינה מרוחקת, אך מצאה רק מרצפות. החזירה את ידה, ניצרה אותה מעט, ושלחה שוב לשמאל הפתח. אניטה לא מצאה את שחיפשה. במקום בו הייתה מוחבאת מאז ומעולם מעטפה חומה עם כסף לצורכי חירום, נחה רק שקית זבל ישנה. היא

משכה אותה אליה וזו מיהרה להיקרע ולפלוט לעברה נייר עיתון ישן וחפץ מעוגל אשר צץ מן הקרעים. היא התבוננה בו רגע קט ולפתע קראה "מנחם! יו מנחם" ולא חששה להעיר אותו כלל. "מצאתי את הטבעת שלך!" צהלה בניצחון ממרומי הסולם. ערימת השטרות שהחביאו בפנינת הבוידעם נשתכחה ממנה כלא הייתה. אניטה ירדה נרגשת וקבעה ש"צריך רק לנקות טיפה, אתה יודע עם מה? עם קצת סבון כלים ומים פושרים, ולשפשף עם מברשת שיניים שראיתי כבר שהחבאת". לא היו לה כוונות לחשוף בפניו את הבלבול מהדלת ולא את חשדותיה. בצעדים כבדים וקצובים חצתה את המסדרון אל עבר חדרה הישן של רות, שם הייתה מוצאת את מנחם תכופות מאז יצא לגמלאות, מסדר ומארגן מחדש את החדר שהפך ברבות השנים למחסן. היא לחצה על הידית, אך הדלת התנגדה לה. "מנחם, אתה שם? למה נעלת? שוב פעם אתה הפכת את הארון?" מנחם לא השיב. "טוב. רק תסדר אחרייך. מצאתי את הטבעת שלך!" אף לא קול נחירות. "נו מנחם, אתה מעכב אותי," היא החלה מאבדת את סבלנותה. היא נקשה שלוש פעמים, ומשלא נענתה פנתה לחדר השינה במקום, מתפרצת בקוצר רוח. מנחם, למזלו, לא היה שם. "אתה בבית שימוש?" שאלה תוך שהיא מסדרת את המצעים הסתורים מן הלילה. "למה אתה לא מסדר את המיטה כשאתה קם, אתה יודע שזה מרגיז אותי." אחר הבחינה במכונת האינהלציה שעמדה על השידה בצד של בעלה. זו אינהלציה מבשרת רעות, חושיה ניבאו לה. היא דפקה על דלת השירותים בתוקף. "מנחם? מנחם, אתה שם?" הגבירה את ההלמות, "ניסית להסתיר שהיה לך התקף?" היא דחפה פנימה בכוח את דלת תא השירותים הקטן, תוך שהיא מגלגלת במוחה שלל תרחישי אסון, אך מנחם גם שם לא היה. במקומו כיסו את הרצפה גילי קרטון של נייר טואלט אשר גדשו את הפח ובאין מקום נערמו על הרצפה. היא יצאה מחדר השינה, צוברת מטען הולך וגובר על בעלה. "ראיתי את האינהלציה," הוכיחה את החדר הנעול של רות. "מנחם! תפתח לי!" פקדה על הקירות, ולפתע נבהלה שמא מנחם שרוע בפנים על הרצפה, מחוסר נשימה. כל השנים הפצירה בו וברוית לא לנעול את הדלתות מחשש שלא יוכלו

להיחלץ במקרה חירום, והנה, בדרך איומה היא מגלה ששוב צדקה. משכה ודחפה את הידית בזעם אך זו המשיכה להתנגד. ניסתה להדוף את הדלת פנימה כמו בסרטים, אך בעצמה לא האמינה שתוכל לה. "הצילו" שמעה זעקה בוקעת ממעמקי בטנה, "שמישהו יעזור לי, הצילו!" התקרה הסתובבת סביבה. היא תשבור לו את המנעול עם פטיש אחת ולתמיד, ויהי מה. אניטה מיהרה אל ארגז הכלים של מנחם במרפסת, אך במקום ארגז עטוי עור שקנתה לו פעם, מצאה כלי עבודה שונים מחולקים ללא סדר הגיוני לקופסאות פלסטיק. החלה פותחת קופסא אחר קופסא בקדחתנות עד אשר מצאה, בקופסא בה היה מונח הפטיש, סוכריית טופי בטעם קרמל מעוכה בין מסמרים ומפתחות שבדיים. היא אספה את שני האוצרות כשנשמע לפתע צרור מפתחות סובב במנעול דלת הבית. "רויית?" קראה, והרשתה לעצמה לנשום עד כפות הרגליים. הדלת נפתחה.

פנימה צעדה חפוזות אישה צעירה, בת גילה של רויית, בעלת עור שחום ועיניים מלוכסנות. "נו סבתא, למה קמת?" שאלה, ושחררה מידיה של אניטה את הפטיש. אניטה התכווצה למגע האישה, לא מסוגלת להוציא הגה. "מה זה סבתא?" האישה התבוננה עליה רגע קט, משתוממת, אך זו רק השיבה לה מבט מבוועת. בבת אחת השתנתה ארשת פני האישה. היא הניחה את צרור המפתחות מעל המקרר, זרקה ארנקה, אדנותית, על הספה בסלון והושיבה את אניטה בזהירות. "עכשף אני נותן סבתא לשתות, כן?" האישה נכנסה למטבח והרתיחה שוב את הקומקום. אניטה לא הצליחה להתיק מבטה מן האישה, עוקבת אחר תנועותיה. כעבור רגע זו שבה עם ספל קפה מהביל אל הסלון. אניטה קמצה אגרופה על הסוכרייה. "מה יש ביד סבתא, תראי לי." המנוולת יודעת עליה הכול. אניטה חשה שעוד רגע צונח לה הסוכר, היא מאבדת הכרתה, וזהו זה. היא ניסתה להבריא את הממתק אל פיה אך האישה אחזה בפרק ידה בכוח. אניטה זעקה מעוצמת הלפיתה והדפה את הספל הרוחת אל עבר האישה, הכתה אותה על קרקפתה, משכה בשערות השחורות ושרטה בציפורניה את המצח השחום. האישה הצליחה להכניע את ידה הפנויה של אניטה

ולחלץ את הסוכרייה המחוצה מבין האצבעות. אניטה ישבה אדומה ומיוזעת על הספה, מתנשמת בכבדות. בזהירות ניתקה ממנה האישה והרצתה בטון פדגוגי "אסור סוכר, סבתא! אתה אחכך בית חולים!" והחוותה תנועה של מזרק על זרועה. אניטה לא העזה להרים מבטה, רק נגעה בהיסח הדעת בטבעת הנישואין. היא שלחה ידה אל הקפה, אך לא ידעה להבדיל בין ארבעת הספלים השונים שהמתינו כבר, מלאים וקרים. בטרם הצליחה לבחור אחד, הרימה האישה את כולם. אניטה התבוננה ממושכות על השולחן הריק והתגעגעה בכל איברי גופה למנחם.

חליפת מכתבים לשנת 2012 אשר נמצאו במעלית של בניין חובזה 16, קריית אונו / עינת שחק

אל : דיירי חובזה 16
הנדון : השתתת כלבים על העמוד בכניסה
אבקש מכל בעלי הכלבים בבניין למנוע את השתתתם על העמוד
בכניסה המזרחית לבניין, קרי, מהשדרה. הריני להזכירכם כי הבניין
שופץ במלואו לפני פחות משנה, ולבקשת הדיירים (ברוב של 14
דירות על 10) צופו עמודי הבניין בשיש גרניט. מעניין לציין כי 5
משפחות מתוך ה-14 הן בעלות כלבים, מתוכן 3 זכרים המשתתנים
על העמוד, וכן הכלבה של משפחת פז, שלג, נתפסה לא פעם
כשהיא מרימה את הרגל להשתנה.
הריני לבקש כי הדיירים יתחייבו לשיפוץ שנערך, ולהזכיר גם כי
מרצפות הכניסה לא הוחלפו, וכי ככל הנראה חומר שומני הנמצא
בשתן הכלבים נאגר על הרצפה ויוצר כתם בלתי נעים, בלשון
המעטה.
בהקשר זה אבקש ליידעכם כי בחודש מאי תתרחש תחרות הבניין
המטופח של איזור השרון, תחרות המהווה שלב מקדים לתחרות
הבניין המטופח הארצית, בה הגענו בעבר אך ורק למקום השני
והמאכזב.
אני קורא בזאת לכל הדיירים לשנס מותניים ולנהוג משנה זהירות
עם שתן הכלבים, אשר בטוחני כי יוכלו להתאפק 25 מטרים אל
פנס הרחוב שמחוץ לבניין.

בברכה,
גדעון חומינסקי,
ועד הבית.

אל : ועד הבית
קפוץ לי !

חתולה כושית

אל : דיירי בניין חובזה 16
הנדון : קופץ מי שקופץ אחרון
אבקש מהדיירת "חתולה כושית" לשמור על שפה נאותה ושיח
הולם, ולזכור כי בשיפוץ שנערך בשנה שעברה נאלצנו לצפות
מחדש את קירות המעלית באריחי עץ היות ולא צלחה בידינו

המשימה לגרד את היריקות מן הקירות. לתשומת ליבה של הדיירת,
את היריקות בפני ועד הבית קשה אף יותר למחות.
כמו כן נמצאו תחבושות היגייניות ובדלי סיגריות על הדשא. החלון
והדירה ידועים, ומתבקשים לחדול מהשלכת הפסולת האישית
לאתר.

בברכה,
גדעון חומינסקי,
ועד הבית

גדעון היקר שלום רב,
אנא אל תכלול את שלג שלנו תחת "כלבים המשתינים על
העמוד" !

כפי שציינת בעצמך שלג היא נקבה ולא זכר. לרוב היא משתינה
בדשא מחוץ לבניין, ופעם אחת בלבד, כשפגשה בכלב אחר אשר
את שמו לא נציין, השתינה על עמוד הבניין אחריו. מדובר במקרה
חד פעמי ולא "לא פעם" כפי שכתבת.

בתודה,
דלית פז

דלית,
אח של אילן שהוא וטרינר במקרה היה אצלנו לארוחת שישי וקרא
את הפתק שלך. הוא ביקש למסור שאם תעקרי את הכלבה שלך
היא לא תשתין כמו כלב יותר, וביקש להשאיר לך וליתר בעלי
הכלבים את המספר שלו.

שקד - 054-4671113

הוא אומר גם שאפשר לאלף את הכלבים לא להשתין על העמוד
ושהכל שאלה של רצון. אני על כל פנים מסכימה עם גדעון וזה גם
עושה ריח של פיפי בכניסה.

חדווה,
דירה 23

חדווה,
אני חושבת שהפתק שלך פשוט דוחה ומבזה.

חתולה כושית

לחתולה כושית הלא כל כך יקרה,
למה מבזה? בסך הכל הצעתי עזרה למשפחת פז. אם מישהו פה
מבזה זו דווקא את או אולי זה אתה? בכל מקרה אני לא מתביישת
להגיד את הדעות שלי ולעמוד מאחוריהן. הנה: אני לא אוהבת
שהכלבים משתינים בכניסה, אני לא אוהבת את הריח שלהם, אני
נגעלת מהמשחקים שלהם ואני לא יכולה לסבול את המחשבה
שזיוי ולינוי שלי רואים אותם כשהם מזדווגים! זה גועל נפש
ממדרגה ראשונה.
כדאי לך מאוד להזהר לפני שאת קוראת בשמות, ובכלל לקומה 4
כבר יצא שם רע.

חדווה,
דירה 23

אל: דיירי חובזה 16
הנדון: שמירה על שכנות טובה
אבקשכם לשמור על שפה נאותה בתקשורת המתקיימת על גבי
קירות המעלית. זכרו, גם הילדים שלכם קוראים את הפתקים הללו.
חשבו בעצמכם - איזו דוגמא אתם מהווים?
לאורך כל שנות היותי ועד הבית, הצלחנו לשמר שכנות טובה אשר
באה לידי ביטוי בפתיחת הדלת בלובי האחד לשני, המתנה עם
המעלית במידת הצורך, עמידה בהחלטות אשר התקבלו באסיפות
דיירים, קשירה של שקיות הזבל בטרם השלכתן (כך שלא יטפטפו).
אני רוצה להאמין ששכנות מסוג זו היא שטיפחה דור מחונך של
ילדים החוזרים לבניין בבגרותם ומברכים אלה את אלה לשלום.
לאחרונה אני חש שחלה התרופפות בנושא. ייתכן כי הדבר נובע
מריבוי שוכרים לעומת בעלי דירות מקוריים. אבקשכם, על כל
פנים, לתקשר באחריות.

בברכה,
גדעון חומינסקי
ועד הבית

אל: גדעון חומינסקי, ועד הבית
הנידון: משחקים בדשא
אנו ילדי הביניין מבקשים שתיתן לנו לסחק על הדשא. כשאנחנו
מסחקים בכדור או מחבואים בביניין תמיד אתה צועק אלינו לא

לשחק בדשא ! אבל כשאנחנו אם אמא שלנו או אבא אתה לא אומר כלום.

אנחנו מבקשים לסחק בדשא כי הוא ירוק וכיפי ומחוץ לביניין הדשא חום והכלבים מחרבנים אליו.

בתודה

ילדי בניין חובזה 16

אל : דלית פז,

שימי זין על מה שאומרים לך על שלג. אם בא לה היא תשתין עם רגל למעלה, לצד או בפירוואטים. כמה לא מפתיע שוטרינר יציע לעקר (!) את הכלבה ולהכתיב לה איך להשתין. אל תוותר! חתולה כושית

אל : דיירי בניין חובזה 16

הנדון : אסיפת דיירים

בתאריך ה- 23/3/12 בשעה 21:00 תתקיים אסיפת דיירים בבית משפחת חומינסקי, קומה 3, דירה 10. על הפרק הנושאים הבאים:

- הצפת בעיות אקוטיות הנוגעות לצרכי הכלבים.
- הסדרת אזורי משחק עבור ילדי הבניין (כנגד הפסקת שירותי הגינון של מר חומינסקי).
- איחור בתשלומים לועד הבית.
- הבהרת נהלי השלכת פסולת (לרבות פסולת הנשפכת מן המקלדות).

אנא הקפידו לאשר הגעתכם ולדייק.

*ההחלטות שתתקבלנה באסיפה יוכרעו על פי רוב משתתפי האסיפה.

בברכה,

גדעון חומינסקי

ועד הבית

חמישה שירים / שלומי נבון-פחימה

עריכה לשונית

בְּזָנְבִי בְּזוּזִי וּבְזִיזִין שְׁלִי
לֹא רוּצָה שְׁיִגְעוּ לִי
בְּמִלָּה

מטת סדום

בְּחֹדֶר הַשָּׁנָה הַקָּצוּ לִי אֶת הַמָּטָה הָאֲמֻצָּעִית
כְּלָם יְשָׁנִים
רַק לִי לֹא נוֹחַ
חֲשׂוֹף קֶר נְשִׁימוֹת עוֹלוֹת-יִוְרְדוֹת
אֲנָשִׁים חוֹלְמִים סְבִיבִי
וְאֲנִי בְּמִטַּת סְדוֹם
נֶאֱבָק לְמֵלֵא הוֹרְאוֹת הַיְצָרָן
לְהִתְאִים רְגְלֵי לְאֶרֶץ
אֲנִי לֹא נֶרְדָּם
אוּלֵי זֶה הָרֹאשׁ שְׁלֹא מִתְאִים לְמָטָה
אוּ אוּלֵי רֹחַב הַלֵּב
בְּבִקְרֵי הַתְּעוֹרְרָתִי בְּלִי שְׁמִיכָה
עֲדִין בְּמִטַּת סְדוֹם

*

לְעֵלוּי נְשִׁמְתָךְ
אֲנִי אֲסַפֵּר לְכֻלָּם שְׁלֹא כָּזָה נוֹרָא הַחַיִּים טוֹבִים
לְעֵלוּי נְשִׁמְתָךְ
אֲלֵבֶשׁ חֲלָצָה שְׁלֶךְ שְׁשִׁמְרָתִי רַק אֲחִירִי מִקְלַחַת
לְעֵלוּי נְשִׁמְתָךְ

אני אשתכר מלא ואולי אספר משהו טוב בדמותך
לעלוי נשמתך
אני אטוס לגיו יורק אקנה בגדים אזיין אכל מלא ואולי אני אשתין
על אנשים
לעלוי נשמתך
אני אשפח אותך ואז לא אאמין שזה קרה
לעלוי נשמתך
אני אקיא וארזה ואשקר לכלם שלא באמת אכפת לי
לעלוי נשמתך
אני אמות לעלוי נשמתך

*

לאונרד פהן קורא לך
בחדר ההמתנה של טפול נמרץ
אבל את גוססת במטה לא יכולה לשמע
מחברת לצנורות
הוא קורא בשמך
מתוך טלויזיה ארבעה עשר אינץ' שמנה
תלוייה
לא עלינו

*

(אני קורא ספורים על הרים ליד מים)
למרות שלמדתי לקרא לא מזמן
התחלתי עם טופי וספריות עדשים
עד שז'ול גרן הציל את חיי
לפני ששני נרקבו והשחירו
הבטחתי לאחי שאקנה לו סירה
שיכרח דרך הפנים אל ההרים)

דולי על חלל / שלומי נבון-פחימה

כניסת השבת מתקרבת, כל הסירים מונחים באיזון רעוע על פלטת החימום. למרות שיש עוד כמה שעות טובות שאפשר לבשל עם אש חשופה, דולי מעדיפה להתעורר כמה שעות מוקדם יותר ולסיים ראשונה, לפני כל השכנות. זה הזמן הקדוש שלה, לשעות האלה היא מחכה כל השבוע. שעות שלא תמיד היא אמיצה בכדי לנצל. בכלל לא אכפת לה, לא מהשבת או שישי או לשמור שבת. הרי היא בכלל הראשונה הייתה לשכנע את בעלה שלנסוע לים בשבת זה בסדר, כבר אחריי שבועיים כל הבלוק באמת נסע לים. דולי יצאה ממקלחת הבישול, ועדיין חוששת, הרי זמן פנוי יש לה, הילדים לא בבית, בעלה יחזור רק בעוד מספר שעות. היא מתחילה להרגיש את הדופק שלה מואץ בלא מאמץ מיוחד רק בעצם המחשבה שהיא הולכת לעשות זאת. זעה קרה ומשומנת. היא מתיישבת על כיסא העץ הרעוע במטבח להירגע.

איך התרגשה בפעם הראשונה, התרגשה דולי, רעדה דולי ורעדו איתה רוחות השמיים שרגלה הגיעה בטעות למתחם הורדת הנוסעים, בכניסה לשדה התעופה ירד גשם. איך בהחלטה גורלית אך רגעית ושקטה. בלם יד. ונכנסה לאולם הגדול ומלא באנשים ממהרים, ברגע אחת הרגישה איך היא מרחפת באוויר ובאותה נשימה איך משקולת טון נוחתת על כפתיה. דולי חיכתה לרגע הזה, הידיעה שזה המקום היחיד שיכול להכיל את פערי הזמנים שמציפים את מוחה. זה המקום הכי קרוב והכי רחוק שהיא יכולה לברוח, זה המקום שאזור הזמן שלו לא מופיע בשום מפה או בשום נוסחה חשבה, הכול מתבטל ומתקיים לפי בחירה אישית אנוכית, ממשיכה להתנשם בכבדות, בשעה הראשונה היא רק הלכה במהירות הלך חזור, קדימה אחורה, בטוחה שכולם רואים שהיא לא באמת אמורה להיות כאן. כבר הילדים חזרו מהגן והערב מתקרב, אבל אזור זמן אחר ומופלא פועל בתוך בית הנתיבות ובמחשבותיה של דולי שעדיין לא הסדירה את נשימתה. מציצה בלוח הטיסות הגדול מסמיקה וגרונה מיובש צמא לנוזלים. גופה מתרגל מצב צבירה חדש בזמן שדולי מתמוגגת מיעדי המטוסים

שמרצדים באור אדום, ופעילות הלב לא נרגעות. בדרכה חזרה הביתה הבטיחה לעצמה שלא תעשה זאת שוב, להעלם ללא סיבה נראית לעין ולשקר לאהוביה. כלילה במיטה ניסתה לשחזר את מה שקרה לה בעודה סופגת מידע ומתמכרת ללוח הטיסות הענק המוצב במרכז החלל העצום. דולי לא הצליחה להירדם, הזדחלה בעדינות החוצה מהמיטה בלי שבעלה שם לב, התיישבה בחושך על הספה בסלון ודמעות זולגות בלי מאמץ או עיוות הפנים לכדי בכי, פשוט ונקי, היא בוכה. הלילה התבהר ליום ודולי זחלה למיטתה בלי הסבר או צידוק הולם לרגשות העזים שלא הרגישה מעולם. דולי התארגנה במהירות ויצאה מהבית. עוד לפני בכלל שהספקו להתעורר ספקות, אבל הפעם הקולות נשמעו המומים מבעבר. עברה כבר שנה שלמה של ביקורים שבועיים בלוח הטיסות, בלי שאף אחד ידע על התחביב החדש שרחשה, התחביב החדש שהוא כל עולמה, כל נימי נימיה עברו טרנספורמציה מחדש. שנה שלמה מאז אותו ביקור ראשון ועדיין לא הצליחה לבטא בקולה את הסיבה או השלווה מהישיבה על הספסל הקבוע שאימצה לעצמה. אבל היום משהו התחיל שונה מהרגיל. כבר רבע אחרי חצות היום, דולי חוצה במהירות את הכניסה לעיר, עולה על כביש מהיר וצוללת. "דולי דולי דולי" חוזרת על שמה בקול מאשים, עם חיוך קטן חושף שיניים וקמטים טריים. כדי שאיפת אוויר נקי מהחלון, יחד עם סיגריה שהציתה, וכן עדיין מרגישה אשמה, אבל אשמה קצת יותר נקיה אשמה מלווה בהתרגשות מדויקת. בלם יד. במעבר החשוך מקומת החניון הקרקעית לכניסה הראשית של בית הנתיבות, הצל עוזר לדולי. אלו השניות הנוספות שצריכה כדי לנטרל את עצמה וליהנות מביקורה השבועי. דולי מתיישבת עם הספסל הקבוע שלי מניחה את התיק שלי על ברכיה שכבר אינן רועדות, אלא ההפך הוא הנכון ברכיה אוחתות חזק בשיש המבריק, משתרשות בחוזקה פנימה, כפות רגליה נחות בשלווה בנעליה שרוקעות חזק. דולי פותחת את התיק שלה ושולפת שתי שקיות ניילון אחת מלאה בחמוצים, והשניה במפית נייר שעוטפת לחמנייה עגולה שנאפתה על ידיה כמה שעות קודם. מקלפת את מפית הנייר הוורודה ונוגסת בכריך, בעוד הקציצות והלחמנייה עוד לא הספיקו להתקרר,

מהרגע שהחליטה דולי שהם מוכנים למאכל. לוח הטיסות. מהבהב, מתחדש דולי פורסת ידיה ואוחזת בגב הספסל בשתי ידיה. נושמת עמוק. כל מערכות גופה עוסקות בעיכול ומוחה מתבשם בהנאה. בעלה של דולי אוהב אותה, כשלמדה בשביעית ראה אותה פעם ראשונה, ואמר לאיתן ברק שהיא תהיה אשתו, בחתונה שלהם איתן הקיאה בשירותים את הוויסקי והשניצל שאכל. בעלה של דולי גם לא שואל שאלות. מהתיכון הוא אוהב אותה. כל בוקר הולך לעבודה, ממש הולך לעבודה. הבנק נמצא בצדו השני של הרחוב, לפעמים הוא בא הביתה באמצע היום רק כדי לתת לדולי נשיקה ולהטיל את מימיו שהתור לשירותים ארוך. הוא אוהב את האוכל שלה ואת הלק האדום שלה. בעלה של דולי חירש באוזן ימין, במלחמת המפרץ הוא היה בלבנון, וקיבל רסיס באוזן. מאז לא שומע בצד ימין. בעלה של דולי הודיע לה שהם קיבלו סוף שבוע מתנה, נופש מהעבודה. שניהם יודעים שהם לא יצאו אליו, כי דולי לא תיתן לזה לקרות, בלי שאלות. בעלה של דולי לא שואל, ודולי לא מספרת. הם יתנהגו כרגיל, יסמנו ביומן, יספרו לשכנות, יודיע לשמרטף. וברגע האמת יבטלו הכול. אפילו דולי ניצלה הזדמנות ורכשה הבוקר מזוודה יפהפייה, גדולה וקשיחה עם עיטורי פרחים בצבעים אדומים. כל אחר הצהריים ישבה דולי ובהתה במזוודה, אכלה אבטיח והמשיכה לבהות. בישלה לבעלה ארוחת ערב, ומיד אחרי חזרה לספה לבהות בשתיקה במזוודה החדשה שלה. "דולי דולי דולי", שוב באותו טון, בלם יד. המקום הקבוע בבית הנתיבות, ספסל קטן מאחורי מקבלי הפנים, בקו התפר של שני לוחות הטיסות, ממריאות ונוחתות. עיניים טרוטות, מרוכזות, סופגת מידע. שואפת אוויר. וחוזר חלילה. דולי שהייתה אמורה לשבת עכשיו על שפת בריכה עם ספר טוב ובעלה האהוב ליד, אם הייתה יכולה להעלם חיה היו נראים אחרת. חצי דולי עדיין משתוקק למריצת גנן אדומה, גלגל אחד. שהיא ובעלה יתיישבו בה והגנן יריץ אותם בכל העולם כדי שדולי תבחר מקום ראוי למגורים וחלומות. אם כי חצי דולי אחר שכולל את ירכיה הדשנות, יודעת שלא. וכבר שיש, ונסיעה באוטו, בלם יד, צל. השמש דוהה, הירח שקוף, כל חדר המדרגות פולט תמהיל ריחות

בישולים. דולי הגיע הביתה. החיים עם שכנות לא קלים, אבל יש לה חופש שהשיגה בכוח. שכנותיה, אט אט מקבלות את דולי כמי שהיא. "ממש כמוני רק קצת מוזרה, אפילו היינו באותה כיתה, היא ככה הייתה תמיד." שרה קומה רביעית. בכל מפגש ושיחת חולין על דולי, תורמת את התזה שלה בדבר חברתה לכיתה שעד היום הם לא הוכיחו כל קשר למציאות ששרה מציגה אודות עברם המשותף. ארוחת שישי הסתיימה, וכל ילדי הבלוק משחקים למטה בחצר הבניין. ערב שישי חם ומזיע. נשות הבלוק מפצחות גרעינים ואוכלות דובדבנים שגיסתה של נעמי הביאה מהרמה, והגברים שותים בירה אצל דני בקומת קרקע. רק לדולי קצת קשה בשישי בערב, היא מרוקנת ועייפה. הן כבר הפסיקו לשאול אותה לאן היא נעלמת בשישי בצהרים, "אם יגמרו לכולם הביצים ורק לך יהיה והמכולת של שולה תהיה סגורה, ואת לא בבית, איך אני אכין עוגה?" חלק מהטיעונים שהציגו בפניה חברותיה לחיים המשותפים. היא כל כך שמחה שזה מאחוריה. שאילצה אותן להסתפק בלא כלום.

חלון, דלת, רהיטים / שלומי נבון-פחימה

את לא יודעת כמה זה חשוב, בימים כמו שלנו, שכבר אין ערך לדברים מהותיים כמו פעם. אני כל כך שמחה, תקופה ארוכה הרגשתי שחסר לי משהו, שלכל האירועים השמחים בחיים שלי היה חסר משהו ולא הצלחתי לשים את האצבע על מה חסר לי. אז החלטנו לקנות מצלמה דיגיטלית חדשה, שמגיעה עם מסגרות של תמונות דיגיטליות. איך שאת מצלמת אז ישר היא מופיע במסגרת, וכל הקטע הוא שהיא כבר תלויה על הקיר. אורי אומר שבאמת עכשיו הכול בסדר וכבר אין ממה לדאוג. וזה נורא מצחיק כי שבוע אחרי שקנינו את המצלמה כבר לא היה לי מה לדבר עם הפסיכולוג שלי אז הפסקתי ללכת אליו. איזה נורא מה שקרה לה, את האמת שהיא כבר נפטרה אז לא כל כך משנה לה, אבל מסכנים הילדים, ודני. איזה נוראי זה. שמעתי שהם הביאו את כל הרופאים הכי טובים שיש, אפילו הביאו איזה פרופסור מחו"ל, ושילמו לו חמישים אלף דולר. מאיפה יש להם כסף, אורי אמר לי שבכלל פיטרו את דני מהעבודה וזה לא כמו שהוא מספר שהוא מזמן רצה לעזוב ולהתחיל לעבוד לבד. הרי לפני שנתיים לי ולאורי היה עשרים וחמש שנות נישואים אז טסנו להולנד. אני רציתי פריז. אבל בת דודה של אורי מכפר ורדים. נו זאת שהתחתנה עם אהוד שיש לו מפעל לטיטולים בסין, יש להם בית באיזה כפר מדהים בהולנד. אז ישנו שם במקום במלון, יצא לנו יותר זול מסוף שבוע באילת רק עם ארוחת בוקר. בקיצור אנחנו מסתובבים באמסטרדם, פתאום אנחנו רואים אז דני ורוני, זיכרונה לברכה מסכנה. איזה קטע זה היה. עולם קטן. דיברתי עם אחותה אתמול בבוקר כי עומר הקטן שלי עם הבת שלה בבית ספר. היא סיפרה לי שהיא בכלל לא הייתה חולה. שהכול זה בגלל איזה חיידק שהיא נדבקה בבית חולים. ובדיוק היום בבוקר, הגעתי לעבודה דליה שעובדת לידי קראה עיתון בדיוק בעמוד שהייתה כתבה על החיידק הזה שעמיד לאנטיביוטיקה בבית חולים, תראי איזה מפחיד. אי אפשר לדעת כבר כלום. אסור לסמוך על אף אחד. מסכנים הילדים, אין כמו אמא. שמעתי שהם מביאים את הקייטרינג של גאולה גרוסמן. לדעתי הוא על הפנים.

מאז שהיא תפסה את בעלה בוגד בה עם ורד שהייתה שכנה שלי ברחוב התבור, הקייטרינג שלה התדרדר. כבר מצווה של שי שלי היא עשתה לנו את הקייטרינג, היה מדהים אבל מאז היא לא משהו, היא גם ממש יקרה. איזה קטע שנזכרתי כבר מצווה של שי שלי, דני ורוני גם היו. שמעתי שהבת הגדולה שלהם לסבית. אבל בהלוויה לא ראיתי אותה, איך היא נראית? מסכנה, לסבית. ראיתי פעם תכנית בטלוויזיה שאיזה רופא באוסטרליה המציא תרופה, שאם צמים שבוע ואז לוקחים אותה אפשר לרפא אותה, ואז היא כבר לא תהיה לסבית. אבל זה מהזה קשה לצום שבוע. ביום כיפור אני לא מצליחה לצום יום וחצי. טוב אסור לי לצום בגלל החשש לאולקוס שיש לי. אז אורי הבטיח לי שביום כיפור הבא אנחנו נוסעים לצימר. למרות שפעם אחרונה שהיינו בצימר מהזה לא נהניתי. אבל קראתי במוסף של שישי שעכשיו עושים לצימרים מין ועדת ארגון כזאת שתדרג אותם בכוכבים כמו מלונות. אבל בארץ אף פעם אי אפשר לסמוך עליהם כל מלון אומר שהוא חמישה כוכבים. אה לא אמרתי לך אורי קיבל עובד מצטיין בעבודה. אז הוא קיבל לבחור טורקיה או קפריסין. בחרתי טורקיה. אני מתה על טורקיה. אין על המלונות שם. פעם אחרונה שהיינו בטורקיה, יומיים לפני הייתי אצל איציק, במספרה. היה בא לי משהו חדש, הוא אמר לי יאללה בואי נעשה שינוי. עשה לי מלא גוונים פלטין. דקים דקים. וגם עשיתי פן, שיהיה לי לטיסה. טוב נחתנו בטורקיה נסענו למלון. התארגנו וזה. ירדתי לבריכה. איך שאני נכנסת כל הראש שלי ירוק, חשבתי אני מתה. איזה חמודים הטורקים האלה פיצו אותנו בעוד שבוע חנמם במלון, כי הם חשבו שזה איזה חומר שהם שמו בבריכה. אז התקשרתי למלי, אה זה היה בתקופה שעבדתי אצל ד"ר טרזי. אמרתי לה שקיבלנו מתנה עוד שבוע, ושאני רוצה עוד חופש שמגיע לי. אז הוא פיטר אותי. איזה מזל שהוא פיטר אותי. זה היה חצי שנה לפני שהוא פשט רגל. הינה אח שלה מארצות הברית. את יודעת לא ראיתי אותו בהלוויה. איזה גבר נאה. אומרים שהוא עזב לארצות הברית בגלל שהוא הומו. איזה מפחיד זה בטח בגנים שלהם. מה, הוא בן איזה ארבעים, אין לו ילדים. אף פעם לא שמעתי שהוא התחתן. ואיזה חתיך הוא, אם הוא היה נשאר לגור

פה בטוח הוא היה נשוי היום. אולי אני אכיר לו את אחות של אורי. מסכנה כבר בת שלושים ושבע וכלום. טוב היא כל היום בקריירה שלה. היא עכשיו איזה משהו רציני בכור האטומי בדימונה. איזה מזל שלא ירד גשם בהלוויה. אני זוכרת את בית העלמין מהלוויה של דוד שלי יוסי שעבד בחברת חשמל, מסכן כולם חשבו שהוא התחשמל בסוף הוא מת בגלל שנפל מסולם, מהזה סולם, שרפרף. הוריד לאשתו את הכלים לפסח ונפל ישר עם גזע המוח, איזה פסח עצוב זה היה בדרך כלל אנחנו עושים את הסדר כולם ביחד, איזה חמישים איש בבית של סבתא שלי. באותה שנה באו רק איזה עשרים. היה נחמד אבל לא שמח כמו כל שנה שכולם באים. אז בהלוויה שלו פתחו את המתחם החדש בבית העלמין, הוא היה הראשון שנקבר שם. עכשיו יש שם איזה מאה קברים. איזה נוראי זה. כמה מתים, כל הזמן עוד אנשים ועוד אנשים. וחלק את מכירה וחלק לא, אבל עדיין זה כואב.

מלון סנט ריג'ס / שלומי נבון פחימה

המוח האנושי הוא כמו מלון סנט ריג'ס בניו יורק. תודו שלעולם לא חשבתם שתקראו על הקשר בין האיבר המסתורי שמכיל את חיינו לבין מפלצת מבטון שמארכת אנשים בחדרי שינה מפוארים. אתם לא חייבים להסכים כמובן, אבל תודו שוב שהבדלי הגודל בין המוח האנושי הממוצע לגודלו של המלון מסקרנים אתכם ומגרים את ההיפותלמוס שלכם לקרוא את אשר על ליבי, שכאמור אינו קשור לכאן אבל כבר מאז שאני ילד אמא שלי טוענת שהבעיה הגדולה ביותר שלי היא שאני לא מצליח להפריד בין המוח ללב. מה גם שהבעיות שלי עם אמא שלי ממש לא הולכות עם המוח או עם מלון סנט ריג'ס.

נתחיל במשהו משכנע שיעזור לי לרכוש את אמונכם, באשר אותה אמא, שלי כמובן. תמיד דרשה ממני לדבר אמת, שלשקר אין רגלים, ושזה ממש לא עושה טוב לעור הפנים, שבאותו רגע לא ממש הבנתי למה היא מתכוונת, בזמן שהתמרקנו יחד בקרם עיניים החדש שלה, ומרחת לי לה לק פנינה ביד ימין. מלון סנט ריג'ס אפוף מסתורים. כניסה גדולה, אנשים רבים שמגיעים לבד או אישה שהיא לא שלהם. חדרים על חדרים מלאי פרטיות, מסדרונות ארוכים, אפלה. מה מסתתר בסוף המסדרון, עליות, ירידות, קומת מרתפים, סוויטות פאר בקומות משקיפות על נופים ובנינים שכנים משקיפים. אמות מוסר חדשות. המלון שמתעסק עם המוח שלנו בצורה שבנוי כמוהו אם לרגע תצליחו לחשוב על זה פחות בקומת המרתף של המוח שלכם ויותר מעלה בדרך הבהירה שבא אתם חושבים טוב ומקבלים השראה אני אצליח לרכוש את אמונכם בדבר הדמיון הרב שהמוח שלכם ומלון סנט ריג'ס חולקים.

בשלב זה לפי הערכת הגסה רכשתי אמון מקצת יותר ממחציתכם בדבר סנט ריג'ס והמוח ועדיין לא פרשתי בפניכם את מהות האמת במחקר שלי בעניין הדמיון הרב בין המוח האנושי למלון סנט ריג'ס. אבל זאת התחלה נהדרת, אמא שלי ניסתה ללמד אותי כל חייה שלא באמת חשוב מה אנשים חושבים עליי ואם הם מסכימים איתי או מקללים אותי או מחליטים לזרוק עליי אבנים בדרך חזרה

מבית הספר בזמן שיורד גשם ואני מחליט ללכת ברגל הביתה ולא באוטובוס, כי רק אלא שממש לא אוהבים אותי ילכו אחרי בגשם ויירטבו רק כדי להצדיק את טיעונם. ולא אכפת לי כי ברגע שאגיע הביתה אמא שלי תפשיט אותי ותלביש אותי בבגדים חמים שהיא חיממה לי על התנור חימום ברגע שהגשם התחיל לרדת. אז שישבתי לאכול מרק ובכיתי שלא טוב לי וחריף לי מהמרק, היא ליטפה וביקשה שלעולם לא אצטרך שיאהבו אותי או יקבלו את מה שאני חושב על סנט ריג'ס ועל המוח האנושי.

בהתחלה בכלל חששתי נורא, יש ילדים רעבים באפריקה, יש אנשים עצובים. ובכלל נורא יקר לילה בסנט ריג'ס. אז לצעוק בקול רם שהמוח האנושי הוא כמו מלון סנט ריג'ס. כל כך הרבה דברים הצביעו על כך שזה הזמן. דברים שאפילו התת מודע שלי לא הצליח להכיל. אז לבשתי אומץ, בדיוק כמו אותו אומץ, אומץ כמו ברגע שאמא שלי שכבה במיטת ברזל אצבעותיה לק אדום מקולף, כשידה פרוסות לצדדים ופיה צינורות. שיערה היה פזור. ואז היא נשמה אומץ. וליבה החל להתעייף. אבל המוח האנושי דורש אומץ רב מאוד. גם כי הוא לא מתעייף. וגם כי מלון סנט ריג'ס בדמינו הרב למוח האנושי דורש אומץ רב אף יותר. אז תחשבו רגע כמה אומץ צריך בשביל לקבל החלטה שהמוח האנושי הוא כמו מלון סנט ריג'ס בניו יורק.

אבל אז מגיע הרגע הזה, הרגע של אחרי. הרגע שבוא כולם התרצו והבינו שהמוח האנושי הוא כמו מלון סנט ריג'ס בניו יורק. חלק היו צריכים לקרוא את זה כמאמר אקדמי מלומד, חלק היו צריכים להעמיד מוח אנושי במקביל לסנט ריג'ס למבט ויזואלי. חלק שאלו מיליון שאלות בניסיון להכשיל. אבל בסופו של דבר כולם הסכימו לקבל את הידיעה המרעישה כאמת אחת יציבה. אותה אמת אחת יציבה שהכתה בי באותו ערב שרבי ומזיע שחזרתי הביתה, ומצאתי את אמא שלי יושבת בחושך כשפות ידיה מונחות על ראשה ולא הצלחתי לשים לב אם הלק המבריק שמעטר את ציפורניה שחור ומלא ברק או שבגלל החושך אני מתבלבל. היא בהתה בתקרה ואני כבר לא עמדתי בזה ושאלתי בקול וביקשתי שתגידי לי את האמת. היא החלה לצחוק ולמלמל כל מיני דברים. ודרשתי ממנה שוב,

אמא תגידי לי כבר את האמת. היא נעמדה מולי ואפילו לא עלה בדעתי להדליק את האור. חיכיתי כל כך שתגידי לי כבר את האמת. היא התקרבה אלי, חיבקה אותי ונישקה אותי על המצח. ולחשה לי בעדינות שהמוח האנושי הוא כמו מלון סנט ריג'ס בניו יורק.

מערכה שלישית / דן פדרגרין

"אסקפיזם לא מפחיד את מי שהפליג בימים, " הטיח מרדכי כץ באדון סעדון כשהוא מגן בגופו על שד בעל גוון ירוק. אדון סעדון לא הבין אם הרגע כץ הגדיר עצמו כזקן או שודד ים, וטעם השפתון המתיק את חלל פיו המופתע. ההכנות למערכה השלישית היו בעיצומן כשהערב ירד על בית גיל הזהב הגורדונאי, ולשלושה קשישים ושד התחיל להיגמר הזמן.

"אתה חייב להיפטר מהמבטא העירקי אדון סעדון, אליעזר נתן לך מבטא, אז השתמש בו, " נשמע קול מהפינה האפלה בחדר. היה זה מר הראל שיצא מהצללים כששיערו מסורק כגל כסוף, פניו עדיין לחות מזיעה שהתייבשה ועשרות דפים צהובים מבצבצים מכיס חלוקן הבהיר. שני הקשישים החזירו ממנו מבטים וזוג עיניים כחולות נפגשו בחומות.

"קצת מאוחר ללמוד מבטא אחר-"

"אבל הכנסת אורחים אף פעם לא מאוחר ללמוד, " קטע אותו כץ. "אתה רוצה שאקבל אורחים שנכנסים דרך הקיר במקום הדלת? אני אפילו לא הוצגתי בפני השד הזה. " הנפח חזר לחזה של מר הראל, הוא פשט חלוקת תכלת, פרש ידיו לצדדים ובמין ריחוף נעמד זקוף: "בתור הבמאי והתסריטאי הראשי אין כרגע תפקיד לשדים. אפילו לא משני. במהלך השבועיים האחרונים שייפתי את שורות הדיאלוג לדו-קרב במערכה השלישית, אז אני דורש שתחזרו למבנה, " אמר וסיים בשתי מחיאות כף מהירות.

אדון סעדון כיסה קרחת בפאה שחורה מתולתלת, הרים את ערימת הדפים הצהובים ותקע אותם מול פרצופו במרחק נשיקה. הדפים היו עמוסים מחיקות ושמו של מר הראל הופיע בראש כל עמוד. "ואתה. איפה המערכה השלישית שלך כץ?"

"אל תעליב אותי מר הראל, לי יש עוזר, " אמר כץ והצביע על כיסא. השד הישוב קרץ לכץ וזקף אגודל. כץ חייך אליו חיוך תותב. מר הראל רצה לתאם מבט עם אדון סעדון, אבל זה מלמל לדפים בעיניים עצומות עטורות ריסים. בראשו דמיין סעדון את הנסיך האנדלוסי של מר הראל מכניע את גנרל הצי המלכותי בקרב על גיברלטר.

“אדון סעדון? אני מציע שנזדרז לפני כיבוי האורות. טקס הפתיחה ייערך מחר בדיוק בשעה אחת עשרה. בזמן הפסקת הצהריים, כשהשמש במרכז השמים, נעלה לכבוש את הבמה.”
“כיבוי אורות? על מה אתה מדבר? בגלל זה אתה לובש פיג'מה?”
“הוא תמיד לובש פיג'מה,” פלט השד מעבר לכתפו של כץ. הקשיש הרים ראשו ותקע צהוק חלוד במנורת הפלורסנט שכבתה מיד יחד עם כל חברותיה לחדר.

חושך מוחלט שרר בחדר ותשומת לבבות הזקנים עברה לשריקת הענפים שהשתוללו בחוץ. מוזר לעצום עיניים כשממילא לא רואים כלום, אבל זה בדיוק מה שכולם עשו. חרחורי הנשימה של מר הראל נתנו מקצב קטוע לענפים וכעבור דקה צלילי בס עלו מנחירותיו של אדון סעדון. כץ חייך מתוך החושך והרים חרב פלסטיק כמנצח על תזמורת, ידו השנייה הצטרפה בתזמון מושלם ובמשך דקה ארוכה היה שוב בווינה. “בראבו מאסטרו...בראבו גנרל!” התלהב השד בזמן שאורות לבנים גמגמו והאירו מחדש את החדר.

“לחזור למבנה!” צעק מר הראל והקפיץ את אדון סעדון שהפאה המתולתלת הספיקה לקרוס על פניו. מולו עמד כץ מחויך עם חרב שלופה, הוא בעט לאחור את הכיסא עליו נמנם ושלף חרב דומה מהאבנט.

“הוא באמת שודד ים, הוא לא סתם זקן,” חשב אדון סעדון בקול רם.

מר הראל ניגש לתיק האיפור שהשאיל מגברת מלר במחלקה הסיעודית, הוא טבל אצבע בשחור ואת השנייה באדום, עמד בין שני הקשישים והכין אותם לקרב. הצבע סירב להיכנס לתוך הקמטים של כץ, ואדון סעדון הסכים שפניו ייצבעו באדום בלבד. כץ תקף ראשון וכיוון לאולקוס, אדון סעדון זינק לשמאל והסתער כשחלוקו מתנפנף מאחוריו ישר לתוך ערימה של כיסאות. הוא קם בזינוק, קשר את החלוק, יישר את הפיאה, הרים את הסנטר ונכנס למעגל בו שניהם הסתובבו בחרבות שלופות.
“הוא גמור גנרל, הקרב הזה שלך, מוות לפרש שאכל לך את המלכה,” אמר השד לכץ וחג סביבם.

"לא היית צריך לאכול את המלכה אדון סעדון, עכשיו אתה חשוף", מלמל כץ כשהוא פורם את החלוק של אדון סעדון בעזרת החרב. "המלכה מעולם לא הייתה שלך, אתה היית ליצן החצר בשבילה, ימי רביעי בערב."

מר הראל המבולבל הביט בדפים הצהובים וגירד בציפורניים צהובות מניקוטין את הקרחת.

"חוצפן, טוראי עלוב, אני הסתערתי על חופי נורמנדי!" "חופי נורמנדי הסתערו עליך," השיב אדון סעדון ונעץ את החרב בצלעות הבולטות של כץ שירד על ברכיו.

מר הראל כיפתר באצבעות מזיעות את כפתורי הפיג'מה, הוריד מגופו הקמור גופייה לבנה מלאה בכתמי שומן, קשר אותה למקל מטאטא וניסה להושיט אותה לכץ:

"היכנע כץ, אתה לא יודע למה הברברי הזה מסוגל!" כץ סירב לאחוז בדגל וזקר סנטר לאדון סעדון:

"כניעה מכאיבה לי בעמוד השדרה."

"אז אני מציע שתתפלל, זקן!"

"תפילה הורסת לי את הברכיים," אמר כץ בביטחון בזמן שהשך משך את הפיאה על פרצופו של אדון סעדון שהחל משתולל, מצביע לכיוון אחד עם החרב ולכיוון השני עם הכרס.

כץ חלף על פני גופו העירום למחצה של מר הראל, דילג על שני כיסאות פלסטיק, תלש וילון מאובק ולבש אותו כשכמייה.

"החיילים שלי, טוראי סעדון היקר, הם כולם פרשים, כולם רצים, כולם צריחים בשירות הוד מלכותה הגברת חיימון." הדפים

הצהובים נשרו כמו שלכת והקיפו את כפות רגליו של מר הראל.

"גילה? בגלל זה התנדבתם למופע, זוג נוולים, והנה חשבת

שהצלחתי להחדיר בכם את אהבת הבמה, כשאהבת בשרים מניעה

את הקרב הזה. ואיזה קשר יש לשארית פליטה עלובה שכמוכם

לנדבנית חיימון? האחד בבון עילג והשני אימפוטנט הלום עבר."

אדון סעדון יישר פיאה, מתח גופייה במורד הכרס והלך מגושם

לכיוון דלתות המחלקה.

"חייבים לגמור את הפחדן לפני שיגרום נזק נוסף, אל תיתן לו

לצאת מנצח גנרל. תזכור את הבושם, את פרוות הפנדה האדומה

שהוא טינף עם הטלפיים השעירות שלו. נהרגתי בהגנה על גופך ואמות כדי להגן על כבודך. "

"לחזור למבנה!" צעק כץ והתעופף כדי לחסום את הדלתות. "זוהי מהדלת כץ, תסתפק באגו שבור ולא אגן." כץ הגן על פניו באגרופיו וקיפץ בקלילות מצד לצד כמו שלמד במחתרת. "תחזיק את החרב וכבד את כללי הדו-קרב, מר כץ. אני מצפה אותו דבר ממך אדון סעדון. ההצגה חייבת להימשך."

אדון סעדון הביט בפנים מרוחות צבע דרך החלון לכיוון הכניסה לאגף הסיעודי על שם גילה חיימון שאמור להיפתח מחר בצהריים. זכרונו לא ראה את הבניינים החדשים שנתקעו לכיוון השמים אלא ריחף ישירות לאגן הירקון הזוהר, ערבי רביעי בהם לקח את גילה לשוט עם מסרק בכיס ומפוחית מבריקה שהשיג באחת המלחמות. היא התביישה בו וכיוונה אותו לעבר הערבה הבוכייה, שם מתחת לצל, הסכימה שיחזיק את ידה. כץ היה צופה בהם מהגשר, נשען על מקל שתמך במפשעתו המופגזת, רותח מזעם בתוך המדים המגוחצים. סעדון הצעיר ידע שהיא העיטור היחיד שיגאל אותו מעתידו הכתוב מראש, ושנים אחרי, בסוף כל יום עבודה בתוך המונית, היה חוזר לפינה ההיא בירקון בה אמרה לו שהיא טסה מבלי לחזור. מבעד לחלון לא היו עוד רחובות מבוכיים או שדות קרב אלא שפך שהקציף בים התיכון.

צער מילא את החזה והוא התחלף מהר מאד בזעם כשדמותו של כץ חזרה לקפוץ בינו לבין גילה. כץ הבחין בחולשת היריב ונטל ממר הראל את החרב כדי להצמיד אותה לגרון של אדון סעדון. "זה נגמר טוראי! מסור לי את הסכם הפסקת האש חייל." השד פרם את חוט התיקייה והעביר לכץ מסמך מבריק. הוא גישש בכיסי מדיו בחיפוש אחר עט, אך לשווא.

"מצטער גנרל, אני נבוך."

"זה בסדר חייל, הוא יחתום בדם. ההבטחות של הברברי הזה שוות מדליה רוסית."

"מר הראל אתה העד שלי, שנוכח בעת החתימה על הסכם הפסקת האש בין הגנרל מרדכי כץ וטוראי מרסלו סעדון בלילה שבין שני לשלישי, השני בדצמבר אלפיים ו - "

”אלפיים ושתיים גנרל.“

”אלפיים ושתיים. בו מתחייב האדון סעדון להיכנע ולהניח את נשקו, לשמור זיכרונותיו לעצמו, ולהבטיח שאחרי ההצגה לזכר הוד מלכותה, שתתקיים מחר אם ירצה השד, יחזור למחלקה הסיעודית עד לאישור מהדרג הפיקודי העליון בראשות הגנרל מרדכי כץ.“ בפניו של סעדון הופיע גוון חדש של אדום והתפשט במורד גרונו.

”אעדיף את חוד החרב על רוך האימפוטנציה, ליצן,“ אמר ומשך את כץ על הרצפה כשהוא רוכן מעליו כמו צל ענק ומסתיר לגמרי את גופו הצנום.

מר הראל חסר האונים הסתובב כמו תרנגולת כרותת ראש מסביב לזוג הקשישים, לעתים נפנף ידיו לשמים ולעתים גישש בשני הכיסים שנותרו לו במעמקי מכנסיו. לבסוף רץ אל הדלת ולחץ בפראות על לחצן המצוקה, כשברקע האגרוף של אדון סעדון עושה את דרכו לגרגרת של כץ.

כשעיניו נפגשו עם עיניו של כץ העומדות לבקוע מחוריהן, הרגיש מר הראל כאב חד זורם לחלקו העליון של זרוע ימין. הוא הרגיש התרחשות בחדרי הלב. דם שאחרי יותר משבעים שנות זרימה מרגיש מבולבל ומוריד אותו על ברכיו. הוא התרסק והגולגולת הקטנה נחבטה ברצפה הקרה. כץ ואדון סעדון מרוחים בצבעי מלחמה קפאו ברגע מול רגליו המפרכסות ומה שהקפיץ אותם כשני חתולי רחוב היו דפיקות אימתניות על דלתות הברזל.

”אל תיתן לעד שלך למות גנרל,“ אמר השד כשהוא מלטף את מצחו המיוזע של מר הראל. ”חובש! אני צריך חובש לפה!“ לחדר התפרצה אחות בשרנית ומדוגמת פוליאסטר. היא העבירה מבט מזועזע על החדר עד שקלטה בזווית העין את הרגליים המפרכסות של מר הראל. אחריה נכנסו זוג ערבים צעירים, אחד הצמיד את רגליו של מר הראל לרצפה והשני ביצע בו החיאה. אדון סעדון צעק שהם שוברים לו את הצלעות, אבל הם לא הפסיקו במשך דקות ארוכות.

”מה שניכם עושים מחוץ למחלקה שלכם? איך הגעתם לפה?“ שאלה הבשרנית.

“באנו לבקר את מר הראל כדי להעלות מחזה למען המלכה
הנדבנית גילה חיימון,“ השיב אדון סעדון.
כך עדיין החזיק את גרונו ולא הוציא מילה. הצבע האפור החל
לחזור לפניו. הבשרנית ניגשה לשולחן ועמדה מול שלוש כוסות
קרטון קטנות גדושות בקפסולות ערב צבעוניות.
“מיית, נגמר גברת מולכו,“ אמר אחד הערבים.
גברת מולכו לקחה סדין לבן והושיטה אותו לבחור שהכריז על
המוות של מר הראל. כך גרר עצמו לגופה והצדיע מעליה, השד
עמד בצידה השני ועשה כמוהו. הערבים יצאו מהחדר וחזרו כעבור
דקה עם אלונקה כתומה ושני כיסאות גלגלים. הם העמיסו את מר
הראל על האלונקה, הושיבו את כך ואדון סעדון, שסירב להיפרד
מהפיאה, על הכיסאות וקשרו להם את הזרועות לכיסא. לפני
שגלגלו את שניהם מחוץ למחלקה. גברת מולכו הבשרנית נתנה
מבט אחרון בחדר המבולגן, כיבתה את האורות וסגרה מאחוריה
את דלתות הברזל. בתוך החושך, לצליל נקישת הענפים על החלון,
ישבו במשולש מלכה עטורת פרוות פנדה אדומה, שד במדי
הממלכה ומר הראל אחד שמצא לו חולצה חדשה.

רינה / דן פדרגרין

השלט של בניין טויוטה הוא הוורוד היחיד שנראה מהגג של רינה והוא נעלם בתוך מבוך הסדינים והתחתונים בדרך לתצפית. יום שלישי היה יום של כביסה לבנה והיא התהלכה הלך וחזור בין הלחות הקרירה שנפלטה מהסדינים הזוגיים של גברת אבקסיס לבין מבחר הגופיות הזרות של אדון שרעבי, מנסה לספוג עוד קצת לפני שהשמש הזריזה של יולי תאדה הכול. הילד איחר לחזור מבית הספר והסלים התחילו להצטבר למטה בסלון, בטח התעכב במכולת עם איזה ארטיק היא חשבה והפכה צמאה. מהגג הגדול בשכונה, יד אליהו נראתה כמו אחרי הפצה גרעינית והאספלט בכבישים למטה יקד בגלים נחשיים. מתחת לבית עצרה ניידת והעבירה בה צמרמורת, תחילה יצא טירון במדים חדשים ובוהקים ואחריו היא יכלה לזהות את רב סמל שכטר, שכן בימים היא הייתה אם חד-הורית ובלילות אישה חד-פעמית והוא עצר אחוז נכבד מהלקוחות שהזדמנו לה בין הרגליים.

כשהיא ירדה לתוך הצרחות בסלון, מרסל כבר הספיקה לתקוע את הציפורניים החדשות בפרצוף המגולח של הטירון, ושכטר השמנוני החזיק אותה בנעילת זרועות אחורית. "השתגעת? היא בת 80 אוטוטו תעזוב אותה!" שכטר הרפה מהזקנה והיא התמוטטה על הספה והתקפלה בתוך עצמה. "לא עבדתי אתמול, הפסקתי עם החרא הזה ואתה יודע לא לבוא בשעות שלומי חוזר הביתה." "זה בקשר לשלומי," שכטר אמר וחבש את הכובע. רינה שלחה סטירה מצלצלת שנהדפה בזקן הדליל והעיפה לו את הכובע. היא החזיקה את היד מכאב או פליאה ופערה עיניים לכיוון מרסל, שכבר התיישרה על הספה כדי לבהות באיפור מרוח בחלל.

בשכונה חיים מלידה לשבעה ומהרגע שרינה זיהתה את שלומי באבו-כביר כולם נרתמו למלאכת האבל: שני זוגות של עוף בגריל מגברת אבקסיס, ארבעה הרים של אורז בצבעים מגברת סעדון והרבה קופסאות של בורקסים שאף אחד לא יאכל, אבל ייהנה לזרוק כדי להרגיש את השפע שבבזבזו. רינה הסתגרה בחדר האמבטיה הנוסף ושמעה את ההמולה בדירה הדחוסה מעבר

לדלת, היא חשבה על הכביסה שצריך לחלק ואז חשבה איזה בושה לחשוב על זה עכשיו, ואז שוב חשבה על הכביסה שצריך לחלק וחिכתה שהדמעות כבר ירדו כדי שתוכל לצאת להמון. היא נמחצה בתוך הידיים המלטפות במסדרון שהוביל לסלון. קבוצה של פועלים אריתראים שמרסל פתחה להם בקלפים, נמצאו בסלון ונשאו מגשיות עמוסות במאכלים מקומיים. כשהבן של רבקה השכנה שאל אם גם הם הלכו ברגל עד לשכונה שלנו, ענה לו אביו הד"ר החורג שהם קצת כמו צבי הים ששלושתם ראו לפני שבוע באילת; או שהם מתים ישר אחרי לידה או שיש להם חיים מאוד מעניינים.

מרסל עצמה נשארה קבועה על הספה ולא הסתכלה לאף אחד בעיניים, את זה היא לא יכלה לחזות והשכול על נכד שונה משכול ידוע מראש. השושלת נקטעה והספה שעליה ישבה הפכה לרפסודה שצפה לה במים פושרים. היא מעולם לא בכתה בהלוויות וכך גם חינכה את רינה, "אין זמן לבכות על המתים כי צריך לחזור בזמן לשיר ערש לילדים", היא הייתה נוזפת במתייפחים על הקבר. אבל מה עושים כששיר הערש הופך לקדיש? ומה עושים עם כל הסלים האלה? היא חשבה לבקש מהאריתראים עזרה תמורת קריאה בקפה, אבל איך תוכל להזהיר אותם מרשויות ההגירה כשאפילו לא יכלה לחזות את הפוגע ובורח שלקח להם את שלומי?

ביום השביעי הגיעו הפועלים הסינים במספרים של אסיה. אלו לימדו את שלומי לרכוב על אופניים והיו רודפים אחריו בירידה מתחנת ההגנה לתוך התקווה. הם באו אחרי יום עבודה מלאים בסיד וצבע לבן וקצת התביישו שלא הספיקו להתרחץ לפני, אבל תמיד מצאו על מה להתבייש. רינה מתחה קצוות שיער לבנה ארוכה מאחורי האוזן ומזגה לכולם תה אותו שתו מחוץ לבית כחלק מפולחן הביישנות, היא השפילה מבט ועם זה הסינים מזדהים ואחדים אפילו הזילו דמעות שקטות מתחת לבנדנות. שאלת היום שאחרי עמדה לכולם בפה מלבד לרינה ומרסל וכשכולם אספו שאריות אוכל והתפזרו לבתים, החדר הריק הפך לחלל זיכרון: דגלים כתומים של בני-יהודה, נעלי הפקקים השחורות שתוקנו עשרות פעמים, הבלגאן שעל שולחן המחשב ללא מחשב בלט

ימינה ושמאלה ובאלכסון של הפרעות קשב וריכוז, והתיק שאספה מאבו-כביר על מיטת הנוער.

רינה חיכתה חודש אחרי גילוי המצבה, היא חיכתה שמרסל תלך לקניות השבועיות שלקחו לה חצי יום ונעלה את דלת הכניסה במנעול העליון. את החדר של שלומי ארזה בעדינות אימהית בארגזים והניחה אותם בחצר האחורית לעיני החתולים האדישים. את סלי הכביסה שנותרו בסלון מילאה שמן ונכנסה לחדר המיסטיקה של מרסל. היא זרקה את קלפי הטארוט והנרות הכבדים לתוך הסלים ואז זרקה גפרור. כדור הבדולח הסדוק התגלגל בכבדות על השטיח ואז בקלות על המרצפות הקרות. על הגג רינה התהלכה שוב במבוך בגדי השכונה בדרכה לפינה המרוחקת מהכניסה. חולצות הפועלים המוכתמות, שמלות יד שנייה ושלישית נחו תלויות להן באוויר הדומם. היא לקחה כיסא והניחה אותו בין ארבעה סדינים זוגיים שהיו לה לחדר כותנה דק. כשהלהבות השחורות התחילו לעלות מחלונות הבית, היא לא הריחה דבר מלבד הווייל של מרכז הכביסה.

חמישה שירים / שני שחר

אחרי הגשור הרעוע

אחרי הגשור הרעוע/המים העמקים/התנינים/אחרי תאונת הדרך/כיס/
אחרי שביל הקוצים/הגשורים ששברתי/הסלעים ששברו/
אותי
אחרי ברכת הפרישים/המשוף הדרך מבטחת.

אלפים ושלש

היום בקרתי אותך באתר ההנצחה שלך
ילדה קטנה מאלפים ושלש
היית יפה להפליא
כלך עשויה מלים
הצצה מהירה בך הראתה לי שאת אינך
אני
זוכרת?
הבטחתי לך שבעוד עשר שנים הכל יהיה טוב
טוב לך?
אני זוכרת אותך
אותיות גדולות
אני זוכרת
הבטחתי שהכל יהיה טוב יותר
בעוד עשר שנים.

הַסְרִיץ

הַסְרִיץ בְּתַרְסִים
מִפְרִיעַ לִי
הוּא מְגַלֶּה חֹר קָטָן
הַחֶדֶר מוֹאָר
וְרֵק הַחֹר הַזֶּה
כְּעֵינִן שְׁחָרָה קְטָנָה וְעִנְרֵת.

הַצַּד הַשֵּׁנִי

אֲז הִלְכֵתִי אֶל הַצַּד הַשֵּׁנִי
אֵיזָה עֲנִינָן הָיָה לִי בְּשָׂדִים הַלְּבָנִים
אֵיזָה עֲנִינָן הָיָה לִי
נָסוּ לְעֶצֶר אוֹתִי
כָּל מִינֵי אֱלֹהִים
וְאֱלֹהוֹת
נָסוּ לְעֶצֶר אוֹתִי
אֲנִי בֵּין אָדָם וְחַיָּה
בְּחֶרְתִּי אֶת הַנְּחָשׁ.

*

לִירוֹת בְּעֶצְמִי/אוּ בְּמִישָׁהוּ/כְּדוֹר סָרְק/לְרֶסֶק מִחֻשְׁבָּה /שְׁלִי/אוּ שְׁל
מִישָׁהוּ
אֲנִי רוֹצֵה
לְהַשְׁאֵר בְּחַיִּים/לְזָכֵר כָּל מְלָה/אֲנִי רוֹצֵה לְכַתֵּב/
שִׁיר.

מִשֶּׁהוּ רַע

מִמֶּשׁ עֲכָשׁוּ
יֵלֵד מְקַבֵּל מִכּוֹת
עוֹד שְׁתֵּי דִקּוֹת
נִעְרָה תֶּאֱנֹס
בַּתִּחְנָה תֵּם עוֹד טָקֵס
אֲשֶׁה מְבַגְּרֵת נִדְרָמֵת בֵּין הַסְּדִינִים הַמְּלַכְלָכִים
עוֹד חֲמַשׁ־עֶשְׂרֵה שְׁנֵיּוֹת הַשִּׁיר הַזֶּה יִגְמֹר
זֶה רַע
מִיִּשְׁהוּ עֲכָשׁוּ מִתְכַּנֵּן מִשֶּׁהוּ רַע לְמִיִּשְׁהוּ
אֲנַחְנוּ לֹא רֹאִים כָּל כֶּךָ טוֹב
אֵין צָרְךָ לְהִתְלַבֵּשׁ יָפָה
לֹא צָרִיךְ לְהִגִּיעַ בְּזִמָּן
רַק צְאוּ שְׁנֵיהֶם הַחוּצָה
מִבְּעַד
לְשִׁיר.

אנה / שני שחר

הפנים של האנשים מזכירים להם מי הם; השריטה, הצלקת, המבט הזה בעיניים, הפזילה, הלשון, האף.

אנחנו מסתכלים על הפנים ונזכרים מי אנחנו. כשמרי הסתכלה על עצמה היא ראתה את הילדה שלה, אנה, ונזכרה איך חנקה אותה בשנתה. איך רצחה את הילדה שלה ואחר כך בלעה את תכולת ארון התרופות. התעוררה וידיה כבולות, מופתעת לגלות שהיא בחיים. מרי אובחנה במחלת נפש שלא דומה לשום דבר שהכירו הרופאים, החולים קראו לה רוצחת הילדים וזה לא הפריע לה.

כמעט חמש-עשרה שנים שהתה שם, סבלה מסיזמים, הייתה מתעוררת בלילות מעורפלת מכדורים וצועקת "אנה, אנה," או שהייתה מסתובבת עם כרית על ראשה בחדר ומנסה להרוג את עצמה. היו לה עשרות ניסיונות התאבדות במקום הזה עד שהיא שכחה איך מתים.

היא הייתה גוף בלי נשמה, פנים חדות, שיער חום ארוך וחלק, עניים ריקות. היא משכה אותי, הסתכלתי עליה מנסה לדמיין את הידיים הקטנות האלה חונקות ילדה בת ארבע, איך היא הסתתרה בתוך הפנים העדינות שלה.

היו מספרים עליה כאן שהיא סבלה התעללות בילדותה, הייתה שמועה שהילדה שרצחה היא תוצאה של אונס שעברה וארבע שנים ניסתה להיפטר ממנה.

איך היא גדעה את חייה של תינוקת עם עיני אוקיינוס מרתקות, שיער זהוב כאילו צייר מפורסם צייר אותה במיוחד בשבילה. הייסורים לא נחו בכל פעם שהביטה בראי, בכל פעם שקרבה מעט אל ארון התרופות הייתה שומעת את הצחוק המהפנט של אנה, את מלמוליה האחרונים שבקעו משפתייה החלביות.

ברובו של היום הייתה מרי סגורה בחדרה ויוצאת רק עם הרופא המלווה, כל כך מכוונת היא הייתה, אך בעיניים שלה יכולתי לראות שהיא חופשייה.

לפעמים הייתה יוצאת עם הרופא שלה לחצר ולוחשת "מרי בואי" וחוזרת על זה כמה פעמים. למה היא קוראת לעצמה חשבת, אם

היא לא כאן אז מי זאת הבחורה שאני מסתכל עליה?
אסור היה לפנות אליה ללא אישור המלווה שלה, ואם כבר ניגשתי,
היא לא הייתה מדברת.
אני יודע שהיא חופשיה עכשיו.
כשאני מסתכל במראה, אני רואה אותה צוחקת והיא מאושרת
מתמיד.